PARADOX

EDITOR: CASA DE CULTURĂ STUDENȚEASCĂ TIMIȘOARA
SUPLIMENT DE LITERATURĂ SCIENCE FICTION AL REVISTEI "FORUM STUDENȚESC", REALIZAT DE CENACLUL "H.G. WELLS" CU SPRIJINUL FUNDAȚIEI SOROS PENTRU O SOCIETATE DESCHISĂ

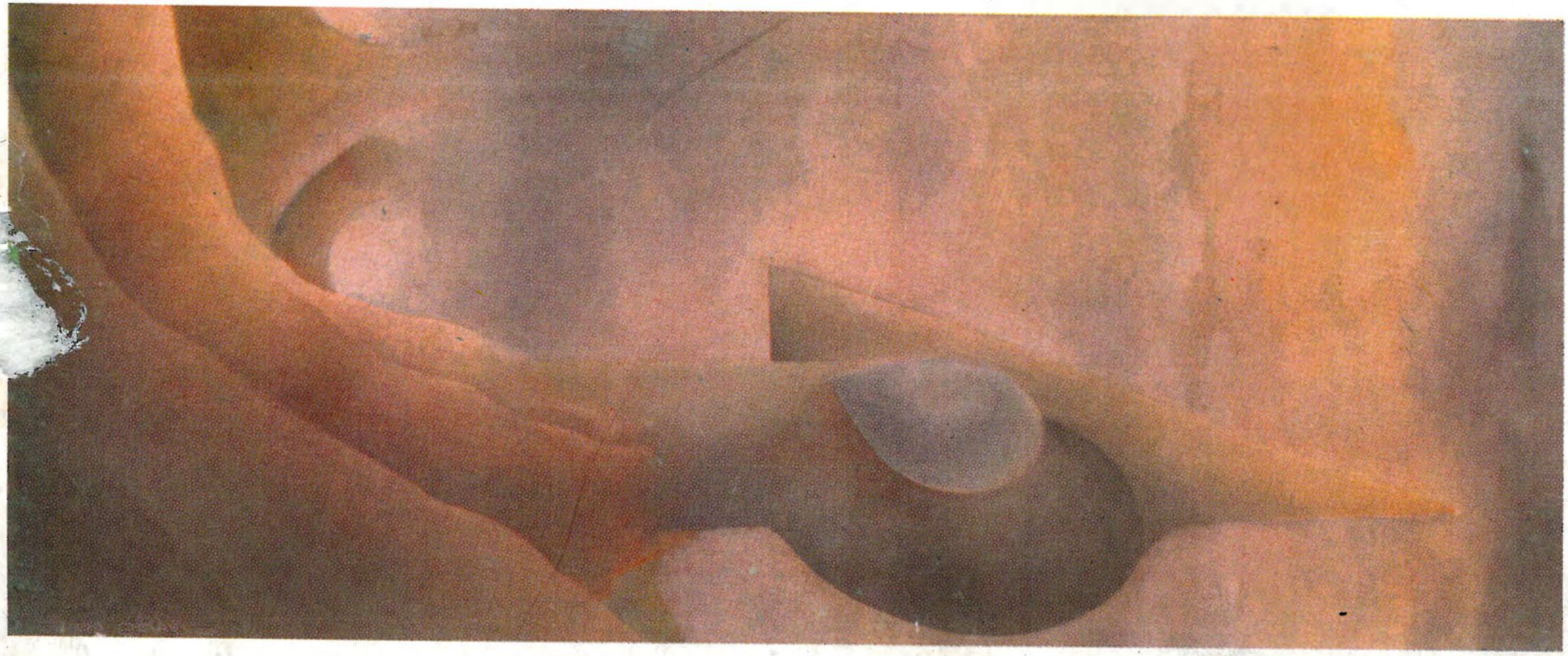

PARADOX
PARADOX
PARADOX

PARADOX

NR. 19 • NOIEMBRIE 1997

SUPLIMENT DE LITERATURĂ SCIENCE FICTION AL REVISTEI "FORUM STUDENȚESC", REALIZAT DE CENACLUL "H.G. WELLS" CU SPRIJINUL FUNDAȚIEI SOROS PENTRU O SOCIETATE DESCHISĂ

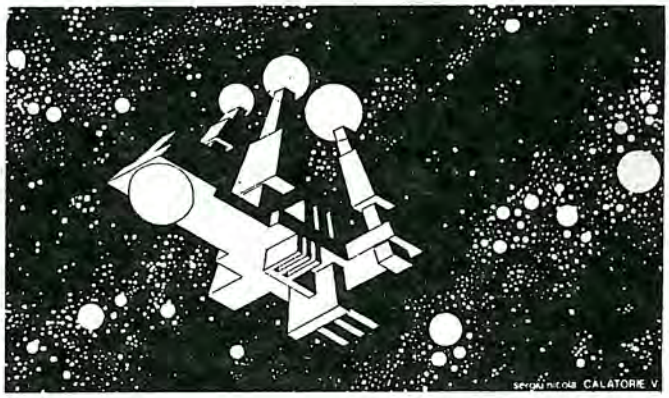

SUMAR

"Paradox" - 25 de ani. Cenaclul, revista și fanii 2
Doru Treta - *Taina oamenilor de piatră* 4
Mircea Popp - *Întâmplare cu Agatha* 5
Marcel Luca - *Contact eșuat* 6
Mihai-Corneliu Donici - *Sferele* 8
Dorin Davideanu - *Zece secunde* 9
Lucian Petrescu - *Cameleon* 10
Robert Kocher - *Simetrie* 12
Laurențiu Tudor - *Uneori, munții* 12
Lucian Ionică - *Audiența* 14
Mihai Alexandru - *În martie* 14
Ovidiu Pecican - *Zeul* 16
Marcel Chelba - *Azilul* 16
Marian Melinte - *Femeia cu sărurile* 17
Dușan Baiški - *Radiografia unui caz banal* 18
Silviu Genescu - *File name: "Lucky Star"* 20
Constantin Cozmiuc - *Acasă, prin nori* 21
Voicu David - *Dosar rezumativ nr. 453* 24
Alexandru Pecican - *Spitalul* 26
Caius Chiriță - *Ora mesei* 26
Lucia Robitu - *Părintele* 27
Györffy György - *Părul auriu* 28
Laurențiu Nistorescu - *Și nu-și va da vinul via verde pe grui* 30
Lucian Vasile Szabo - *Cronia* 31
Traian Urdea - *Povestea unui om care a visat* 32
Antuza Genescu - *Fragmente din viața lui Wilkie (I)* 34
Adrian Chifu - *Gunoya* 36
Cotizo Draia - *Genotip de lux* 38
Costel Baboș - *Soldatul (I)* 40
Viorel Marineasa - *Hexameronul* 41
Darius Luca Hupov - *Sonda* 42
Radu Pavel Gheo - *Hey, you, author!* 43
Laurian Cnobloch - *Incantație* 44
Cristian Koncz - *Rochia fetiței cu buline albastre* 45
Microdicționar 47

Coperta I: Reproducerea unei picturi de Sergiu Nicola.
Coperta IV: Colaj după o idee a lui Mihai-Corneliu Donici.

Editor: Casa de Cultură Studențească Timișoara
Bv. Tinereții nr. 9
Imprimat la Tipografia Marineasa
Timișoara, str. Mureș nr. 34

©
Toate drepturile asupra prozelor și desenelor aparțin autorilor.
Drepturile pentru selecția textelor, prezentare și dicționar aparțin Editurii Marineasa.
PARADOX este marcă înregistrată în beneficiul firmei "Paradox" s.r.l. Timișoara.

În colțul din dreapta-jos al paginilor impare vom puncta, sub semnul clepsidrei, momentele-reper din evoluția cenaclului "H.G. Wells" și a fanzinului "Paradox". Vom parcurge, astfel, cei douăzeci și opt de ani în douăzeci și patru de note condensate, care, alături de prozele din revistă, vor contura mica istorie a fandomului timișorean.

9 NOIEMBRIE 1969. la ființă, la Casa de Cultură a Studenților din Timișoara, cenaclul **"H.G. Wells".** Sunt de față scriitorii Adrian Rogoz, Mircea Șerbănescu, Ovidiu Șurianu, responabilul cultural al Casei, Valeriu Panasiu și primii șapte membri: studenții Lia Voinea, Ion Cartianu, Viorel Coifan, Radu Rusu, Doru Treta, elevul Lucian Ionică și secretarul cenaclului, prozatorul Laurențiu Cerneț.

"Paradox" - 25 de ani

CENACLUL, REVISTA ŞI FANII

O istorie a anticipaţiei timişorene ar trebui, poate, să înceapă cu anul 1869, când, în "Temesvarer Zeitung", apare utopia *Timişoara în anul 2069,* semnată cu pseudonimul Dioscorides.

Vom opri, însă, maşina timpului cu un secol după încercarea utopistului (şi cu un alt secol înaintea vremii descrise în proza acestuia), în 1969. În acel an, la 9 noiembrie, ia fiinţă, la Casa de Cultură a Studenţilor, cenaclul de literatură şi artă ştiinţifico-fantastică "H.G. Wells". Cel care dă impulsul necesar, concretizând o idee ce pluteşte în aer, este scriitorul Adrian Rogoz, redactorul, timp de douăzeci de ani, al Colecţiei "Povestiri ştiinţifico-fantastice", animator generos al vieţii de fandom. La început, membrii cenaclului sunt doar şapte. Istoria le-a consemnat numele: studenţii Lia Voinea, Ion Cartianu, Viorel Coifan, Radu Rusu, Doru Treta, elevul Lucian Ionică şi scriitorul Laurenţiu Cerneţ. Ovidiu Şurianu şi Mircea Şerbănescu, prozatori care publicaseră volume de literatură s.f., se află, din primele zile, alături de cei tineri. Nu îl uităm pe Valeriu Panasiu, instructor-metodist (azi, funcţia se cheamă referent cultural) şi, apoi, vreme de două decenii, director al aşezământului studenţesc care a găzduit cenaclul.

Accentul se pune, de la bun început, pe creaţie (literară şi de artă plastică). Se citesc proze, sunt discutate. Nu este de mirare, aşadar, că anul următor este lansată ideea unei publicaţii care să cuprindă cele mai bune lucrări prezentate în cenaclu. Abia în 1972 această idee este concretizată, prin culegerea *Povestiri ştiinţifico-fantastice,* apărută sub egida Casei de Cultură a Studenţilor. Volumul, însumând 120 de pagini (format A5), este îngrijit de Gheorghe Balta, Doru Treta şi Marcel Luca, iar prozele sunt semnate de Lucian Ionică, Marcel Luca, Ion Săftescu, Cornel Stanciu, Constantin Strungă şi Doru Treta; Ovidiu Şurianu îi prezintă pe autori. Coperta este creaţia lui J. Ed. Krämer.

Este un prim succes, dar se doreşte un fanzin - o revistă, făcută de fani, care, pe lângă proze, să conţină eseuri, cronică de carte, să aibă ilustraţii interioare. Dorinţa timişorenilor de a realiza un lucru bine făcut îi costă, în cele din urmă, prioritatea în domeniu. Publicarea unei reviste tipărite presupune, în acea vreme, străbaterea unui întortocheat hăţiş al aprobărilor şi vizelor. Cenaclul s.f. din Bucureşti preia ideea timişorenilor din mers şi, în iunie 1972, apare "Solaris"; fanzinul se multiplică în 99 de exemplare, este şapirografiat... dar este primul. O lună mai târziu, "Solaris" este prezentat la primul Congres European de Science Fiction (EUROCON), desfăşurat la Triest. Caietul-program al întrunirii îi reproduce coperta. O filă de istorie s-a scris.

Timişorenii îşi publică fanzinul cinci luni mai târziu. Ne rămâne să amintim, când ocazia apare, că "Paradox" este primul fanzin *tipărit* în România. Dar să nu lăsăm regretul de a nu fi fost primii să umbrească ceea ce a însemnat, cu siguranţă, o izbândă.

Primul "Paradox" apare în noiembrie 1972. Este tipărit, are 20 de pagini (format A4); Semnează Sandu Florea, Marcel Luca, Doru Treta, Traian Ciuguianu, Gabriel Manolescu (de la cenaclul bucureştean "Sirius") - proză; Constantin Basarab - poezie; Ovidiu Şurianu, Constantin Vintilescu, Lucian Ionică, Lucian Bureriu, Ion Velican şi, din nou; Marcel Luca - recenzii, comentarii. Coperta şi ilustraţiile îi aparţin lui Sandu Florea. Numărul este îngrijit de Marcel Luca şi Cornel Secu - acesta din urmă referent cultural (sună mai bine, totuşi, decât instructor-metodist) la Casa de Cultură a Studenţilor.

După 1972, urmează o perioadă de recul în privinţa revistei, în contrast cu activitatea cenacliştilor, ale căror creaţii domină fandomul. Începând din 1975, cu prilejul consfătuirilor naţionale ale cenaclurilor sunt organizate concursuri literare. Iată palmaresul timişorenilor, care ne scuteşte de comentarii: 1975, la Bucureşti: premiul I - Claudiu Iordache; premiul II - Mircea Popp; premiul III - Doru Treta; 1976, la Craiova: premiul I - Mircea Popp; premiul II - Robert Kocher; premiul III - Claudiu Iordache; menţiune - Duşan Baiski; premiu special pentru grafică şi film - Mihai-Corneliu Donici.

Numărul 2 al fanzinului va apărea şapirografiat, în martie 1974. Este redactat tot de Marcel Luca şi Cornel Secu. În anii următori vor apărea o serie de suplimente, de asemenea şapirografiate, conţinând textele prezentate în concursurile de la consfătuiri.

Schimbarea se produce în 1978. Pentru a evita (în parte) meandrele birocraţiei, "Paradox" devine supliment al revistei "Forum studenţesc", ce apare sub egida Centrului Universitar Timişoara. Trimitem (telepatic, desigur), un gând bun tuturor redactorilor de la "Forum studenţesc", care nu numai că nu ne-au stânjenit în vreun fel, ci ne-au ajutat, învăţându-ne câteva din secretele muncii în redacţie şi în tipografie.

Numărul 3 este tipărit, are 36 de pagini (format A4). Colectivul de redacţie îl alcătuiesc Gheorghe Crişan, Mihai-Corneliu Donici, Lucian Ionică, Marcel Luca şi Viorel Marineasa. Tehnoredactor este Nicolae Lengher; coperta este rodul colaborării dintre Mihai-Corneliu Donici şi Sergiu Nicola.

Să mai notăm că, începând cu această ediţie, numărul revistei nu mai este menţionat (interzicându-ni-se aceasta de către "organe"). Pentru a individualiza viitoarele apariţii, pe sigla revistei, lângă denumirea "Paradox", este inscripţionat cu caractere vizibile anul publicării. Revista "Helion", a cenaclului timişorean omonim, recurge la altă stratagemă: pe prima pagină, sub titlu, apare un asterisc; anul următor apar două asteriscuri, şi aşa mai departe. În 1989 se ajunsese la şase asteriscuri...

Anul 1980 aduce încă o schimbare. "Paradox"-ul apare acum în format A3, tipărit, având pe prima pagină sigla concepută de Sergiu Nicola. Formula va fi păstrată, în linii mari, până în 1989. Numărul de pagini este variabil: 8, 12, 16 sau 24. Colectivul de redacție, schimbător de-a lungul anilor, pe măsură ce studenții devin absolvenți și generații noi pășesc pragul facultății, este condus de Viorel Marineasa, referent cultural (așa am stabilit să-i zicem...) al Casei. Îl secondează, pe rând, Dorin Davideanu, Voicu David, Györffy György, Antuza Genescu.

Sumarul revistei cuprinde, în primul rând, proză originală. Nu lipsesc eseurile. Daniel Vighi și Gheorghe Secheșan publică adevărate seriale eseistice; li se alătură prozatori ai cenaclului care își încearcă talentul și în domeniul teoriei și criticii literare: Lucian Ionică, Voicu David, Lucian Vasile Szabo. În fiecare număr apar și una-două traduceri. Începând din 1982, pe paginile din mijloc sunt două medalioane, propunând nume aflate în pragul afirmării (un timișorean și un "invitat"). Rubrica îi va prezenta pe Lucian Petrescu, Alexandru Ungureanu, Voicu David, Alexandru Pecican, Silviu Genescu, Lucian Merișca, Traian Urdea, Viorel Pârligras, Györffy György, Dănuț Ungureanu. Partea grafică este dominată în continuare de Sergiu Nicola și Traian Abruda.

Între anii 1980-1989 apar 11 ediții ale fanzinului, pe care am convenit să le numerotăm de la 4 la 14. Numeroși prozatori debutează, apoi se afirmă în paginile sale. Premiile obținute la consfătuirile naționale pot dovedi supremația timișorenilor în mica lume a literaturii s.f.

Oprind, din nou, mașina timpului, de data asta în 1989, și făcând un bilanț, notăm că cenacliștii de la "H.G. Wells" și "Helion" își înscriu în palmares aproape 80 de premii pentru proză, eseu, arte plastice și vizuale, traducere. "Paradox" obține de trei ori premiul pentru cel mai bun fanzin. În octombrie 1987, cu prilejul Eurocon-ului de la Montpellier, Societatea Europeană de Science Fiction acordă revistei timișorene premiul pentru cea mai bună publicație de profil de pe continent.

Dintre autorii cei mai premiați, îi amintim pe Marcel Luca (trei premii pentru proză și unul pentru eseu), Lucian Ionică (trei premii pentru proză și două pentru eseu; ultimul este acordat de Uniunea Scriitorilor, în 1986, la Iași), Silviu Genescu (cinci premii I pentru proză scurtă și un premiu pentru originalitate la secțiunea... artă plastică!), Constantin Cozmiuc (cinci premii pentru proză și unul pentru eseu; o singură dată s-a plasat pe locul doi, întrecut fiind de...Silviu Genescu).

Îl menționăm aparte pe Sergiu Nicola, grafician și pictor care nu s-a clasat niciodată al doilea. Confruntându-se cu o mai veche prevedere a regulamentului, care impunea ca acela ce obținuse premiul I la o consfătuire să nu mai participe la concursurile următoare, a silit juriile să recurgă la felurite supra-premii pentru a-i recunoaște supremația: 1977, la București: premiul I; 1979, la Oradea: premiul special; 1982, la Sibiu - diploma de onoare a juriului. Rămânând în domeniul artelor plastice, notăm că buna tradiție este continuată de Traian Abruda, premiat în 1987 și 1988.

Vorbind despre premia(n)ți, îi nedreptățim pe mulți alții, prozatori și eseiști valoroși, cu care juriile nu au fost generoase. Citind selecția de texte din paginile ce urmează, aveți posibilitatea să pronunțați propriul dumneavoastră verdict.

Dar premierele timișorenilor sunt mai multe, atingând varii domenii. În anul 1983 apare cea dintâi carte de benzi desenate cu subiect science fiction, *Galbar*. Scenariul este semnat de Ovidiu Șurianu, iar desenele îi aparțin lui Sandu Florea. În aprilie 1976, la consfătuirea națională de la Craiova, este prezentat primul film s.f. de animație realizat de amatori, *Întâlnirea*, creație a lui Mihai-Corneliu Donici și Lucian Ionică. Marcel Luca (versuri) și Sandu Florea (desene) sunt autorii cărții de colorat *Vreau să fiu cosmonaut*. În 1983, Lucian Ionică este primul dintre (foștii) cenacliști care debutează editorial, cu volumul de proză scurtă *Ziua confuză* (Ed. Albatros, 1983).

În fine, almanahul "Anticipația 1990" (apărut în 1989), găzduiește un medalion al cenaclului "H.G. Wells". Anterior, o serie de creatori beneficiaseră de medalioane individuale: Marcel Luca, Lucian Ionică, Silviu Genescu, Constantin Cozmiuc, Sergiu Nicola.

După 1989, încercând să se adapteze noilor condiții, "Paradox" devine o revistă editată (se putea altfel?) de un *serele* și se lansează înpseudo-economia de piață. Înregistrăm patru apariții: cea dintâi în 1981, realizată de Lucian Ionică, Dușan Baiski, Tudor Bețuan, Dorin Davideanu și Marcel Luca; următoarea - un an mai târziu, avându-i ca redactori pe ultimii patru din echipa precedentă; în sfârșit, alte două ediții apar cu prilejul Convenției Europene de Science Fiction (euROcon) ce se desfășoară la Timișoara în mai 1994.

Nu atât naivitatea editorilor, cât refuzul acestora de a renunța la principii (ba chiar la scrupule) a fost cauza care a condus această întreprindere la eșec.

Cenaclul "H.G. Wells" merge mai departe. Referent cultural este Dana Anghel, iar lideri ai cenaclului - Cotizo Draia, Darius Luca Hupov, Cristian Koncz. Lipsiți de o revistă proprie, timișorenii încearcă (și reușesc) să publice în "Anticipația", "Jurnalul S.F.", în almanahul "Anticipația", în alte reviste și fanzine. Unii izbutesc să debuteze editorial, (nu întotdeauna cu proză s.f.): Dușan Baiski, Mihai Alexandru, Ovidiu Pecican, Costel Baboș, Silviu Genescu, Lucian Petrescu, Radu Pavel Gheo.

O dată cu acest "Paradox", al nouăsprezecelea, fanzinul se apropie iarăși de cenaclul care l-a creat, "H.G. Wells", și de lăcașul care l-a găzduit, Casa de Cultură Studențească din Timișoara. Fiind un număr aniversar, ce apare la douăzeci și cinci de ani în urma celui dintâi, am ales să fie, totodată, un număr retrospectiv, cuprinzând câteva din cele mai frumoase povestiri create de-a lungul vremii. În locul unei reviste care să consemneze declarații-șablon, amintiri nostalgice și sonore speranțe de viitor, redactorii de azi ai fanzinului - Dana Anghel, Dorin Davideanu, Viorel Marineasa - au preferat să vă ofere un caiet de proză.

Desigur, selecția este departe de a fi perfectă. Nu a fost ușor să alegem o singură proză din creația unui autor, presați fiind și de veșnica problemă a numărului de pagini limitat. Revista constituie, însă, în intenția noastră, nucleul unei viitoare antologii a autorilor timișoreni de science fiction. Sperăm că această antologie va remedia erorile pe care, fără voie, le-am făcut acum. □

Dorin Davideanu

15 MAI 1971. Numărul 396 al **Colecției "Povestiri științifico fantastice"** este dedicat cenaclului "H.G. Wells". Publică proză Mircea Șerbănescu, Laurențiu Cerneț, Doru Treta, Traian Ciuguianu, Marcel Luca, Lucian Ionică, Cornel Stanciu. Grupajul este precedat de o generoasă prezentare semnată de scriitorul Adrian Rogoz.

Doru Treta

TAINA OAMENILOR DE PIATRĂ

- Pe aici, vă rog. Intrăm în sala Den Lindemar. Acest sculptor straniu, de meserie chimist, a fost puţin cunoscut în timpul vieţii. De altfel, a avut o viaţă scurtă. La 28 de ani dispare lăsând în urma sa doar aceste formidabile statui. La început s-a crezut că îşi înscenase dispariţia, pentru a crea vâlva necesară afirmării sale artistice. În faţă vedeţi statuia unei femei, iar alături o alta, reprezentându-l chiar pe sculptor. Observaţi extraordinara asemănare a statuilor cu realitatea. Uitaţi-vă la acest câine, la acest bătrân. Dacă n-ar fi imobile, am putea crede că avem de-a face cu fiinţe vii. Lindemar a folosit în creaţiile sale materiale şi metode necunoscute. Nu se cunoaşte tehnica folosită de artist, dar dacă ar fi descoperită, în faţa artei s-ar deschide o nouă eră.

*

Încet, încet, obrajii statuii se colorară. Ochii uscaţi se umeziră. O rază de lună căzu pe ei şi-i făcu să sclipească. Genele tremurară şi pleoapele se mişcară; ochii se închiseră, se deschiseră apoi repede. Se rotiră împrejur. Priviră cealaltă statuie, femeia. Degetele începură să-i tremure. Încet, încet, tremurul se întinse asupra întregului corp. Mişcă mâna, capul.

Obrajii femeii se îmbujorară; se trezea şi ea la viaţă.

- Diana, mă auzi? întrebă el.

Femeia clipi.

- A, auzi, dar nu poţi vorbi. În câteva clipe o să-ţi treacă.

- Nu ţi-e ruşine să apari în faţa mea? ţipă ea deodată şi el tăcu.

- Unde mă aflu?

- Nu ştiu.

- ...

- Ţi-am administrat şi ţie şi mie preparatul meu. Nu ştiu unde ne-au adus cât timp am fost pietrificaţi.

O clipă rămase nemişcată de uimire.

- Spuneai că cei pietrificaţi nu vor fi readuşi la viaţă niciodată...

- Într-adevăr, aşa a fost la început, dar ulterior am perfecţionat reţeta. Cristalele pietrificate obţinute cu ajutorul acestui ultim preparat sunt aşezate într-o anumită ordine şi, după un timp, intră în rezonanţă, ceea ce duce la depietrificare.

- Şi de ce ai făcut asta?

- Ascultă-mă, n-am terminat. Reanimarea nu durează decât maximum o oră, dacă nu se ia o soluţie care anulează efectele preparatului.

- Şi?

- Vom lua soluţia şi ne vom putea lua viaţa de la început.

- Nu!

- Gândeşte-te bine, s-ar putea ca, odată, cineva să ne scape jos şi să ne spargă. Atunci nu vom mai învia niciodată.

- Nu pot.

- Spuneai cândva că mă iubeşti!

- Da. M-am îndrăgostit de tine, de "talentul" tău, de inteligenţa ta, dar atunci când am aflat cum îţi realizezi operele artistice totul s-a întors împotriva ta. În ochii mei eşti un criminal. Nu voi putea să mă uit niciodată în ochii oamenilor.

- Cine ştie cât timp a trecut de când suntem pietrificaţi. Noi am rămas la fel, dar cunoscuţii noştri au murit de mult. Ba poate chiar şi copiii lor. Spune "da" şi vom putea fi fericiţi.

Diana se uită cu dispreţ la el şi-i întoarse spatele.

*

- Şi acum, unul dintre cei mai stranii sculptori, Den Lindemar. La dispariţia sa, lasă în atelier doar aceste puţine sculpturi. Celebritatea i se datorează atât calităţii deosebite a lucrărilor sale cât şi, poate, misterului dispariţiei lui, care a stârnit vâlvă în acea vreme. De curând, un cercetător a observat o schimbare a poziţiei statuilor. Comunicarea a produs uimire. S-au făcut comparaţii cu fotografii păstrate în arhivă. Şi, într-adevăr, există o uşoară deosebire. Comisia alcătuită în acest scop a hotărât că, pentru elucidarea misterului, este necesară secţionarea unei statui.

Începând de săptămâna viitoare, această parte a muzeului va fi închisă. Sperăm că în curând vă vom putea spune adevărul despre Den Lindemar. □

*(Din volumul **Povestiri ştiinţifico-fantastice**, sub egida Casei de Cultură a Studenţilor, Timişoara, 1972)*

DESEN DE SERGIU NICOLA ("PARADOX" NR. 4, 1980)

Mircea Popp

ÎNTÂMPLARE CU AGATHA

Motto: Din dimineața aceea, Agatha începu să se aprovizioneze cu detergenți.

Trecuse de mult ora crimelor elegante, când Agatha se trezi.

Pipăind trupul centaurilor sculptați în lemnul scrinului de mahon, mâna ajunse la veioză. Se făcu lumină și numaidecât casa se integră în limitele normalului: sisteme de siguranță antifurt, case de bani false, draperii ascunzând trape diabolice, complicate sisteme de reprimare a criticii literare și de alungare a ziariștilor intraseră în stare de alertă. Cu un căscat prelung, bătrâna își începea ziua de muncă... Un minut trecu în revistă suferințele ultimelor vicitme ale romanelor ei, apoi își smulse trupul octogenar din căldura plapumei de mătase.

Ca atras de un fluid telepatic, majordomul trona deja în cadrul ușii.

- Un whisky!... și Agatha începu să râdă încet, pierdută în amintiri. Desigur, totul era absurd, totul... totul... La fel de absurd ca și majordomul acesta mort, proțăpit în mijlocul ușii. Revedea cu nostalgie clipa când își dăduse, bietul de el, obștescul sfârșit. Primul ei roman criminal... Ah, fusese primul ei roman criminal!... Iar majordomul se nimerise a-i fi primul cititor; tipul murise încă de la primele pagini de lectură... Murise de groază.

De atunci, poate dintr-un orgoliu exagerat sau poate fiindcă uitase pur și simplu povestea, îl păstrase în slujbă; bineînțeles, cu aceeași retribuție lunară...

Absorbită de gânduri, Agatha zdrobi ultima cărămidă aferentă programului ei nocturn de karate. Privirea îi întâlni apoi oglinda; cu aceeași zilnic repetată stupoare constată că în ultimii ani întinerise prea mult și că nu mai avea nici un rid mai de doamne-ajută pe obraz. Totuși respira greu, marcată de efort. Își rezemă capul de rama rece a oglinzii... În tâmple niște cai sălbatici, achiziționați de curând, se voiau domoliți de un fermier șchiop, cu barba albă... Șchiop și cu barba albă, ca în ultimul ei roman.

Printr-o mișcare lentă din mânecile chimonoului, își șterse pârâiașele ce, pornind de pe frunte, luaseră vertiginos drumul spre mocheta vișinie a pardoselii. Brusc, un țârâit scurt îi atrase atenția: aparatul de construcție japonezo-americană de pe birou intrase în emisie. Pe ecran curbe multicolore indicau bursa cărților ei polițiste pe diferite meridiane ale lumii. Din când în când programul era întrerupt de reclame pentru chewing-gum, băuturi cu nume exotice, amestecate cu poze color de bărbați "bine", de femei îmbrăcate sumar sau... deloc.

Închise aparatul, scârbită; vânzoleala cititorilor, reclama prea țipătoare în jurul romanelor ei nu-i făcuseră niciodată plăcere.

Tresări. Prin fereastra deschisă cineva aruncase un mic obiect metalic; pe tăblia biroului, după câteva tatonări, șilingul se opri la rubrica juridică din *"Times"*. Intrigată, se aplecă puțin să privească afară: jos aștepta un ins, multiplicat de bălțile asfaltului; în cenușiul indefinit al dimineții, semăna cu o algă marină clătinată de un curent aleatoriu.

Cu dexteritatea-i cunoscută, Agatha îi ținti creștetul capului în momentul în care, printr-o rotire scurtă a corpului, azvârli scrumiera de bronz. Ciudat! Lovitura, deși mortală, nu modifică nimic din pendularea inocentă a individului.

- Hei, tinere! N-ai murit?

Glasul Agathei era cald, prietenos. Îi plăcea tipul. Faptul că nu murise din prima lovitură dovedea cu prisosință că avea un caracter ferm, hotărât.

- Mulțumesc, deocamdată nu! Apropo: ce-ați zice de o vizită la domiciliu?

Agatha zâmbi; Țeastă-tare mergea la sigur!

- Se aprobă! Numai vezi să te aduni din gura buldogilor de la intrare...

Nu trecuseră bine câteva secunde și Țeastă-tare, aplecându-se ceremonios în fața Agathei, închise în urma lui ușa dormitorului.

- Măi, tu ori ești norocos de-a binelea, ori ești dresor de meserie! se minună romanciera. Cuvintele ei defineau exact starea de infantilism lingvistic în care o ancorase venirea individului.

- În mod expres pot fi amândouă, stimată doamnă - dar, mai ales, musafirul dumneavoastră.

- Pe scurt, ce vrei, tinere?

Agatha începuse să-și revină; Țeastă-tare nu părea să acorde un punctaj prea mare respectului față de persoana ei.

- Deocamdată un scaun, apoi...

- Uite ce se întâmplă: n-am chef de glume. Dacă nu vrei să probezi o pereche de cătușe autohtone, e timpul să-ți deșerți sacul, dar... repede!

- Fie, doamnă! Până într-un anumit punct voi încerca să-mi fiu un biograf concis. Oricum, la spectacolul morții mele, biletul de favoare vă este asigurat...

- Aiurelile astea sunt producție proprie, domnule...?

- ...Pușkin. Alexandr Sergheievici pentru amici.

- Sper că pe mine nu mă treci în rândul...

- Nici o grijă! În regia ce-mi aparține, locul dumneavoastră, deși central, va fi perfect izolat de restul personajelor. Mă rog, chestie de optică...

Ghemuită în fotoliul de piele, Agatha simți cum un fior rece începuse să-i facă numărătoarea vertebrelor. Domnul Pușkin semăna grozav cu un alienat mintal pregătind cine știe ce ispravă. Hotărî, înțelept, să-l lase în apele lui.

- Ca o curiozitate, vă pot spune, stimată doamnă, că începutul întâmplării la care ne vom referi, corelat cu timpul pământesc, corespunde exact cu data nașterii domniei voastre. Ei bine, tocmai revenisem din etapa II (un fel de concediu de odihnă) și-mi implantaseră în creier computerul de serviciu...

14-15 APRILIE 1972. Se concretizează o altă inițiativă timișoreană: are loc, la București, prima **Consfătuire** națională a cenaclurilor s.f. Participă cele trei grupări existente la acea vreme la Timișoara, București și Craiova. Timișorenii vor organiza a treia Consfătuire, în zilele de 11-13 mai 1973.

Cearta a destrămat literalmente fair-play-ul şedinţei la care asistam. Ca niciodată, discuţiile membrilor "Centrului de Selectare a Inspiraţiei" deveniseră violente. Eram preşedinte: în ultima instanţă, în capul meu se spărgeau toate rivalităţile dintre clanurile existente. În fond, care era problema?...

Privirile concentrate ale Agathei parcă deveniseră definitiv prizonierele unui pătrăţel minuscul din motivul cravatei de mătase, terminată cu un nod italienesc.

- Ca să nu uit, doamnă - reluă vizitatorul -, numărul de telefon al clinicii de psihiatrie condusă de profesorul Jefferson, la care vă gândiţi atât de intens, se află în agendă: pagina a treia, vizavi de reclama pentru cruci mortuare de ocazie.

- Mulţumesc, eu... nu... Agatha se bâlbâi incredibil, ca un puşti prins cu degetul în oala cu smântână. Tensiunea la care o adusese Puşkin îi crease o uşoară stare de somnolenţă.

- Revenind la ale noastre, problema ce deţinea pe atunci capul de afiş se referea la necesitatea mirosului în unitatea simţurilor. Majoritatea cerea vehement desfiinţarea lui, considerându-l un rest derivat din originea animală. M-am opus. Dacă azi desfiinţau mirosul, desfiinţarea de mâine a gustului ar fi decurs firesc. În cazul acesta, adio artă culinară - cu receptorii olfactivi şi gustativi pensionaţi ! Poate eram conservator... însă mă plictisise grozav cultul prânzurilor teoretice, concretizate în nişte pastile nenorocite.

Deznodământul a venit repede. Indivizii - mă suspectau deja de mult - m-au surprins fără greutate, chiar după şedinţă, preparându-mi cina clandestină... La tribunal am tăcut tot timpul. Cunoşteam lecţia: mâncarea - în accepţia ei primitivă - ca factor de degenerare a organismului super-civilizat este o crimă împotriva... ş.a.m.d. Pedeapsa: dezintegrarea inculpatului! Mă urmăriţi, doamnă ?...

- Da, da... Pleoapele Agathei făceau nişte eforturi de halterofil încărcat cu greutăţi din ce în ce mai mari.

- Am reuşit să evadez. Având cartoteca oamenilor de seamă de pe Terra, mi-a căzut în computer şi fişa dlui Puşkin. Coordonatele mele ancestrale corespunzându-i perfect, făcând mutaţia de rigoare, am asamblat Puşkinul modern la al cărui vernisaj sunteţi martoră. Din păcate, schema destinului fiind făcută la repezeală, ghinionul acestui domn s-a răsfrânt şi asupra mea: călătoria spre Terra, sub noua identitate, a fost descoperită. Acum o jumătate de ceas, prin releu, mi-a parvenit un ultimatum: plutonul de execuţie se află pe drum! Sperând că nu e singura amintire ce v-o las, aflaţi că dezintegrarea subsemnatului va fi consemnată printr-o pată liliachie pe husa fotoliului. Ţineam foarte mult să scrieţi despre mine, despre...

Treziţi-vă ! Se apropie !...

În momentul acela somnul Agathei reuşi, în sfârşit, să arboreze drapelul pe cea mai înaltă culme a perfecţiunii yoghine.

*

- Hei, doamnă!... Agatha tresări buimacă de somn. Afară, printre ramurile înmuguriţe, soarele primăvăratic scotea tacticos din tolbă primele raze ultraviolete. Jenny, credincioasa ei cameristă, o trăgea de mâneca largă a chimonoului.

- Orice aţi spune, doamnă, husa fotoliului trebuie dată la spălat! Era ea murdară şi înainte, dar acuma... De unde Dumnezeu a mai apărut şi pata aceea liliachie?!... Nu era aseară. Şi ultima cutie de detergent am întrebuinţat-o ieri...

Agatha parcă n-o auzea. Rămăsese cu ochii zgâiţi la masă; nici scrumiera nu era la locul ei, iar pe rubrica judiciară din *"Times"* străluceа un şiling de argint... □

("Paradox" nr. 2, 1974)

Marcel Luca

CONTACT EŞUAT

Neliniştea se înstăpânise, densă şi materială ca o pâclă, peste labirintul de străzi al marelui oraş. Orice activitate încetase în primele ore, pentru ca mai apoi să fie reluată parţial, treptat, pe măsură ce oamenii înţelegeau că, cel puţin deocamdată, nu e nimic de făcut. Urmele accidentelor de circulaţie fuseseră înlăturate, dar locuitorii mai păstrau ceva din uluirea şi disperarea care îi cuprinsese simultan, sesizată mai întâi ca o nenorocire individuală atunci când peste ei se prăvălise, imensă, tăcerea.

Syb, primarul oraşului, un brunet înalt, zdravăn, trecut de patruzeci de ani, cu bărbie voluntară, tăiată parcă în piatră, cu ochii căprui, mari şi melancolici, urmărea în biroul său programul staţiei locale de televiziune.

Ca în filmele fără sonor văzute în copilărie, imaginile se succedau intercalate de texte ce repetau obsedant ideea că oraşul nu fusese victima unui atac cu arme de un tip nou, că regiunile înconjurătoare nu resimt nimic din cele ce se întâmplă aici, că situaţia prezentă e consecinţa unui fenomen local - necunoscut, e drept, însă nu pentru multă vreme -, iar pentru că liniştea se poate risipi prin surprindere, aşa cum de altfel apăruse, cetăţenii sunt sfătuiţi să amortizeze un eventual şoc auditiv, folosind dopuri din materiale antifonice...

Syb se ridică nervos din fotoliu, făcu câţiva paşi prin încăpere, oprindu-se în cele din urmă în faţa ferestrei ce oferea

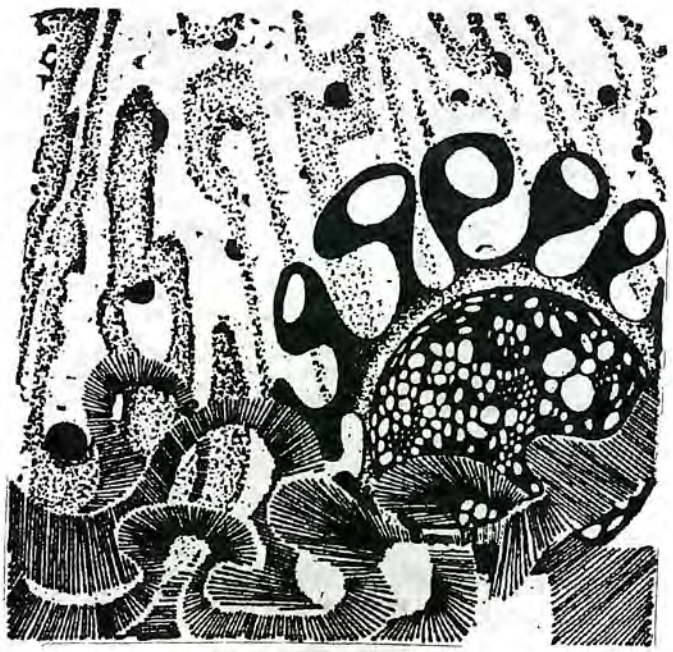

DESEN DE SERGIU NICOLA ("PARADOX" NR. 4, 1980)

panorama uriașei bucle suspendate a autostrăzii Corolla. Privea rarele automobile, majoritatea purtând însemnele poliției sau ale armatei terestre, gândindu-se la prioritățile ce trebuiau rezolvate. Primele informații, centralizate greoi din pricina imposibilității utilizării sistemelor de comunicații, demonstrau, dacă mai era nevoie, ascendentul lumii interlope față de autorități prin capacitatea ei sporită de acomodare la situațiile cu totul noi. Hold-up-urile se succedau cu repeziciune și primarul se văzuse nevoit să solicite militarilor paza instituțiilor bancare și a marilor magazine.

Și-ar fi aprins o țigară, dar îl stânjenea o ușoară dificultate în respirație. Știa că e legată de apariția fenomenului și-l încerca o irațională spaimă, pe care cu greu și-o stăpânea, că adevărata tragedie ar putea fi nu liniștea absolută, ci reducerea oxigenului din atmosferă în urma vreunei reacții chimice în lanț sau... Își amintea, obsesiv, titlul unei cărți citite în adolescență: *Traficanții de aer*... "Doamne, dacă cineva ne-ar fura cu adevărat aerul? Ce-am mai putea face?!"...

Înălțându-și umerii masivi, se îndreptă spre ușa capitonată. Își acordase destul răgaz acum, când dincolo de prag, pe culoarele primăriei, în birouri, ca și în sala Consiliului Municipal, era o animație înfrigurată, dar fără personalitate, tăcută, ireală și înspăimântătoare, ca un coșmar din care nu te poți trezi.

În prag, privi întrebător la secretara care părea să-i aștepte apariția. Domnișoara Malcom se ridică și-i întinse un plic lung, verzui, pe care îl rupse nerăbdător.

"Alvarez ăsta e un idiot, îi mai arde de introduceri protocolare!"... își spuse Syb înciudat, sărind peste prima pagină a textului. Șeful Centrului de Cercetări al Fundației Snockfield comunica studiile întreprinse, testele folosite, indicându-și conștiincios colaboratorii, cu întreaga lor titulatură științifică, spre disperarea corespondentului său.

Concluziile, așa cum le bănuia Syb, erau modeste, provizorii și foarte rezervate. Singura care se arăta mai cuprinzătoare arăta că "...în urma cercetărilor realizate pentru determinarea exactă a perimetrului afectat la sol, coroborate cu cele întreprinse pe verticală până la stratosferă, anomalia examinată se manifestă în spațiul înscris într-un con perfect, la a cărui bază se află orașul, vârful aflându-se la o înălțime de circa 22.000 de metri..."

Pătrunse cu pași repezi în sala unde consilierii municipali își frunzăreau nelinișteți hârtiile, cu privirile încărcate de spaimă și derută.

Primarul introduse în epidiascop filele raportului său, proiectând textul dactilografiat pe un ecran instalat din vreme. Introduse apoi și mesajul profesorului Alvarez, urmărind cu atenție reacțiile colaboratorilor săi.

Consilierii citeau buimăciți, câțiva se ridicară în picioare pentru a vedea mai bine, iar Robert Fairbanks notă câteva cuvinte pe un bilețel pe care-l aruncă primarului.

"Nu e oare un atac din spațiu?" citi Syb, remarcând aproape cu mulțumire că nu e singurul care începuse să privească faptele în felul ăsta.

Un nou mesaj adus de domnișoara Malcom, de astă dată într-un plic cu antetul bazei aeriene de la Farago-Limit City, îl ridică pe Syb în picioare. Ieși în fugă, părăsindu-i pe consilierii care-și scriau mai departe, cu mâini tremurătoare, replicile fără sens.

Automobilul făcu un viraj strâns și frână, oprindu-se între două mașini ale poliției rutiere.

Cu agendele în mâini, profesorul Alvarez și generalul Strick alergară spre el. Militarul, uscățiv și impersonal în uniforma sa de campanie, părea să fie singurul om ce nu-și pierduse cumpătul. Cu mâna întinsă spre mijlocul impunătorului pasaj aerian care traversa benzile autostrăzii West Lake, deschidea și închidea gura, lăsându-l pe primar să înțeleagă că rostește: "Acolo! Acolo!"

Între timp, profesorul rupse o filă din agenda în care scrisese febril, întinzându-i-o ca pe o notă de plată. Ochii îi luceau jucăuși dincolo de lentilele ochelarilor, în timp ce-și muta greutatea trupului rotofei de pe un picior pe altul, cu aerul că așteaptă rezultatul unei farse de toată frumusețea:

"Obiectul sferic aterizat pe viaduct a coborât pe axa conului imaginar în interiorul căruia acționează fenomenul. E foarte posibil să avem de-a face cu... o vizită din spațiul extraterestru. În orice caz, am convenit cu generalul Strick să luăm unele măsuri pentru prevenirea unei presupuse acțiuni ostile. Am reușit să determinăm faptul că liniștea aceasta forțată este rezultatul unui bombardament cu o radiație corpusculară ce absoarbe la nivel molecular orice fel de vibrație. Mai repede decât s-ar fi putut crede, am pus la punct, cu mijloace relativ simple, generatoare de anihilare a radiației în cauză. Așa că în orice moment putem interveni în sensul restabilirii condițiilor normale pe o suprafață apreciabilă..."

Primarul îl privi câteva secunde perplex pe profesor, după care le făcu semn celor din jur să-l însoțească. La circa o sută cincizeci de pași de obiectul care se zărea acum strălucitor și imobil, exact pe axul median al carosabilului, generalul le opri înaintarea, dându-le de înțeles că din acest punct zona intră sub patronajul său.

Tancurile și autotunurile, cu blindajul încins, stăteau nemișcate, pândind cu țevile vineții ale tunurilor și mitralierelor jumelate ținta sferică. Trântiți în spatele barajelor din saci de nisip, soldații, în ținută de camuflaj, țineau crispați în mâini lansatoarele de rachete.

Trecuse mai bine de un ceas de așteptare încordată când Syb desluși, cu binoclul militar prin care scruta sferoidul, cum o trapă ovală se deschide și trei arătări pitice sunt depuse de un braț telescopic pe asfaltul cenușiu. Încremenit, le privi preț de câteva clipe, apoi, alarmat, se întoarse spre general cu intenția de a-i cere să nu intervină în nici un fel. Dar exact în momentul acela, Strick dăduse semnalul și cele trei generatoare ale profesorului Alvarez intrară în funcțiune. Ca un trăsnet continuu, zgomotul atâtor motoare în funcțiune le izbi dureros auzul.

Aproape simultan, conturul sferoidului începu să tremure și, înmuindu-se ca un calup de ceară sub dogoarea focului, se revărsă peste mogâldețele nemișcate.

Urlând de furie, porni să alerge alături de o tanchetă care se deplasa trepidând spre locul dezastrului, unde se întindea o băltoacă de lichid cu reflexe metalice. Și Syb înțelegea, privind tremurul de gelatină al ciudatei substanțe, că suferă încă sub acțiunea zgomotului de care insolitele făpturi ale tăcerii încercaseră zadarnic să se ferească. □

("Forum studențesc", nr. 9 (30) / 1977)

MAI 1972. Apare culegerea **Povestiri științifico-fantastice,** îngrijită de Gheorghe Balta, Doru Treta și Marcel Luca. Volumul se constituie din proze ale cenacliștilor de la "H.G. Wells": Lucian Ionică, Marcel Luca, Ion Săftescu, Cornel Stanciu, Constantin Strungă și Doru Treta. Ovidiu Șurianu semnează un cuvânt introductiv; coperta îi aparține lui J. Ed. Krämer.

Mihai-Corneliu Donici

SFERELE

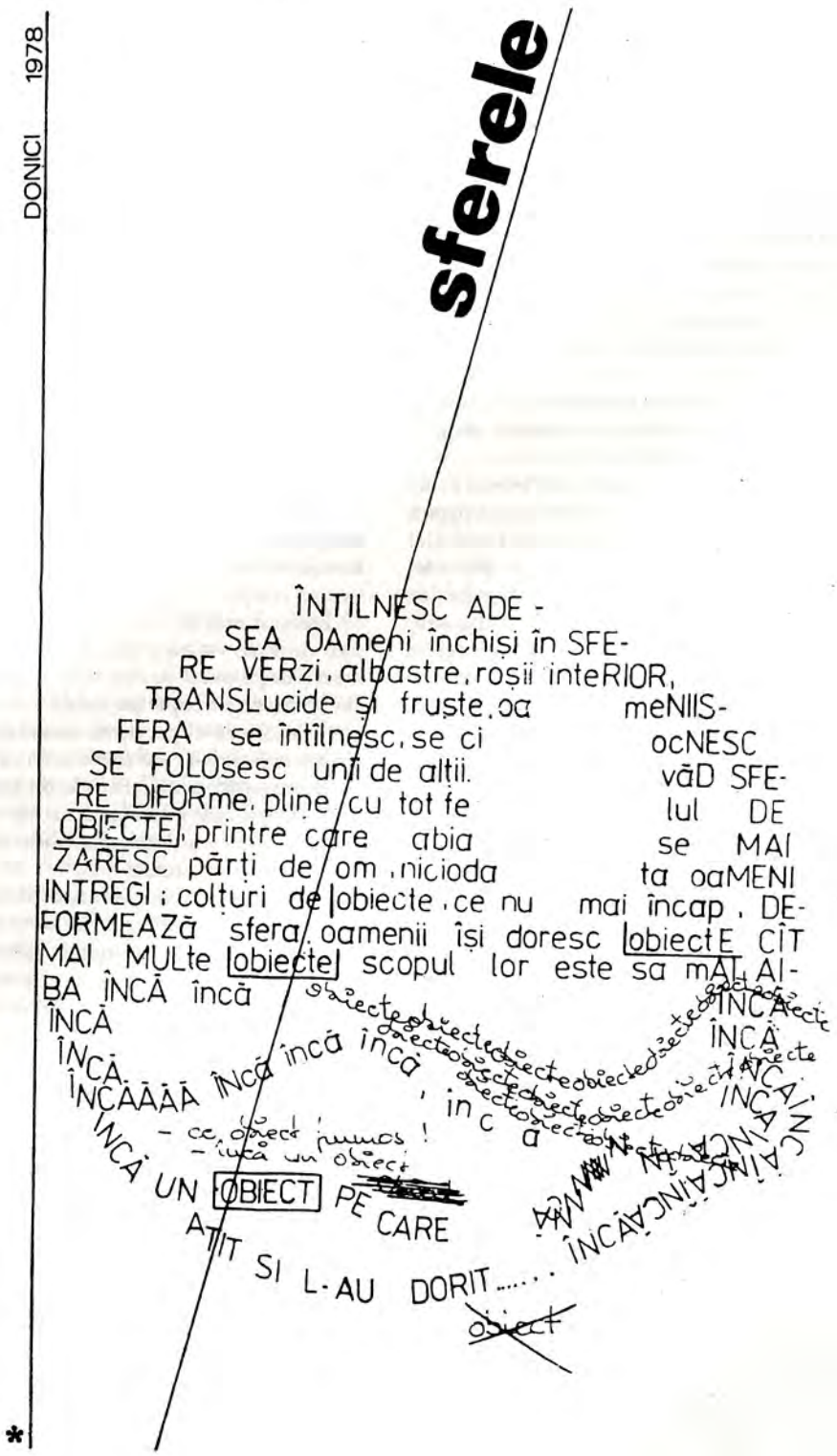

("Paradox" [nr. 3], 1978)

Dorin Davideanu

ZECE SECUNDE

Sosit la destinație, Mesagerul se materializează și se pregătește să-și înceapă misiunea.

Totul îi apare confuz, încețoșat. Destul de repede, însă, își dă seama că se află într-o încăpere vastă, unde se găsesc mulți oameni.

Oameni! I-a recunoscut imediat. A fost pregătit pentru asta. Misunea lui e să îi observe, să observe cât mai multe lucruri.

Privește atent în jur. Încăperea pare să fie locul de desfășurare al unei experiențe științifice. Înseamnă că a nimerit cum nu se poate mai bine. Încearcă să rețină cât mai multe amănunte. Un perete întreg e ocupat de etajere cu flacoane și recipiente etichetate. Ceva mai departe, mai mulți bărbați stau așezați la câteva mese, studiind preocupați niște fișe. Totul în jur pare nemișcat.

Sesizează, în schimb, sunetele. Aerul încăperii vibrează, e plin de sunete; sunete prelungi, unele ușor modulate, cele mai multe uniforme. Plutesc persistent, insistent.

Mesagerul își întrerupe firul gândurilor pentru a privi atent o ființă de o frumusețe deosebită, o fată aflată la câțiva pași de el. Are un profil fin și liniștit, de o nespusă delicatețe. Ochii îi sunt mari, iar genele prelungi.

Iată, frumusețea - gândește Mesagerul - frumusețea e aceeași pretutindeni, dacă eu, venit dintr-o altă lume, o pot percepe și înțelege.

Se concentrează din nou asupra sonorităților ce umplu încăperea. Le analizează atent și curând distinge un sunet deosebindu-se prin timbru de celelalte și dominându-le prin claritate. Îi urmărește vibrația plină până când semnalul sonor e înlocuit de altul, mai ascuțit.

Privește în jur și reușește să descopere sursa acestor sunete deosebite. Provin de la un aparat de dimensiuni medii, aflat în imediata lui apropiere. În fața tabloului de comandă e așezat un bărbat vârstnic, preocupat cu totul de manevrarea aparatului.

Dar și el e nemișcat. În toată încăperea, nimeni nu se mișcă!

De ce?! - se întreabă Mesagerul, îngrijorat. Poate se află într-un muzeu... Iar toți oamenii pe care-i vede sunt manechine! Sau statui! Mesagerul privește spre fata cu ochii mari, așteptând parcă de la ea infirmarea presupunerilor sale.

Fata are acum pleoapele pe jumătate coborâte și această schimbare abia perceptibilă îl asigură pe Mesager că se află în mijlocul unor ființe vii.

Într-unul din colțurile încăperii, pe jumătate cufundat în întuneric, zărește câțiva bărbați plasați în jurul unei mese mari, pe care sunt așezate corpuri sferice, închipuind un sistem stelar sau, poate, o neobișnuită structură moleculară.

Liniștit, Mesagerul observă acum că, de fapt, toți cei prezenți se mișcă, dar cu o deosebită încetineală.

Poate nu vor să-mi atragă atenția într-o direcție greșită - gândește Mesagerul. Dar atunci, încotro să-și îndrepte atenția? Ce încearcă oamenii aceia să-i spună, iar el nu e în stare să înțeleagă?!

Fata cu genele prelungi are pleoapele cu totul coborâte acum. Poate e obosită.

Sunetele, trebuie să asculte sunetele, să le priceapă mesajul... Privește o clipă spre aparatul care emite în continuare sonuri pline, prelungi, și spre bărbatul așezat în fața acestuia. Urmărește cu mare atenție sunetele. Observă că au durate egale, iar în succesiunea tonurilor de înălțimi deosebite există o anumită ordine. Se prea poate să alcătuiască un limbaj. Timpul pe care îl are la dispoziție este însă mult prea scurt pentru a încerca să-l descifreze. O vor face alții, altădată, mai târziu.

O caută cu privirea pe fata cea frumoasă și aceasta are ochii mari deschiși, luminându-i misterios chipul.

Mesagerul se uită apoi spre ceilalți oameni aflați în jur și are impresia că toți îl privesc acum pe el, urmărindu-l concentrați.

Auzul îi este lovit de un zgomot mult mai puternic decât toate celelalte, izbucnit dintr-o dată, prelungindu-se apoi și scăzând treptat în intensitate. Încearcă să identifice sursa acestui zgomot și se miră că abia acum îl observă pe bărbatul puternic, blond, care s-a desprins dintre ceilalți. În mâna dreaptă ține un instrument ciudat cu care îl ațintește; în jurul acestuia plutește o ceață ușoară. Un aparat de emisie, poate. Dar Mesagerul nu reușește să înțeleagă nimic.

Privește distrat o insectă mică, de culoare roșiatică, lucind stins în lumina slabă, care zboară în direcția lui. Apoi se uită în treacăt spre fata cu gene lungi și nu se mai miră văzând că are iarăși pleoapele coborâte.

Majoritatea celorlalți, însă, îl privesc nemișcați, insistent, și nu știe cum să considere privirile lor intense.

Timpul pe care îl are la dispoziție e pe sfârșite. Mesagerul se întreabă dacă l-a folosit cum se cuvine. Desigur, totul va fi interpretat; dar e sigur că îi scapă ceva. Există un obstacol care îl împiedică să înțeleagă ce se întâmplă acolo, în fața lui.

Fata s-a întors și ea spre Mesager și îl privește cu ochii săi mari. I se pare că pe chipul ei citește mirarea, surpriza. Poate se înșeală.

Mutându-și privirea, Mesagerul observă din nou mica insectă arămie. Acum e mai aproape și continuă să se apropie rectiliniu. Brusc, Mesagerul își dă seama că nu e vorba despre o ființă vie. Insecta e un obiect de formă cilindro-conică și se apropie de el rotindu-se în jurul axei longitudinale.

Un mesaj! Poate îi trimit un mesaj! Trebuie să analizeze obiectul acela, care acum e foarte aproape.

În acest moment însă, Mesagerul aude chemarea Centrului și părăsește instantaneu încăperea vastă, plină de oameni.

*

În "Saloon"-ul înecat de fum, rumoarea e în creștere. Glasuri încă speriate se întretaie:

- Ați văzut cu toții! O stafie!!!

- Ba bine că nu! A apărut așa, deodată, la doi pași 'naintea noastră!

NOIEMBRIE 1972. Apare primul **"Paradox",** fanzin al cenaclului de literatură științifico-fantastică "H.G. Wells", sub îngrijirea lui Marcel Luca și Cornel Secu. Autorii prozelor sunt Sandu Florea, Marcel Luca, Doru Treta, Traian Ciuguianu, Gabriel Manolescu. Mai semnează Ovidiu Șurianu, Constantin Basarab, Constantin Vintilescu, Lucian Ionică, Lucian Bureriu, Ion Velican. Coperta și desenele sunt realizate de Sandu Florea.

- O fi fost vreun duh rău! Am auzit că în munții ăștia...

- Dar și Tommy!... Ăsta zic și eu bărbat! Nu s-a temut să scoată Coltul și să tragă!...

- A izgonit-o cât ai clipi!

Cel numit Tommy e un tânăr înalt și spătos, cu plete blonde. În mâna dreaptă strânge Coltul din a cărui țeavă se ridică o șuviță subțire de fum.

- Nu este om în tot ținutul, de care să mă tem! - zice. Credeați că o să mă sperii de-o stafie?! Învârtește arma pe deget și o vâră la locul ei în tocul de la centură.

Liza, o fată drăguță, îl privește admirativ și, după obiceiul ei, clipește repede, coborând peste ochii mari pleoapele cu gene lungi.

Stăpânul "Saloon"-ului și-a părăsit locul din spatele tejghelei și se pregătește să ceară socoteală tânărului curajos. Glontele s-a oprit tocmai în rafturile ce acoperă un perete întreg al încăperii, distrugând câteva sticle cu whisky de cea mai bună calitate.

Scena e urmărită de bărbații de la mese, care au uitat pentru câteva momente de veșnica lor preocupare: jocul de cărți.

Ceva mai departe, cei câțiva pasionați de biliard au întrerupt partida și comentează recentul eveniment. Bilele uitate pe postavul verde par a alcătui o ciudată structură chimică sau, poate, macheta unui sistem planetar îndepărtat.

Un singur om a rămas impasibil: bărbatul în vârstă, aflat în mijlocul încăperii. Așezat cu spatele, nu a observat apariția stafiei și, fiind obișnuit cu împușcăturile, continuă să-și plimbe nepăsător degetele pe claviatura vechiului său pian. □

("Paradox" [nr. 3], 1978)

Lucian Petrescu

CAMELEON

Ce trebuie să știți despre Cameleon? Că e un animal frumos, și al meu. L-am primit de la Magisterul meu pentru că am fost cel mai bun elev al anului trecut la Științele Biologice.

Înainte de asta, Cameleon trăia într-o casă mică de sticlă, sferică, o miniatură a celei în care locuiesc eu. Magister mi-a recomandat să-l țin tot în casa de sticlă, dar astfel nu îl puteam în nici un fel atinge, așa că l-am scos cum am ajuns cu el acasă. Bineînțeles că nu a încercat să fugă. Magister spunea că niște impulsuri ancestrale ar fi putut să-l cheme alături de semenii lui. Dar eu nu cred că azi mai pot exista animale din această specie. (Nici nu am știut că așa se numește de fapt specia sa, Cameleon, și pentru că sunt sigur că este singurul exemplar supraviețuitor am continuat să-i păstrez acest nume.)

Cameleon s-a comportat ca un adevărat prieten și eu am înțeles că, fiind un individ dintr-o specie superioară, integrată, mi-e mai ușor să mă adaptez eu felului lui de a conviețui. Dar n-a fost ușor nici până la sfârșit. Mai întâi de toate, nu știu dacă am făcut bine scoțându-l din casa de sticlă. Cameleon s-a comportat atunci foarte ciudat. Adică mi s-a părut inadmisibil de neadaptat, de inapt pentru viața individuală. S-a plimbat întâi foarte lent printre ierburi. Are o piele lucioasă, solzoasă, de o culoare ciudată, are membrele anterioare mai lungi, articulate, iar pe cele posterioare mai scurte, puternice, dar cu un gen de putere statică, greoaie, nefolositoare. Craniul turtit, alungit antero-posterior, cu ochii mici, rotunzi. Se mișcă rar, măsurat, fricos. Are mai ales o limbă neobișnuită. Brusc și-o scoate dintre maxilare și e foarte lungă, cu o ventuză la capăt. De fapt, întru totul, e o făptură fascinantă. De la început nu m-am mai putut desprinde de el. Aparținând regnului animal, am știut că, așa cum Magister m-a învățat, avem același sistem de reprezentare și recepție. După ce un timp destul de lung doar s-a plimbat, legănându-se în felul lui nefolositor cu care mă obișnuisem, s-a repezit brusc, pe labele din față, a scos limba lungă, extraordinar de repede și... cred... că a vrut să atace o insectă. Era bineînțeles absurd, era mult prea mic pentru a o anihila, în schimb, totul părea logic schimbând rapoartele. El a părut să priceapă asta, dar târziu, când s-a retras în panică, tot atât de brusc și a căzut neîndemânatic pe spate.

Părea perplex, a devenit repede mult mai agitat decât de obicei. A mai zburat o insectă pe lângă el și s-a ferit de astă dată de cum a văzut-o. Am înțeles că nu poate rămâne pe câmp și l-am luat în mână.

L-am dus acasă. Atunci a făcut din nou un lucru ciudat. Aveam să mă obișnuiesc greu cu reacțiile lui. A intrat în casa lui veche de sticlă.

Un timp s-a legănat în felul lui caracteristic, speriindu-se din când în când și răsturnându-se pe spate, mișcând din labe.

Atunci mi-am dat seama că am uitat să îl întreb pe Magister cum se hrănește. Nu știam nimic despre el, despre Cameleon. Îl văzusem doar de un timp în camera lui Magister, și îl dorisem din prima clipă. Nu știu de ce mi l-a dat. Părea să țină mult la animalul acesta caraghios, să-i dea neobișnuit de multă importanță. Și dintr-o dată, într-o zi, mi l-a dăruit. Numai pentru că fusesem cel mai bun la Științele Biologice.

Sau așa credeam. Când mi l-a dat părea foarte impresionat:

"Îl vrei?" mi-a spus.

"Da, Magister, îl vreau mai mult ca orice."

"De ce ?"

"Pentru că... pentru că... îl... IUBESC!"

Nu știam cum îmi ieșiseră cuvintele astea pe buze. Imediat, o rușine puternică m-a făcut să mă clatin. Reacția lui Magister a fost și mai neașteptată. A tresărit și ochii, de obicei supărător de opaci, i-au strălucit o clipă.

"Da-da, știam că... tu trebuie să... ție să ți-l dau. Să ai grijă. Să ai grijă... să nu... mai ales să nu-l dai nimănui, ai înțeles?! Să nu-l dai nimănui!"

Se bâlbâia, vorbea greu.

"Tu... tu ești doar un copil și... poate am să-ți fac rău, rău, da..."

Nu ascultam nimic. Aveam în mâini globul de sticlă în care Cameleon mă privea curios. Nu mai vedeam, nu mai auzeam nimic altceva. Dădeam doar mecanic din cap la toate frazele lui Magister. Undeva, în mine, simțeam un fel de spaimă pentru felul necuviincios în care mă purtam, dar din care nu mă puteam opri.

De un timp încoace, se vorbea din ce în ce mai mult despre cei din orașul B, era aproape sigur că după atâta timp în care nimeni nu trecuse linia de centură a orașului nostru, aveam să primim musafiri.

Nu știam cum să o luăm, o veste bună poate, nu ne puteam aștepta la cine știe ce cu cei din B. Consiliul nostru comunicase de multe ori de la depărtare, comunicate secrete, e drept, pentru cei din oraș.

Știam însă, după cum mergea vorba, că toți cetățenii orașului B se ocupau de un fel de mașină, despre care nu se știa decât că ea dăduse numele orașului acela. Mie însă nu-mi păsa de nimic atâta vreme cât îl aveam pe Cameleon. Nu pentru că eu aș fi fost cu totul insensibil la zvonurile care circulau. Dar de când îl cunoșteam pe Cameleon, repet, mă simțeam într-o ireversibilă siguranță.

Până într-o zi, când Magister (eu îi mai spuneam așa, deși nu mai ființa în postul de profesor, fără să se cunoască de ce) a intrat neobișnuit de agitat în camera mea. Nu îl mai văzusem de mult, arăta inexplicabil de bătrân, de o decrepitudine care mă înfiora. Dar nimic nu putea știrbi din vechiul respect pe care mi-l construise îndelung în conștiință, mai mult, eram sigur că dacă pot vorbi despre conștiința mea o datoram acestui bătrân, respingător la prima vedere.

"Unde e?" Gâfâia, aproape că a strigat la mine. Știam la cine se referă.

"Aici, nu." I-am răspuns într-un fel calm, hotărât, care i-a plăcut.

S-a liniștit repede. "L-ai ascuns?"

De fapt nu-l ascunsesem cu tot dinadinsul. Pur și simplu nu înțelesesem ca prietenul meu să mai fie văzut și de altcineva.

"Da, l-am ascuns." Am mințit cu grijă. Am înțeles că asta, acum, avea importanță.

"Mda... mda... bine, bine ai făcut." Avea privirile împrăștiate, semăna cu Cameleon la prima ieșire din casa de sticlă. Un timp și-a căutat locul în casa în care nu mai intrase niciodată. Se gândea cum să-mi spună ceea ce avea obsesiv înfipt în memorie.

Ziua aceea de vară parcă anunța un fenomen neobișnuit. Era dimineață, mă aflam în casa ultimei mele familii, nu plecasem încă la Cameleon.

Orașul era ciudat de pustiu, pe străzi un vânt subțire și uscat scotea sunete slabe, întrerupte. Nu mi-am dat seama când la ușa casei noastre a ajuns cineva. Brusc, semnalul sistemului de prevenire a anunțat sosirea a trei indivizi, îmbrăcați cum nu mai văzusem niciodată.

În spatele lor, conducătorul Consiliului orașului nostru, arătându-le din gesturi un straniu respect amestecat cu teamă nedisimulată.

Familia mea s-a supus unui gen de ritual după care mi-am dat seama că nu erau străini de acest nefiresc eveniment. Numai eu am rămas în fața lor, ca într-un fel de înfruntare pe care deocamdată nu o înțelegeam.

Cei trei nu dădeau semne că ar fi vrut să discute cu mine. Se uitau doar în direcția mea. Cel care a vorbit a fost conducătorul.

"Te afli în fața celor care conduc orașul nostru. Oaspeții noștri din B." Se uita într-un fel nehotărât la mine, poate chiar trist.

Am înțeles, în sfârșit, că previziunea Magisterului se împlinise. Cei ce îl căutau pe Cameleon, "oaspeții" noștri, dacă li se putea spune astfel celor ce într-un fel sau altul erau acum și conducătorii orașului nostru, veniseră. Așteptam cât se poate de liniștit. Mă simțeam în stare să rezist oricărui atac din partea celor trei. Îi priveam la fel de inexpresiv. S-au întors către conducător, parcă i-ar mai fi dat un ordin.

"Oaspeții noștri au venit să te vadă. Au auzit de tine. Trebuie să fii mândru de onoarea care ți se face."

"Sunt." Mă străduiam să dau răspunsuri scurte, precise, fără poticneli. S-a întors din nou către cei trei. Apoi, sub același straniu impuls:

"Au auzit de calitățile tale deosebite. De aceea vor să-ți explice ție, unui adolescent, lucruri foarte importante despre soarta orașului nostru, poate chiar a..." A făcut o pauză.

"Trebuie să înțelegi... Sperăm să poți înțelege..." Privirile celor trei păreau mult mai puțin binevoitoare. Conducătorul a înțeles. "Vom suferi un cataclism. Chiar destul de curând. Cel puțin noi, cei din orașul nostru, ca și oaspeții din B. Un cataclism de neocolit pentru că va fi provocat chiar de... acești oaspeți ai noștri... din rațiuni cu totul peste puterile noastre și... chiar ale... ale... Da, e... desigur singurul lucru pe care acești oameni superiori îl pot face.

Dar prețioșii noștri oaspeți au găsit o soluție salvatoare. MAȘINA.

Nu se poate să nu fi auzit de ea. Mașina din B. E o minunată realizare care va permite supraviețuirea tuturor, tuturor... Înțelegi?"

Eram înmărmurit. Nu înțelegeam ce avea să se întâmple, mai precis nu credeam că un asemenea lucru se putea întâmpla orașului. Și nu înțelegeam ce legătură putea avea asta cu Cameleon.

Dar nu aveam să mă dau bătut atât de simplu.

"Nu înțeleg... nu înțeleg ce legătură am eu... deși înțeleg cât e de grav... totul."

"Da, da, e bine că înțelegi... ne bizuim pe puterea ta de înțelegere.

Este vorba de un animal."

Mă așteptam, așa că am reușit să nici nu tresar măcar.

"Știi, mașina din B este în stare să ne întoarcă în timp. În principiu totul ar fi simplu. Dar pentru această operație are nevoie de ceva. Are nevoie de niște date pe care numai o ființă vie, trăitoare a epocii în care ne vom întoarce, i le poate oferi. Înțelegi?"

Desigur că înțelegeam. Cum înțelegeam și cum se ajunsese ca acest străin cataclism, provocat de bună voie de indivizi care doreau să fugă din timpul lui, devenise inevitabil. Știam toți, cu toate că fiecăruia îi era frică să comenteze, întortocheatele ciocniri de interese între aparent izolatele noastre orașe. Noi, cetățenii de rând, nu cunoșteam nimic precis din toate astea. Mă gândeam la Cameleon, la tristețea lui, la neajutorarea din momentul în care i-am dat drumul în lumea noastră.

Știam că vine din altă lume, că e singura ei relicvă. După tot ce mă legase instinctiv de el, știam că este o lume mai frumoasă, mai sigură, mai micâ și mai liniștită. Nu. Poate mi-ar fi plăcut să trăiesc într-o asemenea lume. Dar asta însemna ca noi, cei din oraș, toți, împreună cu acești necunoscuți indivizi, să populăm cu fizicul nostru, cu intelectul nostru otrăvitor, această neajutorată lume. Să forțăm un viitor. Să provocăm, în poate numai puțin mai mult timp, un același cataclism. Nu puteam să-i fac asta lui Cameleon. Nu puteam să fac asta OAMENILOR.

"Bine, dar o asemenea ființă nu poate exista!" am intonat atent.

Conducătorul s-a schimbat la față. A înțeles că dacă bătălia nu era pierdută, oricum nu-i va fi ușor.

Numai eu, cuibărit adânc în conștiința pe care odată, demult, un Magister o sădise, numai eu știam că era o bătălie iremediabil pierdută. □

("Paradox" [nr. 5], 1980)

1973. Vede lumina tiparului cea dintâi carte de benzi desenate cu subiect science fiction: **Galbar.** Scenariul îi aparține lui Ovidiu Șurianu, iar desenele lui Sandu Florea - îndrumătorul și, respectiv, președintele cenaclului "H.G. Wells". În același an apare un **"Supliment Paradox",** cu proze de Marcel Luca, Mircea Popp, Ivan Rosenbaum.

Robert Kocher

SIMETRIE

Visam...

Omul introduse în computer o multitudine de date despre lume. Ciberul le prelucră şi, după un timp, apăru rezultatul:

- Viaţa conştientului egal suma senzaţiilor reale. Rezultă: viaţa subconştientului egal suma senzaţiilor onirice. O axă de simetrie divide universul în două: starea de veghe şi somnul. Realitatea unei lumi e funcţie de visul celeilalte lumi. Reciproc.

(Fragment din jurnalul recuperat de pe epava părăsită a navei interstelare extraterestre)

Gândurile omului tresăriră:

"Deci există o legătură nevăzută între viaţa noastră şi cea a unor fiinţe dintr-un univers ascuns. Tot ceea ce facem noi când suntem treji nu e decât visul celor de dincolo. Iar viziunile din somnul nostru sunt cele ce se întâmplă cu cei din necunoscut, care nu dorm. Trăim din fragmente de vis ce se continuă dintr-un "străin" într-altul, până când visul se termină. Iar visele noastre se continuă din fiinţă în fiinţă, înfăţişându-ne viaţa celor din lumea paralelă, până când se sting într-unul din noi. Ce se va întâmpla, cum vor reacţiona oamenii descoperind acest fantastic fenomen lăuntric? Oare ce consecinţe ar avea dirijarea acestei "simbioze"? Dacă am visa mai frumos... Realitatea ar fi atunci mai frumoasă..."

(Fragment dintr-un papirus descoperit în sarcofagul piramidei necunoscute)

Se făcea că fiul lui Ra hrănea cu semne sacre fiara nemişcată cu o mie de ochi sclipitori şi ea prinse atunci glas omenesc:

- Viaţa treaz înseamnă totalitatea simţirilor adevărate. Rezultă: viaţa dormind înseamnă totalitatea simţirilor visate. O axă de simetrie împarte universul în două - starea de veghe şi somnul. Realitatea unei lumi e funcţie de visul celeilalte lumi. Reciproc. □

("Paradox" [nr. 4], 1980)

DESEN DE MIRCEA ŞIPEŢAN ("PARADOX" NR. 12, 1987)

Laurenţiu Tudor

UNEORI, MUNŢII

În dimineaţa zilei de treisprezece septembrie m-am despărţit de prietenii cu care urcasem aici, pe munte, ei întorcându-se în Capitală zâmbitori, bronzaţi, vorbind exagerat de tare, toţi în acelaşi timp, făcând planuri pentru următoarea vacanţă.

Nu prea mi-au dat atenţie în ultimele minute, erau puţin supăraţi pentru mica mea trădare. Mă hotărâsem să mai rămân câteva zile, muntele era nemaipomenit de frumos în soarele de început de toamnă, şi, încă ceva, între cei pe care-i cunoscusem aici era o blondă splendidă. M-am alăturat cu plăcere grupului ei, mai ales când am înţeles că plănuiesc un drum într-un loc interesant.

Am remarcat de la început între ei un grăsuliu căruia îi plăcea să se considere conducătorul lor. Deşi ţinta tuturor ironiilor, în naivitatea lui era mulţumit că se vorbeşte mult despre el şi afişa un entuziasm exagerat pentru orice idee trăsnită. Iar atunci când un tip atletic, care mi-a fost antipatic de la început pentru că era prea mult în preajma blondei, a adus în discuţie povestea Vârfului Negru, grăsuliul a fost primul care a strigat: "Gata, mâine - mare drumeţie! Se merge la Vârful Negru." Şi imediat apoi, aplecându-şi fruntea în faţă şi privind copilăreşte când la rivalul meu, pe sub sprâncene, când la mâinile proprii cu care îşi pipăia ruşinat burta ce proemina trufaşă deasupra centurii: "Să vin şi eu sau vă puteţi descurca şi singuri?"

Atletul a râs cu poftă: "Drumul nu e prea greu, cu puţină ambiţie poţi fi mereu în frunte."

Povestea era foarte veche, o mai auzisem, dar acum eram pentru prima oară atât de aproape de locul cu pricina. Recunosc, atletul se pricepuse de minune să îmi redeștepte curiozitatea, știa să îmbrace lucrurile într-o aură de mister.

Cu multă vreme în urmă, acolo sus se aflase un schit. O construcție simplă, dar îndrăzneață, continuând, prin forma cilindrică și ascuțită spre acoperișul lucitor, silueta Vârfului. Cei de acolo coborau foarte rar și întotdeauna evitau sătenii, dar altfel erau oameni pașnici, chibzuiți, foarte pricepuți să vindece tot felul de boli, de răul cărora mulți doftori nu le dăduseră de cap. La întoarcere, acei care se duseseră sau fuseseră duși să ceară binecuvântarea lor povesteau că pe dinafară era un schit obișnuit, dar, ciudat, nici unul nu știa din interior mai mult decât o cameră cu pereți netezi, albaștri, cameră în care se auzea o muzică divină. Era o dovadă de netăgăduit asupra cucericiei călugărilor. Pe atunci locurile erau foarte liniștite, pentru că drumurile erau grele și așezările îndepărtate.

Într-o dimineață, ciobanii care au coborât în sat au povestit, făcându-și cruce, că schitul nu mai este acolo unde îl știau, că nu mai este deloc. În schimb, chiar de la distanța mare de la care au privit, au văzut bolovani mari, din care ieșea fum, alții mai mici parcă topiți, iar iarba și florile arse și totul înnegrit, încât Vârful Pustnicilor a devenit Vârful Negru.

Au trecut mulți ani, puțini au fost cei care s-au apropiat, zvonindu-se chiar că nu toți s-ar fi întors, iar îndrăznegții spuneau că de sus, de pe culme, auziseră pământul gemând sub picioarele lor ca o muzică gravă, îndepărtată.

"Asta e legenda", încheiase atletul. "Eu cred că vom avea ocazia să vedem craterul unui vulcan stins."

"A fost o rampă de lansare!", se încăpățână grăsuliul emoționat, cu pometii înroșiți și fruntea transpirată.

"E ridicol copilul ăsta, m-am săturat de el", îmi șopti Elena. "Să plecăm de aici."

Dimineața - surpriză, rotofeiul lipsea. L-am căutat în toată cabana, nici urmă de el, dar imediat am înțeles din absența bocancilor, a rucsacului, că plecase la drum. Și toată lumea știa că voia să fie primul pe Vârful Negru.

Urcușul, iată, era greu și pe lumina zilei, ori el plecase probabil foarte devreme, când încă nu se vedea cum trebuie. Începuse să ne fie teamă, i se puteau întâmpla lucruri rele. După-amiază am ajuns sus speriați de-a binelea. Pe un versant, la vreo treizeci de metri de culme, am găsit rucsacul și, pe el, pete de sânge. Până sus am urcat în goană. În mijlocul suprafeței plane era un cerc alb de roci lucioase și, în cerc, cu treningul ferfeniță, cu lanterna într-o mână și o batistă înroșită în cealaltă... grăsuliul.

Ne privea prostește, repetând întruna: "Mi-am rupt piciorul, vai, mi-am rupt piciorul, uitați-vă cum iese osul pe aici, pe sub genunchi. Am plecat de aseară, a fost foarte greu, ce foame mi-e, vai, mi-am rupt piciorul, când am fost aproape sus am căzut rău de tot... piciorul meu... am vrut să-l leg cu curelele de la rucsac, apoi am leșinat, ba nu, mi s-a stricat lanterna, dădea o lumină albastră, albastră, apoi s-a făcut întuneric."

"Ba verde", zise atletul sticlindu-și dinții la mine și arătându-mi gambele grasului, după ce îi suflecase pantalonii. "Au fost stele, steluțe verzi, dar atât, norocosule!"

"Vai, nu glumi, mi-am rupt piciorul, uite aici", și ne arătă cu degetul o cicatrice subțire, roz, sub rotula dreaptă. Era amețit de-a binelea, dar era întreg. "Priviți, asta a fost rampa de lansare, au avut o rachetă!" și începu să se învârtească pe cercul mare și lucios.

Suprafața de piatră era interesantă, șlefuită de vânturi și ploi, neagră în cea mai mare parte, în contrast cu albul albăstrui din centru; nici gând să fie un crater de vulcan.

Și atunci am avut senzația pe care o ai când zbori și ți se înfundă urechile și înghiți în sec și parcă ți-e mai bine, dar se repetă și pe fondul unui țârâit fin am auzit mai multe sunete plăcute, liniștitoare, ceva cald mi s-a prelins pe buze și am simțit în gură gustul sărat al sângelui. Uitasem că n-am voie să forțez, că trebuie să fac efort cu măsură.

Atletul era încântat nevoie mare, că aflase o explicație pentru batista murdară a grăsuliului. "Și ție ți s-a întâmplat la fel, așa-i?" Dar acesta nega hotărât: "Vai, mi-am rupt piciorul, n-am nimic cu nasul, mie nu mi-a curs sânge din nas." Era caraghios cum alerga în jurul nostru strigând că are un picior rupt, dar eu, nu știu cum să spun, îl credeam... Avusese un picior rupt. Și m-am hotărât să rămân mai mult pe vârf, fiindcă simțeam că trebuie să mă apropii în liniște și cu încredere de Vârful Negru ca să reaud sunetele acelea ca o melodie, și nu numai de aceea...

"Când m-am trezit l-am văzut, uite așa un păr mare avea, și barbă albă sau blondă și ochi limpezi și tineri", spunea grăsuliul mișcându-și brațele în gesturi largi. "Apoi s-a dus!"

Îl ascultau la fel de amuzați ca de obicei în timp ce-și instalau tabăra. Seara nu era departe.

*

E dimineață, grupul nostru a început să strângă corturile, oarecum dezamăgit de simplitatea vârfului. Grăsuțul se liniștise. Eu, în schimb, nu am dormit toată noaptea și mai știu că, tocmai pentru că acum nu mă mai îndoiesc de loc, voi reuși. Când toți dormeau, m-am ridicat și am văzut lumina cețoasă, albastră, ca o chemare. Am ezitat o clipă și s-a stins.

Am scris rândurile acestea foarte repede; să nu fiu căutat, nu are nici un rost să-și facă cineva griji pentru mine. Sunt liniștit și hotărât. Acolo jos... în adânc... Cu bine, Elena.

*

În dimineața când am plecat de la vârful acela mi-a dat o hârtie îndoită de mai multe ori și lipită cu rășină de brad, mi-a spus să o citesc acasă; să nu îmi fac probleme, s-ar putea să mai întârzie pe munte. Să-i las obiectele la cabană, și le va lua el, la întoarcere. L-am lăsat în cort, vedeam că încearcă să se stăpânească dar era foarte agitat. Mi-a spus: "Pe curând, Elena", dar vocea i-a sunat ciudat, prefăcut, cred că se bucura că rămâne singur. Acum regret că l-am lăsat acolo, probabil era bolnav; când am primit, după câteva zile, un telefon de la Salvamont, am înțeles că s-a întâmplat o nenorocire. Anunțați de la cabană, l-au căutat câteva zile și nopți în șir. N-au găsit decât cortul, gol. M-au întrebat dacă știu ceva de el. Le-am vorbit de dorința lui de a mai rămâne pe vârf. Prietenul meu, sportiv de performanță, s-a oferit să meargă și el dar ne-au spus că nu mai are nici un rost, l-au căutat deja peste tot. Parcă l-ar fi înghițit pământul. □

("Paradox" [nr. 7], 1981)

APRILIE 1976. La Consfătuirea națională de la Craiova este prezentat primul film s.f. de animație realizat de amatori: **Întâlnirea.** Autorii sunt Mihai-Corneliu Donici și Lucian Ionică.

În același an - 1976 - este inaugurată o rubrică permanentă de science fiction în revista **"Forum studențesc"**, rubrică realizată de membrii cenaclului "H.G. Wells".

Lucian Ionică

AUDIENȚA

Terminasem de rostit în fața Comandantului megaastronavei ceea ce pregătisem pe parcursul a săptămâni de-a rândul, mai întâi căutând să mă conving pe mine însumi de utilitatea unei asemenea încercări cu rezultat nesigur, apoi scriind și rescriind cu înverșunare în nopțile de veghe singuratică acest mic discurs ce aveam să-l țin - în fața celui mai puternic om - aspirând nu spre forma perfectă a ideilor în sine, ci spre adecvarea la scopul propus, repetând de nenumărate ori în fața oglinzii rotunde din cabină fiecare gest, fiecare expresie a feței, chiar și privire, până când vocea și intonația rebelă mi s-au supus voinței, atunci mi-am luat, în sfârșit, inima în dinți și m-am prezentat la Comandant. Terminasem de vorbit și s-a făcut deodată o liniște deplină ca în visele acelea în care totul se înțelege fără de cuvinte ce par a fi de-a dreptul inutile. El stătu un timp pe gânduri, ascunzându-și în atenția cu care îmi cerceta memoriul caligrafiat îngrijit întristarea?, deruta?, amuzamentul?, apoi mă privi de la înălțimea funcției sale, sigur de sine. Se îndreptase lăsându-se puțin pe spate și mi se adresă bonom, sfătos; un început de zâmbet i se ivi misterios în colțul buzelor, gata să dispară în orice clipă. "Cum poți să afirmi dumneata, tinere, că oamenii sunt diferiți unii de alții, că fiecare în parte este un univers întreg, infinit, inepuizabil și că moartea unui om reprezintă sfârșitul unei lumi? Să nu ne jucăm cu cuvintele! Uită-te împrejur, la dumneata, la mine chiar, nu vezi că toți suntem alcătuiți în același fel, după același tipar, bun sau rău, toți avem doi ochi, un nas, o gură, două mâini, zece degete și așa mai departe. Trebuie să-ți reamintesc oare că organismele noastre sunt construite din aceiași aminoacizi? Ar mai fi posibilă medicina dacă nici o boală nu s-ar repeta, dacă nici un om nu ar semăna cu un altul, niciodată? În acest fel nici nu s-ar putea vorbi despre o specie umană, fiecare individ în sine ar fi o specie cu un singur reprezentant! În toată Istoria, în întreg Universul ar exista, cel mult, un singur om. Poți să condamni, cu inima ușoară, omenirea la o astfel de dispariție? Ia gândește-te!"

Ce mai puteam spune? Am plecat trecând prin nesfârșite și întortocheate coridoare, barate din loc în loc de ecluze, pentru siguranță, prin săli imense cu destinații necunoscute, iar apoi m-am pierdut în mulțimea ce roia haotic în spațiul gol și negru din jurul megaastronavei, fiecare cu preocupările și problemele sale, dar identici, identici...! □

("Paradox" [nr. 7], 1981)

Mihai Alexandru

ÎN MARTIE

E o iarnă aspră, geroasă. Marea e tulbure, urâtă, rea; spume murdare cu alge moarte se târăsc printre stânci, parcă s-ar scurge bale și sânge printre colții unui monstru gigantic muribund. Scoicile în putrezire saturează aerul sărat și umed cu miasme grele, dense, otrăvitoare. Cerul: ca un pahar murdar cu gura în jos peste mare și peste țărmul negru, sterp. Pescărușii planând apăsător ca o amenințare sfâșie ceața cu țipete diforme în care jalea e sugrumată de disperare. Vântul înghețat țiuie a pustiu și pe plaja cu nisip aspru și întunecat: doar lanțul urmelor mele.

M-am instalat în miez de iarnă în acest sat de pescari risipit printre nisipuri pentru că auzisem că are - ca orice sat - o poveste a lui, iar această poveste mă putea ajuta în modul cel mai direct în elaborarea unui studiu asupra teoriei civilizațiilor concentrice simultane la care lucrez de câțiva ani. Cele câteva familii duc o viață primitivă, existând aproape exclusiv de pe urma pescuitului pe care bărbați cu fețe de piatră îl practică în forme arhaice. Cât nu sunt pe mare, oamenii stau înăuntrul colibelor de pământ și stuf, refuzând orice contact cu lumea de dincolo de nisipuri. Pe rarii vizitatori se feresc a-i întâlni sau îi ignoră. Tocmai această închistare în liniștea lor desăvârșită m-a convins că acești oameni ascund ceva în tăcere, că acest ceva guvernează întreaga lor existență din timpuri imemoriale, căci nimeni nu știe când și în ce împrejurări a fost întemeiată așezarea.

Am pierdut socoteala zilelor așternându-mi cu încăpățânare de-a lungul plajei urmele mereu aceleași, obsedat de țipătul deznădăjduit al pescărușilor, într-o căutare veșnică și inutilă ca un blestem a unui tărâm dispărut despre care nici marea nu-și mai amintește.

Până când, după o furtună diavolească, am găsit pe plaja cotropită de alge puturoase, smulse din fundul mării, și fragmente sclipitoare de meduze sfârtecate un pui de delfin alb mort, aruncat desigur de valurile violente prea departe pentru a se mai putea întoarce în mare. Era pentru prima oară când vedeam un delfin alb; n-am rezistat curiozității de a-l cerceta întorcându-l pe toate părțile, i-am deschis botul pentru a-i observa dentiția și atunci s-a petrecut evenimentul pe care-l așteptam de o iarnă întreagă și care avea să mă obsedeze în continuare încă multe ierni: din botul delfinului a căzut un mic disc verde, dintr-o piatră poroasă, având încrustată în relief pe una dintre fețe o sinusoidă fină, diametrală, întreruptă în centru de un fel de floare în formă de inimă, formată din trei petale sau trei lobi care alcătuiau unghiuri egale, deschise în sus. Nu m-a șocat atât faptul că acel obiect era ascuns în gura animalului, ci faptul că el era executat cu un rafinament artistic deosebit.

La început nu mi-am dat seama de grozăvia descoperirii mele. Am luat piatra și am început să le-o arăt oamenilor din sat, folosindu-mă de aceasta ca pretext pentru a mă putea apropia de ei.

Abia de atunci încolo am reușit să pricep puțin câte puțin ce semnificație avea acea mică bijuterie. Pentru că oamenii încetară să mă mai evite. Apropierea lor o simțeam însă crispată, mă stânjenea faptul că primeau vorbele mele cu încordare, cu o frică pe care nu mi-o puteam explica, parcă ar fi așteptat să anunț o condamnare sau un mare dezastru. I-am spus în glumă unei fete frumoase că am s-o iau cu

mine când plec și a prins să plângă mut, fără a mă lămuri de ce face așa. Am început să pricep că cineva sau ceva pe care eu momentan îl reprezint sau îl amintesc ține sub teroare acești oameni, astfel încât-întreaga lor existență nu e decât așteptarea conștientă a unei nenorociri iminente.

Într-o amiază însorită, unul dintre bătrânii satului mi-a cerut să-l urmez. L-am însoțit până la un mic golf închis de o stâncă lungă ce înainta ca un dig natural, ne-am urcat pe ea și am mers până la capăt. Apa era aici adâncă de câțiva metri buni, dar extrem de limpede. Mi-a spus să-i privesc umbra pe fundul apei și, într-adevăr, ea se vedea perfect acolo jos, parcă nici n-ar fi existat apa. Am urmărit cu nerăbdare și emoție conturul foarte precis și mi-am dat seama că acoperea o pată întunecată care era gura unei peșteri sau a unui tunel orizontal, îngust cât să se poată strecura prin el un pește mai mare. Atunci mi-a dezvăluit taina acelui tunel, de care se leagă superstițiile și spaimele satului.

În adâncime, sub litoral și poate sub marea întreagă trăiesc niște ființe care cândva au existat la suprafața pământului și care își datorau viața nu Soarelui, ci radiației unei stele, pe atunci într-o poziție favorabilă față de Pământ și care cu timpul s-a depărtat, încât acum abia se mai zărește în nopțile senine. Ei au prevăzut prin calcule că acel astru îi va părăsi și pentru că radiația lui impresionase anumite elemente din centrul lichid al Pământului, care o reproduceau printr-o reacție în lanț, și-au construit la mari adâncimi orașe întregi în care s-au retras să-și continue existența fără lumina Soarelui. În ultima vreme, datorită intensificării activității suprafeței solare, au încercat o revenire la suprafață, dar razele acestui Soare îi dezintegrează. Pentru a-i capta totuși energia care, difractată, o pot utiliza pe anumite fracțiuni, și-au mutat așezările tot mai sus, spre suprafață și în unele zone s-au întâmplat prăbușiri și cutremure. O astfel de prăbușire se pare că a avut loc chiar la câteva zeci de kilometri de aici, la marginea orașului.

Nu se știe de când a apărut deschizătura pe care o privim și prin care cei de jos trimit de la o vreme același mesaj: floarea aceea indescifrabilă. Dacă au ajuns până aici, înseamnă că satul stă pe gol. Dar nu de prăbușire se tem oamenii. Ci de faptul că, dacă cei de dedesubt dau semne de viață, o fac pentru a-și anunța apariția. Ori, ca să poată exista ei, noi va trebui să dispărem; nu pentru că ne vor ucide, ci pentru că ne vor strica Soarele.

Ce mi-a spus bătrânul era exact ce doream să aflu, dar era totuși numai o poveste. Mie îmi trebuia dovada că discul venise de acolo. Au urmat zile de întrebări, frământări, coșmaruri. Nu puteam ajunge la nici o concluzie. Teoria civilizațiilor concentrice simultane continua să rămână doar o teorie, dar misterul ei atrăgător a devenit pentru mine o amenințare apăsătoare, care mă domina.

În ultimele zile ale lui martie, iarna a trecut direct în vară, așa se întâmpla aici. Albastrul potopitor al cerului s-a revărsat, peste arcul subțire al orizontului, în mare, ademenit de sclipirile spinărilor argintii ale delfinilor. Crestele valurilor, fosforescente, desfășurau ritmic pe plajă, într-o succesiune ametitoare, întinse dansuri cinetice: șoapte prelungi, mângâieri efemere. Revenirea asta bruscă la lumină mi-a alungat deodată îndoielile și spaimele. Mi-am dat seama că am urmărit o himeră și că e mai bine să renunț la fantezia civlizațiilor concentrice. M-am hotărât să mă întorc chiar a doua zi acasă și să mă ocup o vreme cu ceva care să mă purifice, să-mi limpezească mintea năclăită de abstracțiunile și speculațiile cu care mă amăgisem atâta vreme. Viața atât de directă a pescarilor, simplitatea ei extremă îmi dezvăluiau noi modalități și-mi ofereau noi criterii. Și mai ales nu puteam îndura aerul de martiră cu care mă urma fata de pescar în lungile plimbări pe plajă. Nu suportam să treacă o zi fără s-o văd, dar când mă apropiam de ea nu mai simțeam decât o imensă deznădejde, știam că prezența mea îi face mult

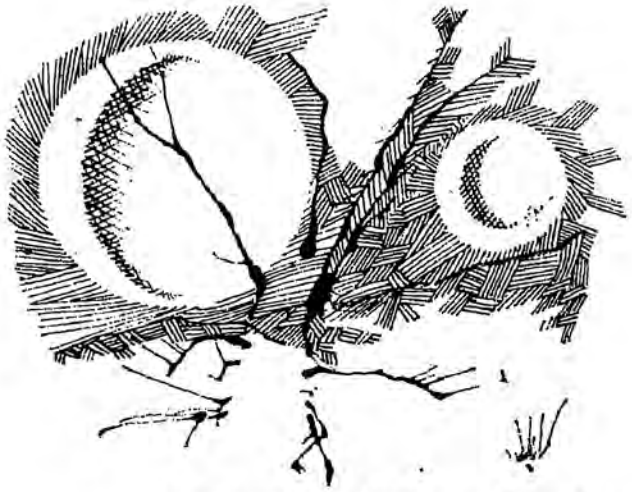

DESEN DE NICOLAE LENGHER ("PARADOX" NR. 4, 198.

rău, dar ce puteam face? Trebuia să renunț la ea; s-o uit, chiar dacă acum ajunsese să însemne pentru mine mai mult decât toate teoriile tuturor civilizațiilor.

După ce am terminat de împachetat, am ieșit s-o văd pentru ultima oară, să încerc s-o lămuresc că sunt un om ca toți oamenii, că între mine și ce se petrece acolo, în adânc, nu e nici o legătură, că teama ei și a celorlalți nu avea nici un rost, de acolo nu va veni nimeni și nu le va face nimic, măcar ea să priceapă asta. Am găsit-o singură pe plajă, privind absentă în zare; atât de absentă încât nu m-a observat apropiindu-mă. I-am admirat profilul de statuie și m-a săgetat în creier o dorință irezistibilă să-mi înfig dinții în obrazul alb și catifelat ca o petală de magnolie. Dar în momentul când am atins-o fata s-a speriat, a ripostat reflex și în scurta încăierare i s-a rupt cămașa. Atunci pe pieptul ei a strălucit un fel de medalion dintr-o piatră verde, reprezentând o inimioară sau, mai degrabă, o floare trilobată... floarea de pe disc. Marea era de o limpezime perfectă. I-am smuls medalionul și am luat-o la fugă prin valuri spre golf. Am plonjat cu piatra caldă în mână direct în orificiul deschis larg pentru a mă primi. Ciudat: în tunel nu era apă, ci aer. Un aer respirabil. Datorită cărui fenomen eu am putut pătrunde în tunel și apa rămânea la nivelul deschiderii, nu am înțeles. Liniște deplină, întuneric solid. Căderea vertiginoasă îmi producea o ușoară stare de tensiune datorită unei presiuni mari sau unei viteze deosebite pe care n-o simțeam ca atare, dar o deduceam.

Vântul înghețat țiuie a pustiu, dimineața e cenușie și pe plaja îngustă cu nisip aspru și întunecat îmi zăresc de sus - planând cu aripile înțepenite de ger și sare - șirul pașilor topindu-se în mare. □

("Paradox" [nr. 7], 1981)

AUGUST 1976. O delegație a cenaclului "H.G. Wells" participă la cel de-al III-lea Congres European de Science Fiction **("Eurocon"),** desfășurat la Poznan.

În octombrie 1978 timișorenii sunt prezenți la Varșovia, unde, concomitent cu Consfătuirea națională, are loc un seminar cu participare internațională.

Ovidiu Pecican

ZEUL

De câtva timp mă lovesc mereu de privirile alunecoase ale cunoscuților. Atunci când mă întâlnesc ei par jenați. Își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, dacă au vreo geantă (ori sacoșă) par să-i acorde o deosebită atenție și privesc mai tot timpul în lături. Credeam la început că e vreo toană de-a lor - prietenia depinde de atâtea lucruri de care habar n-avem!... S-a dovedit însă că nu e așa. Mi-am spus că mi se pare și că nu mai disting poate realitatea din pricina ochelarilor aburiți. Mă înșelam și de data asta.

Tot astfel, când l-am întâlnit pe Robert - lucrul acesta se petrecea pe la orele patru, azi după amiază - am descoperit în atitudinea lui aceleași labirinturi sinuoase. Mi-am spus că e prea mult dacă până și el se comportă așa cu mine. L-am întrebat cărui fapt datorez modificările sale de atitudine în privința mea, dar am făcut-o pe un ton care nu admitea decât un răspuns franc.

- E... ciudat, a început el să se bâlbâie la vreo oră după aceea, în fața a două pahare cu coniac, în barul în care ne-am retras. Ai să spui că e o prostie sau, în fine, cine știe... Dar ceva în tine s-a modificat. În felul în care vorbești, dar mai ales în mișcările pe care le faci există ceva stingheritor și... iartă-mă, ceva care inspiră teamă. Uite, chiar și eu, care te cunosc nu de azi de ieri, mă simt străbătut de un fior când încerc să te privesc direct. Cauza se află în tine, e clar că nu halucinez. Nu știu ce poate fi, cercetează-te!...

N-am mai stat să-i ascult bâiguielile, mă simțeam penibil ca un cosmonaut printre nudiști. Am aruncat niște bani pe tejgheaua barului și-am luat-o spre casă.

Oamenii aiurează. Dacă ceva s-ar fi petrecut cu mine eu aș fi fost primul care s-o simt. Iată, la fel ca și până acum iau sticla de lapte și ziarul lăsat în prag, și intru în casă.

Din ușă mă întâmpină un miros încins. Câțiva tapiri apar dinspre bucătărie, străbătând în goană culoarul. În bucătărie marea acoperă în întregime nisipul auriu al plajei, lovind acum cadențat stâncile crescute sub picioarele mesei. Urc. Păsări galbene țâșnesc de sub scară și, scoțând țipete asurzitoare, mi se încurcă în păr. Apoi se înalță spre tavan, așezându-se pe brațele lustrei. Lovesc ușa debaralei, trântind-o de perete. În mijlocul încăperii strâmte, burdușite cu cărți, se înalță maurul japonez. Din trupu-i țeapăn și clinchetitor doar ochii mă urmăresc, rostogolindu-se în orbite. La apropierea pașilor mei oglinda din baie explodează. Iau în mână un ciob și, pentru o clipă, văd cum din ochi îmi țâșnește lumina. □

("Paradox" [nr. 8], 1982)

Marcel Chelba

AZILUL

Dimineţile sunt întotdeauna răcoroase. Acum, când primele raze solare străpung cerul deasupra oraşului, se simte deja alizeul cald trimis de fönurile din est în contracurent cu alizeul natural mai rece şi mai puternic. La această oră străzile sunt inundate de fluvii tonice de aer ce spală visele nopţii şi le înviorează.

Îmi umplu nările de vânt şi savurez aerul acesta proaspăt în timp ce ochii zburdalnici se joacă prin amănunte în lumina volatilă a vitrinelor sau pe contururile albastre ale cerului. Doream să mă plimb, păşeam mecanic şi depăşeam aşa, mereu, un peisaj luxuriant de întuneric şi lumină. Blocurile maiestuoase în înălţimile lor, cu un joc bizar de lumină în pântec, par adormite pe un pat de lumină. Tot oraşul e întins pe lumina din străzi ce ţâşneşte de sub blocuri, prin vitrine. Parcurg mereu reclame holografice, fosforescente, trec ca în vis pe lângă afişe şi plutesc. Mă simt liber ca într-o sală de cinematograf unde, întins comod pe o pernă de aer, totul rulează în faţa mea detaşat şi neutru...

Câteodată un cot străin îmi reaminteşte că sunt încă pe pământ şi că mai sunt şi alţii pe acelaşi trotuar - dar uit repede. Aud şi sirena unei ambulanţe... a, iat-o! E a spitalului central - în fine. Pornesc hotărât spre serviciu şi brusc descopăr fluxurile imense de oameni ce curg pe toate străzile oraşului. Milioane de feţe topite de vise nu îşi regăsesc încă nici o expresie, plutesc la fel ca şi mine, cu gândurile înainte, mult înaintea trupului ce se străduieşte să răzbată prin spaţiu.

- Omul acesta trebuie să fie luat imediat sub control, nu de dragul meu şi nici al altcuiva - adică ba da, dar asta nu trebuie să intereseze, pentru că nu e timp de explicaţii.

- Am crezut că am fost clar, în cazul acesta însă, înainte de a încheia discuţia repet că nu ne putem ocupa de el în următoarele cincisprezece minute.

Ce lungi sunt coridoarele în spitalele astea, sunt atât de albe, de elementare, luciul pereţilor îi face parcă translucizi. Ciudat, lucrez de atâţia ani aici şi nu mă pot obişnui cu ei, nu-mi plac - cu ce să mă obişnuiesc de fapt? El e un simplu perete, eu sunt medic specialist şi dacă acesta m-ar interesa măcar o dată mi-ar fi de ajuns să privesc într-o direcţie, în orice direcţie în afară de înainte şi înapoi. Oricând m-aş uita l-aş vedea negreşit, pentru că e pretutindeni acelaşi. Aşa mă mulţumesc să-mi închipui că stau şi prin faţa mea trec indicatoare fluorescente, periodic şi într-o ordine firească - 1975 - 1977 - 1979... aştept. O nefirească linişte învăluie o şi mai nefirească aşteptare. În liniştea coridoarelor aştept nr. 2065 şi nimeni altul decât gândul rebel nu îndrăzneşte să o tulbure. Mi-a plăcut întotdeauna să lucrez cu nebunii ăştia. Fiecare caz e un eveniment, nu ştii niciodată cum reacţionează în clipa următoare, ştii doar că sunt statici şi timpul lor tinde la zero, surpriza pluteşte în aer şi e interesant. Primul caz de astăzi mi-a sosit acum

14 minute și 23 secunde, un individ cu o puternică criză euforică. E acolo, în camera lichidă 2065, și mă așteaptă. Eu aștept.

Un pumn e încleștat în perna gata să se spargă. Fruntea pe care curg broboane mari de gheață se reazemă pe el ca pe o stâncă. Privirile îi fug pe deasupra cadranului de ceas, par să mângâie un timp fața caldă a pernei și apoi se pierd undeva, departe, prin ecranul întunecat al unui osciloscop. Respiră lung. În pieptul lui par să se spargă valurile unui ocean întreg, liniștit și adânc. Poate că privirile acelea caută ceva pe fundul lui - dar nu, privirile lui merg mult mai departe. Palid și șters, s-a consumat complet în ele, a întins o mână de la un capăt la celălalt de Univers.

Să nu te uiți acum în ochii lui căci nu ai ce să vezi și apoi te vei simți stânjenit. E un lucru acolo, ascuns adânc în noaptea pupilelor lui, care te face să te pierzi, să simți că ești absorbit prin ele într-o lume neagră de vid în care tu nu ești și nici altceva nu este. Coșmar. Îți smulgi privirea din ochii lui și cauți grăbit radioul sau mergi la teatru sau te înfunzi în bar. Să știi că el nu a avut nimic din toate astea.

Era o dimineață ca toate dimineții de vară, senină și răcoroasă ca atunci când se schimbă visul de noapte cu cel de zi. Nu e nici o diferență, atâta doar că și străzile sunt pline de vise - ca un azil. □

("Paradox" [nr. 7], 1981)

Marian Melinte

FEMEIA CU SĂRURILE

Meda intrase într-un somn din acela adânc, de douăzeci de ore, din care se trezea epuizată, cerea de mâncare și cerea de citit, mult, foarte mult. Urcam atunci în pod, dădeam pânza aceea la o parte și scoteam din lada mare de răchită un braț de cărți vechi, prăfuite. Unele, aruncate acolo deschise, erau acum țepene ca niște mumii. Prin praful ridicat, o lance se înfigea în vraful de cărți și ochii ghiceau sub pata ovală de lumină o majusculă aurită, spiralată, fastuoasă, scumpă. Le alegeam pe cele mai frumoase sau luam la întâmplare, dar cărțile păreau că nu se mai termină.

Demult, taică-său o trimisese la Viena să studieze. Ea se întoarse de acolo obosită, plictisită de viață și-și puse otravă în două rânduri. Era cam sucită, așa zicea lumea. Bătrânii gândiră că ar fi o afacere bună să ne căsătorească. Adevărul e că ne înțelegeam bine, cu toate că eu eram cam necopt, nu legam două idei, dar ei asta îi plăcea. De aceea, poate, pe mine nici nu m-au trimis la școli. Începusem să mergem la teatru. La teatru toată lumea ne saluta, Meda mă ținea de braț și zâmbea plictisită, aștepta stingerea luminilor și uita de toate, de întrebările stupide ale cunoscuților, puse pe un evident ton de bătaie de joc, așa cum ai întreba un prunc care abia începe să înțeleagă: "Ce mai faceți, domnule?"

De la o vreme, am simțit o schimbare în purtarea ei: îmi cerea să rămânem acasă, citea; începusem să ne simțim bine amândoi. Din acea perioadă, cea mai frumoasă a vieții noastre împreună, avem și fotografiile de la mare. Meda era foarte frumoasă. Am redescoperit fotografiile acum câțiva ani, una din ele o port mereu în buzunar: deasupra apei puțin peste genunchi, mâna dreaptă îi atârnă leneș, din vârful degetelor începe pata albă, un nor curgând spre suprafața apei.

Tata ne-a dat nouă casa cea veche. O avea și el de la bunicul meu, despre care știți poate mai multe decât mine, fiindcă despre așa-zisul său talent s-a scris destul. Și cred că s-a și exagerat. În afară de mobile, pensule, lada cu cărți și pânza care o acoperă, prima lui încercare la «Femeia cu sărurile», bunicul nu a lăsat nimic. A vândut sau a donat totul și a plecat în lume. Se temea parcă de ceva. Fusese un om de treabă, iubea grădinăritul și reușise câteva altoiri interesante.

Uneori, sus, culegeam cu penseta din jurul lăzii oscioare albe pe jumătate îngropate în praf, dar mâna nu ajungea totdeauna deasupra paharului. Atunci când un maxilar sau o vertebră cădeau totuși în pahar, îmi făcea mare plăcere să le privesc. Așezam paharul pe mijlocul pânzei, deasupra frunții Femeii, scoteam din ladă o carte și o deschideam lângă măsuța pe care, într-o farfurioară de porțelan albastru, sclipeau sărurile și rămâneam asemeni ei, sprijinindu-mi fruntea în palma stângă, albă și rece. Vraja se risipea atunci când, auzind ușa deschizându-se jos, semn că Meda se trezise, mă ridicam și așezam paharul la locul lui, într-o firidă, trăgeam pânza peste cărți și coboram din semiîntuneric cu brațul încărcat.

Alteori o așteptam în grădină și îi întindeam mâna a chemare de-ndată ce apărea, o duceam pe brațe spre masa pregătită, alături de care, în iarbă, așteptau blestematele de cărți. Începusem să le urăsc, mi-o răpiseră, o stingeau...

Observ cu surprindere că de câteva luni Meda doarme tot mai mult. Sunt hotărât să vând casa și să plecăm undeva, departe. Încep să mă tem, casele vechi mă sperie, mi-e dor de libertate, de întins. Vizita de ieri m-a pus pe gânduri: de ce o sumă atât de mare? Azi i-am dus și sus, el dorea să vadă starea acoperișului. Ea a descoperit într-o clipă firida și a dorit să afle ceva. Nu i-am mai răspuns pentru că degetele ei atinseră paharul și aveau aura cunoscută. Frânturi din ce s-a întâmplat cândva sau din ce s-ar fi putut întâmpla, imagini statice cunoscute sau nemaivăzute, sunete grave, armonii ireale, toate se învălmășeau și porneau spre degetele acelea. Mâna femeii îmi atinse umărul: "Nu vă simțiți bine? Sunteți palid..." Mâna era grea și am știut că mă voi prăbuși. Meda se stinse în aceeași clipă, aflam cu toată ființa... Buzele mi se afundară în praf, întunericul gros sclipi de câteva ori, apoi se liniști. □

("Paradox" [nr. 8], 1982)

MAI 1978. După nr. 2 (în 1974) și mai multe suplimente șapirografiate, apare un nou **"Paradox"** (nr. 3), tipărit. Prozele aparțin lui Mircea Șerbănescu, Mihai-Corneliu Donici, Silviu Genescu, Dorin Davideanu, Marcel Luca, Robert Kocher, George Tudose, Ovidiu Șurianu. Colectivul de redactare: Gheorghe Crișan, Mihai-Corneliu Donici, Lucian Ionică, Marcel Luca, Viorel Marineasa. Coperta și ilustrațiile sunt semnate de Mihai-Corneliu Donici și Sergiu Nicola.

Dușan Baiski

RADIOGRAFIA UNUI CAZ BANAL

Salca de dincolo de peron se topise și acum privea cerul printre rădăcini. Traversele îmbâiate în motorină se subțiaseră și se torsionaseră ca niște bețe de chibrituri arse. Liziera dinspre Mureș ardea mocnit cu flăcări verzui, decolorate. În răcoarea biroului, dezbrăcat la maiou și cu chipiul dat pe spate, șeful de gară, Pascu, dezlega cuvinte încrucișate.

Uitat pe boltă, soarele de iulie își înfipsese razele în ceafa cantonierului Matei și-l urmărea, pășind împreună cu el de pe o traversă pe alta.

Matei venea de la canton. În mâna stângă ținea un bidon de plastic de cinci litri, iar în cea dreaptă o paporniță plină cu ouă. Avea vestonul desfăcut, lăsând la vedere pieptul cu câteva smocuri de păr roșcat. Costeliv ca un cal proprietate comună, își puncta fiecare pas cu câte o gâfâială profundă, pornită parcă din burtă. Prin minte îi roiau gânduri confuze, somnoroase. La un moment dat se opri. Depuse papornița pe pietrișul dintre traverse și-și duse degetele spre gură. Atunci se văzu batista legată în jurul lor. Suflă în ele, întoarse capul cumva cu teamă, apoi ridică papornița și o luă din loc.

Intră la șeful de gară cu falca de jos atârnând ca o cârpă fără întrebuințare, iar când întinse mâna ca să-l salute pe celălalt, palma îi tremura ca piftia.

- Ce-i?

- Nimic, don' șef.

- Credeam că iară...

- Nu, p-aia am lăsat-o. Știți, ulcerul...

- Tremuri de parcă l-ai fi văzut pe dracu! observă Pascu.

- L-am, râse Matei, dar gluma nu prinse, fiindcă celălalt își reluă pedant careurile, cu chipiul aproape căzut pe spate.

Prin încăpere stăruia un miros vag de țigări.

- Mâine trebuie să duc un bidon cu petrol, reuși să spună, însă și acest lucru îl făcu mai mult pentru el, ca nu cumva să uite. Disciplina căilor ferate era aspră, iar noaptea semnalul trebuia aprins.

- Puteai să dormi la canton. Cine te-a pus să vii pe căldura asta? întrebă Pascu.

- Și totuși ați fumat, don' șef.

Pascu își întoarse alene capul și șapca i se rostogoli în mijlocul biroului. Matei stătea ca turnat lângă ghișeul de bilete și doar ochii-i trădau pulsul inimii.

- Puteai să lași jos bidonul și paporniță. Văd că te-a omorât drumul până aici. Cine te-o fi pus, nu știu...

Cantonierul nu se mișcă. Privea în gol, mut. Șeful de gară îl mai măsură o dată, lung, apoi, după câteva secunde, se ridică, își culese de pe jos chipiul și ieși nedumerit pe peron. O pală de vânt, scăpată de cine știe unde, se chinuia să clatine frunzele unui tufiș de plop argintiu. Se auzi un cârâit de găină. Căldura se rostogolea implacabilă de-a lungul șinelor, înecând orizontul într-o perdea de flăcări transparente. La capătul câmpiei, cele două linii metalice se uneau și urcau spre cer ca o scară infinită. Peste tot, un soare uitat.

Se întoarse drăcuind. Cantonierul s-o fi scrântit de atâta căldură, își zise. Își reluă plictiseala cu patimă. Trecură câteva minute bune. Prin birou plutea răsuflarea poticnită a lui Matei. Într-un timp acesta își lăsă bagajele pe podea. Pascu se roti alene către el.

- Mă, tu ai băut.

- N-am băut, don' șef.

- Atunci, ce ai?

- Păi... n-am nimic.

- Căldura, a? conchise șeful de gară și râse clătinând din cap.

Dar dacă totuși i s-a întâmplat ceva, se întrebă. Îl privi din nou. Poate l-a doborât insolația.

- Cantonul! sări ca ars și ieși iarăși pe peron.

Își puse mâna streașină la ochi și se uită spre orizont, acolo unde se vedea întotdeauna clădirea cantonului, de fapt o cămăruță de trei pe patru, cu acoperiș din țiglă roșie. Își palpă globii oculari până la durere și mai privi o dată.

- A naibii căldură! mormăi și reintră în răcoarea biroului.

Pentru o clipă, Matei vru să zâmbească satisfăcut. Însă privirea pierdută a celuilalt îi tăie orice pornire.

- Cald, cald.

- Cald, don' șef.

Tăcerea adormi toropită pe umerii lor, până când o vrabie începu să ciripească isterică prin castanii înfipți în peron. Pascu zvârli revista cu careuri peste un teanc de bilete. Matei continua să zacă lipit de podea, cu aceeași expresie nedefinită în ochi.

- Cald, mă!

- Cald, don' șef.

- Să-ți umplu jucăria cu petrol, zise și se duse în pivniță.

Se auzi zdrăngănit de cutii metalice și tăcerea năvăli afară înspăimântată.

- S-a mai răcorit un pic, mormăi Pascu ieșind. Parcă aș face o plimbare. Mi-ai spus că-ți plouă în canton. Vreau să văd și să fac un proces verbal de constatare. O să-l semnezi și tu. Poate reușesc să fac rost și de o sobă cu petrol. Că mi-ar trebui și mie. Știi cum e, vara sanie și iarna car.

- Acum?! se îngrozi Matei arătând cu mâna spre sud, acolo unde trebuia să fie cantonul.

Șeful de gară își luă cămașa lui albastră, cu epoleți.

- Acum! spuse foarte hotărât și în minte îi răsări cantonul cu acoperiș roșu.

Apoi ieși pe peron. Și totuși cantonul era acolo. Ardea și el mocnit, cu flăcări transparente. Asta însemna că înainte n-a avut decât o iluzie optică. Privi către satul cocoșat de căldură. Acoperișurile îndoite nu-i spuneau nimic. Nici măcar turlele cu streșinile scurse ale celor trei biserici din centru. Nu era credincios, dar nici ateu convins.

- Hai, că te-ajut eu să cari bidonul!

Matei nu răspunse și nici nu ieși. Nici măcar nu se mișcă din loc. Îl găsi în aceeași poziție, cocârjat, cu mădularele pietrificate și cu privirea întoarsă spre sine. Îl măsură enervat, pe urmă îl apucă de mână și-l trase afară.

Căldura îl lovi și pe el după ceafă și pentru moment rămase pe loc, privind cu ciudă către cer. Încuie ușa, săltă bidonul și o luă pe calea ferată. Matei îl urmă supus, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor.

După vreo zece minute începu să-și blesteme hotărârea. Cămașa i se lipise de spate. Gâtul i se uscase. Iar cantonierul tăcea. Câte-un fluture de varză se încumeta să-și ia zborul prin aerul topit, iar după câteva fâlfâiri de aripi se prăvălea sufocat printre firele de pir.

Clipi des din pleoape. I se păruse că i se încețoșează privirea. Se întoarse către Matei. Acesta pășea golit de orice gânduri, cu privirea uscată levitând undeva în față. Se opri și se aplecă spre șina din stânga. Fierul ușor îndoit avea urme ca de la niște dinți uriași. Vru să-l strige pe celălalt, dar parcă se temu. Mai făcu o duzină de pași. Aceleași urme. Și parcă nici distanța dintre șine nu era cea standard. "Căldura", își zise. N-avea voie să greșească. Matei nu aștepta decât o greșeală din partea lui. Ca în final să povestească la tot satul cum a înnebunit don' șef de gară.

- Cald.

- Cald, don' șef, cald.

Dădură de o bucată de șină deformată ca o gumă de mestecat folosită. Șeful de gară vru să o ia în mână și să o cerceteze, însă se răzgândi. Îl irita lipsa de reacții din partea lui Matei. Acesta înainta impasibil, ca și cum nu vedea nimic prin jur. "Poate că totuși a văzut și el, însă așteaptă să spun ceva și să mă fac de râs." Păși mai departe.

- Desigur, măi Mateuță, tu n-ai uitat pentru ce-ți iei salariul, nu-i așa?

- N-am uitat, cum să uit așa ceva, don' șef, ha, ha, ha!

- Ecartament, șine bine prinse, traverse întregi...

- Sigur, don' șef, asta visez și noaptea.

Cantonierul se împiedică de un colț de șină, însă își regăsi imediat echilibrul și-și continuă drumul netulburat. Pascu privi cele două linii metalice pierdute în orizont. Nu se vedea nicăieri nici o lipsă. Matei se împiedică din nou și de data asta se lungi cu burta la pământ. Chipiul i se rostogoli la vale. Pascu zări lemnul masiv, iscat nu se știe cum peste șine, lăsă bidonul și-l ajută să se ridice.

- Credeam că te-ai împiedicat de traversă.

- Traversele sunt bune, don' șef.

- Da, da, sunt foarte bune, Matei. Acum, hai!

Porniră. Pascu își întoarse iute capul. Voia o certitudine. Însă traversa nu se mai afla pe șine. Se întoarse și a doua oară. Bucata de lemn era acolo.

- A naibii căldură!

- Ați spus ceva, don' șef?

- Cald.

- Da, cald.

Privi furiș spre Pascu. Pe fața acestuia nu se putea citi nimic. De sub chipiu îi izvorau stropi de sudoare. "Trebuie să mă țin tare", își mai spuse cantonierul. Chiar în momentul în care Pascu se întoarse către el. Se întoarse fiindcă i se părea că Matei creștea cu fiecare pas. Îi căută picioarele și nu găsi decât o perdea unduitoare, transparentă, exact ca aceea de la orizont. Privi înspre punctul în care știa că va găsi orizontul, însă acesta se apropiase atât de mult încât amenința să se prăbușească peste ei. Închise ochii blestemând căldura.

Crescuseră și traversele. "Oare nu cumva mă topesc?" se îngrozi. Matei pășea indiferent, cu pași gigantici. Întinse mâna să-l atingă.

- Unde ți-e chipiul?

- Acolo, răspunse omul, arătând cu mâna în fața lor.

Chipiul zăcea cu fața în jos și lui Pascu i se păru că vede o ciupercă albastră, crescută întâmplător între șine.

- Numa-ncet, să nu cazi! strigă, închipuindu-și-l pe celălalt cum se împiedică și cade de-a berbeleacul în valea amenințătoare dinaintea lor.

Șeful de gară se încruntă. Valea apăruse din senin. Până la câțiva pași de ea nu observase nimic.

- Nu cad, că nu sunt beat! mormăi Matei. Ți-i cald, don' șef.

Își culese chipiul de prin pietriș, îl șterse cu poala vestonului, îl suflă, apoi și-l așeză pe creștet. Valea prinse să se umfle și după câțiva pași deveni deal. Matei se cățărase pe șina din dreapta și o călărea stăpân pe echilibru. Pascu se opri brusc. Dăduse de câteva traverse lipsă și de o gaură imensă sub șine. Privi neputincios după cantonier. Mai mult ca sigur că ceea ce vedea el vedea și cantonierul, numai că... numai că totul nu părea a fi decât o iluzie, o nenorocită de iluzie optică. Nu se mai zărea niciunde nici o groapă, liniile se găseau la locul lor, pietrișul la fel.

Se cățără totuși pe șina din stânga. Porni să fluiere. Apoi coborî pe traverse.

"S-a scrântit șeful. Bine că nu m-am bâlbâit în dreptul gropii, că mă prindea", gândi Matei și începu să fluiere și el. Pascu păși ca pe ace. Ridică privirea până la nivelul orizontului, căutând parcă un sprijin. Prima reacție fu să se oprească, însă prezența celuilalt îl împiedică. Orizontul se albise dintr-o dată și se apropia văzând cu ochii. O masă uriașă, de un alb dureros de strălucitor. Așteptă ca Matei să spună ceva, să-și arate surprinderea, fiindcă era clar că văzuse și el, dar acesta nu spuse nimic. Nici că-i păsa. Pascu înghiți de câteva ori în sec. Orizontul continua să plutească moale către el, cu siguranța celui care știe că va șterge totul în cale, că nimeni nu i se va împotrivi.

Pe lângă ei trecură plutind alene câteva păienjenișuri mătăsoase. Din față se vedeau venind și altele, o adevărată ninsoare pe orizontală. Vreo trei-patru se încurcară în veșmintele albastre-liliachii, murdărindu-le ca niște găinațuri de porumbei. Pascu încercă să le îndepărteze, cumva cu scârbă, însă firele subțiri și lipicioase se încăpățânau să rămână, făcându-se parcă una cu țesătura deasă.

- Ce vară! observă Pascu.

Matei sufla greoi. Așa sufla întotdeauna când îi creștea pulsul.

- Ce vară! zise într-un târziu, închizând ochii.

O pânză i se încurcă printre gene și cu greu reuși s-o desprindă. O alta îi pătrunse violent în gură și o scuipă îngrețoșat. Poate n-ar fi trebuit să plece la acest drum. Dacă șeful voise într-adevăr să vadă cantonul, n-avea decât să fi venit de unul singur.

- Mi-e atât de sete, c-o să turbez, încercă el o glumă, simțind prin corp un val de căldură și furnicături și se cutremură.

O spusese ca să-i facă lui Pascu pe plac și-l încântase cum o făcuse. Orizontul era surprinzător de limpede și uimitor de aproape.

"Asta-și râde de mine, că m-a lovit soarele-n cap", gândi Pascu și-l privi pe cantonier cu coada ochiului.

"L-am prins. Numai să nu mă povestească pe la lume că m-am țâcnit", gândi Matei și se uită la șeful de gară tot cu coada ochiului.

Privirile li se întâlniră.

Picături de sudoare îi inundară lui Pascu fața. Pielea începu să-l usture. Se uită la dosurile palmelor. Se uită și celălalt.

- Am încuiat gara, nu-i așa?

- Da, don' șef.

- Căldura asta mă omoară!

Șinele se apropiau una de alta tot mai mult. Cei doi coborâră pe capetele traverselor, chinuindu-se să pară impasibili. Orizontul era tot mai aproape. Nu se auzea decât un sunet orb, moale. Șeful de gară se opri și-și aprinse o țigară.

- Iară fumezi, don' Pascu... Dă-mi și mie una că...

Porniră. Pascu alunecă și căzu într-o rână. Se ridică greoi, înjurând calendarul. Traversele erau tot mai scurte, iar șinele tot mai aproape. Se opriră. Aici cele două linii se uneau. La un pas în fața lor se înălța, amenințător, orizontul. Pascu balansă cu putere bidonul din mână și-i dădu drumul înspre înainte. Obiectul dispăru dincolo de orizont, ca și cum nici n-ar fi fost.

- Cald, don' șef.

- Cald. □

("Paradox" [nr. 13], 1988)

1980. Apar numerele 4 și 5 ale fanzinului **"Paradox"**, îngrijite de Viorel Marineasa și Dorin Davideanu. Se încearcă o cuprindere a fenomenului s.f. în integralitatea sa. Alături de proză sunt publicate eseuri, opinii și un "Mic dicționar al literaturii s.f. românești".

În același an se desfășoară, la Timișoara, a X-a Consfătuire Națională, la care "Paradox" obține premiul pentru **cel mai bun fanzin.**

Silviu Genescu

FILE NAME: "LUCKY STAR"

Maurice lucra pentru o comandă lansată de o companie de asigurări. Un afiș publicitar pentru "Lucky Star" i se păru o nimica toată. Ca să nu supere pe nimeni, scanase imaginea propriei sale case, deasupra căreia strălucea chiar steluța cu pricina. "Lucky Star" era una din acele companii care, o dată cu afișul publicitar, îți face și comanda pentru o siglă care trebuie să impresioneze. Maurice se inspirase din "Stele" de Escher. Structura concepută de el eliminase acele jivine hidoase, prizoniere ale stelelor lui Escher, în schimb născocise o geometrie care l-ar fi făcut pe Euclid să ceară singur să fie executat. Se lăsă lent pe speteaza înaltă a fotoliului ergonomic din fața consolei. Imaginea de pe monitor mai avea nevoie de un singur retuș, o ultimă sclipire de inventivitate și Maurice se putea apuca de altceva. Lovi o tastă și o linie venită parcă de nicăieri uni alte două puncte din structura paradoxului geometric al stelei norocoase. În acel moment, partea de sus a ecranului fu străbătută de un enunț scurt, aflat într-o limită rezonabilă de economie de cuvinte, ca observațiile seci și caustice ale șefului: "ULUITOR! AȚI FORMAT MATRIX STAR. POSIBIL DOAR PE MONITOARE CU O REZOLUȚIE MAI MARE DE 600X500 PIXELI".

Își înăbuși cu greu o înjurătură și puse mâna pe telefonul de lângă el.

- Ascultă, ce porcării mi-ai introdus în program? lătră Maurice, cu privirea pe ecranul alungit pe verticală al monitorului "Page Viewer".

- Nimic, ripostă vocea calmă de la capătul firului. Dacă nu mai colaborăm, nici nu ne sabotăm, clar? Spre binele firmei. Maurice rămase în fața tonului prelung și miorlăit al telefonului, fără să poată strecura nici o replică. Puse cu un oftat înveninat telefonul în furcă. "MATRIX STAR ESTE ÎN PLINĂ PERIOADĂ DE ACREȚIE", citi el un nou anunț.

"ACTIVAȚI IMAGINEA."

"Chestia asta am să i-o arăt și lui Gordius", hotărî Maurice și trecu imaginea pe imprimantă. "MULȚUMESC", citi el pe monitor. Se repezi la imprimantă și aproape că smulse foaia din interiorul mașinii care-și pierdu rând pe rând strălucirile roșiatice și verzi ale ledurilor de control. Imaginea în culori nu surprindea însă nici un cuvânt din poveștele care alergau pe monitorul lui. În schimb, casa era făcută țăndări de structura imposibilă a lui "Lucky Star", ca și cum un avion s-ar fi prăbușit peste suburbia liniștită, înviorată de peluzele cu gazon atent tuns și flori ornamentale. Contemplă înfiorat imaginea. "Noroc că sunt asigurat", se gândi el zâmbind spre simbolul firmei «Lucky Star», "dar nu la voi, prăpădiților". Oricum ar fi luat-o, colaborarea lui cu «Lucky Star» nu i se părea că se desfășoară sub o zodie prea fericită. Apoi căscă ochii, neplăcut surprins de faptul că pe monitor nu mai era decât textul pe care-l vedea din ce în ce mai puțin inspirat. Bătu pe tastatură: FILE NAME: "LUCKY STAR". I se răspunse: "NU PUTEȚI FACE APEL LA ACEST TITLU DEOARECE INFORMAȚIA NU EXISTĂ PE HARD DISC-UL DUMNEAVOASTRĂ."

- Rahat! Munca mea de două zile... scrâșni Maurice, mototolind între degete foaia de hârtie cu ruinele casei sale de pe strada Geneva nr. 347. Aruncase cu un zvâcnet nervos ghemotocul de hârtie pe mocheta de un albastru ca vacanțele vesele din Palma de Majorca. O recuperă și se strădui s-o netezească, măturând cu pumnul un teanc de dischete de pe pupitru. Apoi puse mâna pe telefon. Așteptă să-și audă glasul înregistrat pe banda robotului telefonic de acasă dar în urechi îi răsună anunțul debitat de vocea plictisită și plată a operatoarei:

- Acest număr nu mai răspunde la apel. Vă rog, sunați deranjamentele.

- Bine, dar este numărul meu! explodă Maurice. CLIC. Trânti nervos receptorul. Își așeză din nou privirile pe monitorul încadrat de un chenar albastru, marcat de simboluri operative. Un nou text se alăturase celorlalte: "MATRIX STAR SE VA TRANSFORMA ÎN CURÂND ÎNTR-O GIGANTĂ ROȘIE CU INDICELE DE CULOARE +1,5. ÎNCERCAȚI S-O STABILIZAȚI. SUCCES!" Maurice își imagină o tomată enormă tronând peste orizontul câmpiei de la marginea orașului, crescând și apoi explodând într-o inundație de suc vâscos și închis la culoare.

- Gigantă roșie, pufni el. Nu-mi place ketchup-ul, adăugă el cu un mormăit. Pe monitor, din toată conversația rămăsese doar un semn de întrebare care circula în sus și în jos cu plictiseala unui pește de acvariu. Maurice dirijă mouse-ul spre el și acesta începu să evolueze cu rapiditate izbindu-se de chenar cu un chițăit caraghios, de personaj din desenele animate cu "blorfii" vinețiii din altă galaxie. Îi trebui aproape jumătate de oră să pună mira pe el. Simbolul îngheță pe ecran și, în locul lui, apăru un text înscris într-un balon ieșind din gura omului invizibil din benzile desenate: "FELICITĂRI! V-AȚI CÂȘTIGAT DREPTUL DE A PRIMI INSTRUCȚIUNI". Apăsă pe tasta mouse-ului. "MATRIX STAR APARE ÎN PUNCTUL DE INTERSECȚIE CU UN PREZUMTIV ALINIAMENT CVADRIDIMENSIONAL. RESPECTĂ EVOLUȚIA UNEI STELE CU 3,5 MASE SOLARE. ATENȚIE! DIN ACEST MOMENT VĂ AFLAȚI ÎN CÂMPUL SĂU DE EVENIMENTE! ÎNTREBĂRI??????????????????"

- Cât cuprinde, oftă Maurice și ridică receptorul la cel de-al treilea apel telefonic. Era Gordius. Șeful îl invita în birou deoarece Maurice era așteptat de "niște domni de la Poliție". Întrezări în cuvintele șefului o undă de nemulțumire și reproș. Ce naiba avea Maurice ăsta cu Poliția? Droaia de semne de întrebare de pe monitor pulsau parcă într-o nerăbdătoare așteptare. Se ridică din fotoliu și, în mai puțin de un minut, aproape că dădu buzna în biroul șefului.

- Da, despre ce este vorba? se prostăpi el în fața unui căpitan de poliție care nu părea nici el că se simte în largul său în încăperea sclipind de mobilier nichelat și gadgeturi cinetice, zornăindu-și bilele și cuburile într-o aparentă dezordine de mișcări.

- Casa dumneavoastră din strada Geneva este complet distrusă, domnule, anunță polițistul. Maurice își curbă sprâncenele. Apoi își dădu seama că, de fapt, nu i se spunea o noutate. Văzuse catastrofa cu ochii lui.

- Sper că ești asigurat, nu? glăsui șeful cu o îngrijorare solemnă și distantă. Maurice dădu din cap.

- Casa dumneavoastră, continuă polițistul, a fost distrusă de un... obiect despre care inițial am crezut că a fost pierdut de un elicopter de transport. Am verificat. Nici un elicopter nu a survolat suburbia, iar obiectul nu seamănă cu pilonii de rezistență ai zgârie-norilor din oraș. Celălalt polițist dădea răbdător din cap, ca și cum ar fi confirmat drepturile de

care se bucura suspectul arestat chiar în acel moment. Maurice se uită întrebător la șef în timp ce-și manifesta dorința de a merge și el la fața locului. Gordius înclină aprobator din cap.

- Astăzi ai zi liberă să te ocupi de această... nenorocire, glăsui el. Toată lumea părea în pană de inspirație când venea clipa să descrie evenimentul. Cum stai cu "Lucky Star"? mai întrebă el înainte ca Maurice să dispară din birou.

- Aproape că am terminat! strigă el de la ușă. Trecură ca o vijelie pe lângă secretara din anticameră. Fără să vrea, polițiștii deveniseră la fel de grăbiți ca și Maurice.

Se așezase pe bancheta din spate, în mașina poliției. La ieșirea din oraș îi întâmpină un convoi dezordonat de mașini și camioane, mașini de pompieri care-și făceau loc cu toate sirenele în funcție. Toată lumea dădea buzna înapoi în oraș. Multe din vehicule aveau vopseaua arsă și scorojită. Lângă ei opri altă mașină de poliție. Prin geamul coborât al portierei, polițistul de la volan strigă:

- Porcăria aia crește! E cât un munte acuma și strălucește ca o explozie atomică, răcni polițistul ștergându-și transpirația de pe frunte. Sunt alunecări și incendii, iar idioții de la ministerul apărării nu recunosc că ar fi experimentat ceva, continuă polițistul adăugând și o înjurătură. Maurice se foi pe banchetă. Mașina avansă încet pe șosea, cel de la volan nefiind hotărât încotro s-o ia, sau poate că aștepta ordinul căpitanului aflat lângă el.

- Vă rog să mă duceți înapoi la firmă, zise el cu glas scăzut. Între timp, încercase să-și amintească ce înseamnă o evoluție normală pentru o stea cu mai mult de 3,5 mase solare. Căpitanul îi studie figura cu o privire atentă și-l întrebă dacă se simte bine, dacă n-ar vrea mai degrabă să meargă la doctor. Înțelegea starea de șoc. Maurice își repetă cererea pe un ton aproape disperat. Mașina se smuci din loc adăugând vaietul sirenei la toată larma din jur. În treacăt, căpitanul observă pe un ton neutru că stația de radio de la bord nu mai funcționa.

Când năvăli în biroul său, Maurice gâfâia. Se sprijini cu spatele de ușă. Gordius stătea așezat pe fotoliul din fața monitorului stins.

- Este pană de curent, comentă Gordius arătând spre monitor. Și, în mod ciudat, nici sistemul nostru de sprijin în caz de avarie nu mai funcționează. Îi dispăruse umbra aceea de compătimire din priviri. Dar înainte ca toate astea să se întâmple, continuă el, am remarcat că-ți pierdeai timpul cu distracții personale. Vei fi sancționat! zise Gordius ridicându-se în picioare.

Maurice îl privi în timp ce șiroaie de transpirație îi inundau fruntea și obrajii, năclăindu-i și ochii.

- Dom'le, eu n-am avut niciodată o impresie prea grozavă despre intuiția dumitale, rosti el. Ochii îl usturau și Gordius părea că dobândise un halo de sfânt în jurul capului. Nu mă distram, adăugă Maurice cu un glas obosit. Era dezgustat. De el, în primul rând. "Asta-i pedeapsa pentru plagiat", se gândi.

Șeful îi aruncă o privire piezișă.

- Cum nu te jucai? întrebă Gordius venind spre el. Păi ce-i aia, "BLACK HOLE ÎN FORMARE", făcu el arătând cu un gest neclar spre monitorul stins.

- Sfârșitul! urlă Maurice. Vru să arate pe geam în direcția unde fusese casa lui, deși gestul și-ar fi găsit o direcție mai bună dacă ar fi vizat monitorul, sau fruntea lui, dar nu mai avu timp. Nici el, nici umilul felah din Egipt sau agitatul broker de la bursa din Zürich. Față de ei, jivinele cu aspect de varan ale lui Escher aveau un avantaj: puteau privi în afara gratiilor întortocheate ale stelei. □

(Din volumul T de la sfârșit, Editura Marineasa, Timișoara, 1994)

Constantin Cozmiuc

ACASĂ, PRIN NORI

Nu cred că există bărbat care să fi făcut războiul și să nu fi fost fericit că a scăpat cu viață, măcar de-am socoti numai importanța pe care și-o poate da într-o discuție cu cei mai tineri, care nu se pot lăuda decât cu faptul că au făcut și ei armata. La un pahar, mai ales în prezența femeilor, subiectul alunecă inevitabil spre fapte de arme, multe din ele limitate la celebrul "i-am arătat eu sergentului". Știam asta, cine nu o știe, dar nu i-am putut împiedica să discute nici despre fotbal (un subiect îngrozitor de plicticos), nici despre cum au făcut armata, ce i-au spus sergentului și, evident, despre război (subiect enervant când nu poți participa decât ca spectator mut de admirație). Am încercat o alternativă deviind discuția spre doctori, dar pe mutrele lor am citit că e mai bine să-i las în pace. Așa mă enervam numai eu. Deh, spirit de sacrificiu, sunt mai tânăr. Ca să evit măcar preambulul, am pretextat că mă duc să mă las de fumat. N-au râs, știau că asta înseamnă că voi căuta niște "lungi și bune" și asta-i interesa și pe ei.

M-am întors cât mai târziu, tocmai povestea Alec. De fapt era ziua lui, ieșea la pensie, lăsând în spate ani grei în serviciul aviației civile. Se ține bine, e și normal cu viața ordonată pe care o duce.

- ...Am avut multe întâmplări în război, ca pilot de vânătoare: accidente la sol, lupte aeriene, aterizări forțate - am fost doborât de două ori - însă cea mai stranie întâmplare am trăit-o în timp de pace, într-un zbor banal deasupra Caransebeșului.

Pe Fred, cu care am zburat atunci, l-am cunoscut cu puțin timp înainte de 23 August, pe un aeroport de lângă Ploiești, la popota ofițerilor. Eram cu niște amici, piloți și ei, în culmea veseliei; venind dintr-o patrulare, am doborât un vânător american care nu știu ce căuta singurel prin partea locului. Mă rog, aveau ei ce aveau cu rafinăria noastră de acolo, dar asta știe toată lumea. Cum eu i-am făcut felul, vă dați seama că eram cel mai "în formă". Știți cum e - și toți îl privesc cu o complicitate nostalgică - toată lumea vine cu paharul

18 MARTIE 1980. la ființă Clubul de anticipație **"Helion"**, la Casa Tineretului. Sub îndrumarea lui Cornel Secu, al doilea cenaclu timișorean de gen îi are printre membrii fondatori pe Corneliu Giagim, Lucian Ionică, Silviu Genescu, Wilhelm Jäger, Liviu Pârvan, Mihai Vuescu.

În luna noiembrie a aceluiași an, cu prilejul Consfătuirii Naționale, apare un **"microfanzin"** al clubului de anticipație.

în mână: "Bravo, mă! L-ai făcut arșice!" Unul singur m-a tras într-o parte și m-a întrebat șoptit: "Pilotul a scăpat?" "Cred că da - i-am răspuns -, l-am văzut parașutându-se." "Sper să nu-l prindă ăia din Gestapo", mi-a șoptit. Nu i-am răspuns, nu-l cunoșteam, putea fi un provocator, pe vremea aia era plin de ei.

Scandalul era în toi, lumea ajunsese la gradul de veselie în care toți vorbesc și nimeni nu ascultă, când ușa s-a dat în lături și a apărut americanul, încadrat de un locotenent de la noi și de un sergent de la pifani, din paza aeroportului. Toți au amuțit. Era un tip înalt, bine făcut, genul de băiat-bun-care-trage-iute de prin filme.

- Hello everybody! My name is Fred. Not Astaire, but Boyle. May I sit down? I'm very tired! Could I drink too?

S-a așezat punând mâna pe primul pahar pe care l-a găsit plin. Toți am rămas încremeniți. Din mulțime se auzi o voce tărăgănată:

- Ce z'să mă, ăsta?

- Zice că îl cheamă Fred Boyle, nu Fred Astaire, că-i foarte obosit, că vrea să stea jos și să bea ceva cu noi, că ne salută pe toți. Le-am tradus aproape fără să-mi dau seama. Eram uluit, în aviație nu iei prizonieri, nu-ți vezi inamicul la față, așa că nu știam cum să mă comport. Partea respectivă din regulament o sărisem, așa că...

- Ignoratio legis non excusat, i-am spus încercând încă o dată să deturnez discuția pe altă pistă.

- Lasă, țâncule, limbile moarte, crezi că nu știu că Opriș, cu care făceai latina, cum te vedea, cum evoca imaginea unui măgar înaripat? Nu te găseam în fiecare săptămână cu coada între picioare la meditații? Uiți că-s vecin cu el?

I-am zâmbit și am tăcut. O asemenea evocare la Alec însemna că ține să arate tuturor că mă știe de copil. Mi-a zâmbit și el, și-a aprins o țigară și a continuat:

- După câteva momente de liniște, zarva a izbucnit din nou. Toți s-au strâns în jurul lui Fred, a trebuit să traduc cele mai țicnite întrebări. Unul voia să știe data exactă la care se predau americanii, altul dacă are copii, dacă s-a copt grâul în Texas, ce mai face Billy the Kid (tot mort?), care mai e cursul dolarului, dacă tot Lincoln e președinte, ce mai, un talmeș-balmeș pe care-l traduceam în cadența unei mitraliere. Mă descurcam, eram la faza în care vorbeam bine orice limbă... Râse și continuă după o scurtă pauză:

- Nicu, îl știți, a murit anul trecut de inimă, și-a amintit și el ceva engleză, s-a apropiat de Fred în viraje largi, l-a bătut pe umăr și i-a spus arătându-mă cu degetul:

- He bum-bum on you! Good boy!

Fred a înțeles de aici că eu l-am bubuit și că, paradoxal, sunt băiat bun. A priceput, probabil, că în mintea lui Nicu nu exista nici o conexiune logică între cele două propoziții, căci mi-a întins mâna zâmbind:

- Good shot! You put me out of the war! (Bună lovitură, m-ai scos din război!)

- I'm sorry, i-am spus, deși nu-mi părea rău deloc. Din contra, eram mulțumit că l-am lăsat în viață. Nothing personal. War is war. Adică n-am nimic personal cu el, războiul e război.

- Oh, I know, machines destroy machines! A râs și ne-am dat mâna. Am avut impresia că mi-o strânge la ușă. Apoi hărmălaia a continuat până către dimineață.

Într-un moment de acalmie - lumea se cără sau adormea la fața locului - Fred s-a apropiat de mine și m-a întrebat cu un aer îngrijorat:

- Where am I? (Unde sunt?)

L-am privit surprins. Întrebarea era cel puțin idioată pentru un pilot militar în misiune de luptă. I-am spus, uitându-mă la el ca la un copil cretin:

- East Europe. Rumania. Earth!

- Oh! a făcut surprins. Interessting!

Cred că e cazul să nu vă mai reproduc discuția în original, nota specifică e suficientă, mai ales că țâncul ăsta se încoardă de mi-e frică să nu facă un infarct cerebral la fiecare cuvânt.

- Ce să fac dacă am crescut cu bonă franțuzoaică, i-am răspuns ironic.

- În fine, lumea era cam pe plecate, singurul complet treaz era sergentul, copleșit de sarcina de a transporta un prizonier de două ori cât el de înalt. Oricum, s-a dovedit zdravăn, căci l-a cărat în spate până la comenduire. Cum vă spuneam, cel mai bun inamic al meu, dacă-mi este permis să-l parafrazez pe Leonida Neamțu, habar n-avea unde se află. Am început să discutăm, eu fiind atent în jur la eventualii turnători ai Geheimstaatspolizei-ului, el la sticla de pălincă de pe masă, care, fie vorba între noi, era în scădere ca apele Dunării într-o vară secetoasă.

- De unde ai decolat?

Mi-a răspuns încurcat:

- Știu că nu mă crezi, dar... West Point, Florida!

Am căscat gura. Era practic imposibil.

- Te-a trombonit, interveni cineva de la masă.

- Ce te bagi? Crezi că Alec nu știe? am intervenit și eu, prins de povestea lui Alec. Am dat și cu palma în masă. Unii s-au uitat cam chiorâș la mine, dar cel puțin s-a făcut liniște, ca atunci când chelnerul face nota și întreabă: "Plătiți împreună?" Alec îmi făcu semn cu ochiul: "Te-a prins povestea, pușliule, nu mergi după țigări?" Am dat din cap și a continuat:

- Mi-a arătat hărțile, le avea la el. Nimic din zona noastră, doar coasta Floridei. Mă gândeam la cine știe ce plan diabolic, auzisem de tot felul de chestii à la Fu Manchu, dar n-am insistat prea mult pe linia asta. Știți cum e, nu spionita e trăsătura noastră caracteristică. L-am lăsat să povestească, iar când a terminat nu mai puteam închide gura. Poate și oboseala era de vină.

- Am plecat din West Point la 9 a.m., începu americanul, într-o misiune banală de recunoaștere deasupra oceanului, spre Haiti. Amănunte nu-ți dau, traseul este înscris pe hartă. Eram cinci, pe cinci aparate de vânătoare cu care voi românii aveți ceva de împărțit, fără să vă gândiți cu câtă trudă le trecem oceanul...

- Dacă nu le găuriți la fața locului, i-am sugerat candid. Nu s-a supărat, a râs sănătos și a continuat: "Lasă, că și noi ne dăm silința", mă rog, ceva în genul ăsta, apoi mai zicea că i-a plăcut I.A.R.-ul. "Zburam de câteva ore, când am pătruns într-o ceață deasă - continuă americanul - apărută pe neașteptate. Am ieșit din ea, ridicându-mă cu o mie de metri. Ceilalți dispăruseră, nu răspundeau la apelurile radio. Am crezut că s-au pierdut, că sunt perturbații radio, mai știu eu ce. Aerul însă avea ceva neobișnuit, o strălucire și o claritate uluitoare. Aveam impresia că pot vedea coastele Europei și poate chiar le vedeam. Mi-e greu să-ți spun ce s-a întâmplat, n-o să mă crezi și de altfel amintirile mele sunt destul de confuze. Motoarele s-au oprit în aer! N-aveam deloc chef de baie, mai ales că zona este și plină de rechini.

Cel mai straniu lucru, continuă Fred, era faptul că stăteam suspendat în aer, cu motorul oprit, pironit ca un fluture în insectar, la cinci mii de metri înălțime. Apoi am auzit un sunet, o notă gravă aproape de limita audibilă și afară a început să se întunece. Dar soarele era la locul lui, doar lumina dispărea treptat, ca la teatru, înainte de uvertură. M-am pomenit într-un întuneric total, ca în fundul gheenei... Trebuie să precizez - se rupse Alec de povestire - mai ales pentru puștiul ăsta de la elicoptere, că "gheenă" înseamnă "iad", într-o formă mai veche.

- Uite ce e, după ce că mă chinui să bat la mașină tot ce povestiți voi acolo, acuma vă mai încurcați în semnificații! Asta-i prea de tot, până și eu, autorul textului, l-am auzit pe Fred spunând "hell", adică, pe românește, "iad". Înțeleg, nea Alecule, să te iei de pustiul ăsta, dar nici chiar așa...

- Mă lăsați să termin sau nu? interveni Fred. Dacă aș fi de față m-aș enerva. Lăsați-mă naibii să povestesc, acuș termin! Deci... unde-am rămas?... Nu-mi dau seama cât timp am stat acolo... Wait a minut!... În ce dată suntem azi?

- 22 iunie 1985. Cred că m-am grăbit să bat textul, căci iată-l pe Fred aruncându-mi una din privirile acelea care au darul de a amuți.

- Nu cu tine vorbeam, încă nu exiști și nu discut cu fantome necunoscute. Am învățat asta în Anglia. Așa că taci și bate la mașină! (Shut up and type!) Alec, spune-mi în ce dată suntem astăzi?

- ...

- Alec! What's the date?

- Ah, scuză-mă, nu te-am auzit, îmi bâzâie ceva straniu în cap, parcă aș avea un gând străin în minte.

- Nici o problemă, un tip va scrie ce-ți povestesc și gândurile sale au ajuns până la noi. În ce dată suntem?

- 22 iulie 1944.

- Uf, a făcut Fred, amintindu-mi de Winnetou, aceeași zi. Bine că n-am ajuns cine știe unde în timp. Cum spuneam, eram convins că-s mort, însă n-am apucat să mă sperii, căci, brusc, ca atunci când aprinzi becul noaptea, m-am pomenit zburând deasupra zonei ăsteia... cum îi spune?

- Ploiești, România.

- Așa că... asta este. Ai apărut tu, am tras, ai tras, m-ai nimerit, nu te-am nimerit... Mai dă-mi te rog un pahar din chestia asta, cum îi spune?

- Pălincă.

Bău o înghițitură zdravănă și plescăi încântat. "Strong. I like it!" După un moment de tăcere, reîncepu:

- Nici măcar nu știam cu cine am de-a face, când am văzut tricolorul deasupra garnizoanei am crezut că-s la italieni...

Către dimineață ne-am despărțit. Ne-am reîntâlnit după război, pe aeroportul din Caransebeș, cu puțin timp înaintea repatrierii lui. Ne-am plimbat prin oraș câteva ore bune, vorbind vrute și nevrute.

Apoi și-a exprimat dorința să facem un mic zbor împreună. Voia să conducă un avion de-al nostru. Comandantul a fost de acord, prea repede poate, căci a avut necazuri pe chestia asta mai târziu. Ne-am urcat în câte un I.A.R. N-a avut nici o problemă cu pilotarea, în câteva minute s-a acomodat și a decolat ca un as în fața mea. Am decolat și eu, într-o stare asemănătoare cu o ciorbă sentimentală.

Am zburat spre munți, peste lumea paralelă a norilor. Vorbeam prin radio, de fapt mai mult glumeam. Timpul s-a scurs repede, i-am spus că e momentul să ne întoarcem, consumasem deja jumătate din rezerva de benzină și riscam o aterizare forțată.

Fred era cam la un kilometru în fața mea. Intrase în cușma unui nor, l-am urmat în tăcere. A început cu un țiuit în ureche, continuu, ascuțit. Nu i-am dat atenție. Apoi Fred a început să strige în căști:

- Wow! This is my city! My home in the clouds!

Parcă-i aud încă vocea în urechi, strigându-mi că-și vede casa în nori. E absurd, recunosc, cei din turnul de control l-au auzit însă și ei.

Câteva secunde mai târziu am ieșit și eu din nori. În prima clipă nu m-am mirat de ceea ce am văzut. Eram deasupra unui oraș necunoscut, un oraș înconjurat de munți cu crestele învăluite în nori. La margine era un lac cu ape limpezi. Ei bine, lăsați paharele jos și țineți-vă de scaune... În fundul lacului se putea zări aeroportul din Caransebeș!

- Nea Alecule, asta e prea de tot! am exclamat înecându-mă cu paharul de apă minerală, singura băutură acceptabilă la ora asta.

Victor m-a săgetat cu privirea. Am tăcut. Mai târziu mi-a spus că venea dinspre Timișoara și a văzut și el orașul. De fapt, asta l-a salvat pe Alec la ancheta ce a urmat.

- Americanul a devenit surescitat - își continuă Alec povestirea -, striga în căști "home, sweet home" și "Yuhuuu" de parcă era pe cal, la un rodeo. I-am strigat să se îndepărteze și mi-a spus că aterizează. I-am spus că nu-i decât o iluzie, un nor, dar nu-i păsa. Îl înțeleg, voia acasă.

Vă dați seama ce înseamnă să reduci turația la două mii de metri înălțime și să te faci că aterizezi pe un nor... Nu mă băga deloc în seamă, iluzia era perfectă, cred că și uitase de mine. Se îndrepta către o vâlcea de la marginea orașului. M-am repezit după el în picaj. Am traversat o "casă" și o fracțiune de secundă am avut impresia că văd într-adevăr o cameră, o pivniță și apoi - senzația că intru în pământ. A fost o clipă sinistră, dilatată enorm și plină de spaima că Fred are dreptate, că mirajul este în lac, nu lacul însuși. Din fericire am ieșit imediat sub nor și am redresat avionul, căutându-l pe Fred. Nu era nicăieri, n-avea unde să dispară, jos era aeroportul, nu avea benzină decât pentru încă maximum câteva minute, ce mai... asta este!

Aici Alec se opri, își șterse fruntea cu batista, apoi spuse cu o voce înceată:

- Două zile mai târziu, comandantul a primit o radiogramă prin care americanii întrebau dacă știm ceva despre un oarecare Fred Boyle și de un I.A.R. Știam ceva, dar nu ceea ce trebuia.

O lună mai târziu am primit o vedere de la el, orașul său văzut din avion. În apele lacului nu se reflecta Caransebeșul, ci cerul, dar să mă ia dracu - vorba ateului - dacă nu era identic cu cel din nori. Am recunoscut până și locul în care a aterizat, lângă o casă însemnată cu o cruce. Îmi scria că acolo locuiește, că altădată să aterizez în curte, nu să-i sperii familia și pisica intrând cu I.A.R.-ul în sufragerie, că-i un aparat bun, că are recordul mondial la viteză, dar nu se asortează cu mobila... Încheia însă serios: "...Prietene, crede-mă, habar n-am ce se întâmplă cu lumea asta, cum o fi făcută, dar am găsit cea mai formidabilă scurtătură."

- Unde-i vederea? l-am întrebat, poate prea brutal.

Alec dădu din umeri. Apoi continuă trist:

- Erau vremuri tulburi, puiule. Am avut multe necazuri pe chestia asta, te rog să mă crezi. Dar aviația utilitară e și ea o meserie...

L-am înțeles. Petrecerea s-a încheiat curând, era târziu, în jurul nostru chelnerii roiau fredonând-o pe aia cu "ora închiderii". Am plecat cu toții, despărțindu-ne în ușa restaurantului ca după un parastas, cu sentimentul nelămurit că am pierdut ceva. Povestirea lui Alec înlocuise gustul fripturii cu aroma crudă a necunoscutului.

1981. Alte două apariții ale **"Paradox"**-ului (nr. 6 și 7). Între numele noi, îi întâlnim pe Dușan Baiski, Ovidiu Pecican, Lucian Petrescu, Marian Melinte, Alexandru Pecican, Voicu David, Mihai Alexandru, Laurențiu Tudor. Secțiunea critică-eseu devine mai consistentă. Graficienii sunt Sergiu Nicola (creatorul siglei "Paradox"), Gheorghe Chiriță, Traian Abruda.

Apare primul număr al revistei **"Helion"**, magazin al clubului de anticipație omonim.

- Ce mai ştii de el, nea Alecule?

- A murit anul trecut.Cancer, ca-toată lumea. Acum cinci ani m-a vizitat cu familia; avea trei nepoţi, drăguţi şi obraznici ca toţi copiii din lume. Nu mi-a spus nimic în plus, nu ştia şi n-avea de unde să ştie altceva decât mine. Am trăit acelaşi lucru, el în interior, eu în afară. Doar nevastă-sa s-a uitat ciudat la mine când Fred m-a prezentat, spunându-i:

- Vezi, ăsta-i băiatul care ţi-a traversat sufrageria în avion!

Ea a râs şi mi-a spus că soţul ei este un glumeţ irezistibil.' I se păruse, într-adevăr, că vede un avion trecându-i prin sufragerie, l-a înţeles pe Fred că s-a inspirat din spusele ei în povestea turnată F.B.I.-ului, dar, totuşi, sunt atâţia ani la mijloc, oricum ar fi ajuns acasă, delictul s-a prescris.

Orice părere ai avea, ăsta e adevărul: a aterizat pe un nor şi s-a dus acasă ca şi cum aşa ar fi normal. Dă-mi voie să-ţi spun că dacă aş fi auzit povestea de la altul, n-aş fi crezut-o. Prea e trăsnită...

Am tăcut amândoi. Deasupra noastră, prin spărturile norilor, sclipeau câteva stele. Păreau luminile unui oraş răsturnat, proiectat pe nori. □

("Paradox" [nr. 11], 1986)

Voicu David

DOSAR REZUMATIV NR. 453

Cuprinzând evoluţia ultimului caz rezolvat de Centrul de Reabilitare nr. XII; coincidenţa numărului de ordine cu cifrele pitagoreice este cu totul întâmplătoare; evitaţi interpretările abuzive.

I. **Subiectul**: Martin A. Klepp, punctator primar, sistem sanguin eritrocitar AII, MN, Ss, Rh+, Lutheran-, Duffy IV, neagă alergii la produşi naturali sau de sinteză, coeficient de moştenire a atavismelor în limite normale. Vârsta apariţiei primelor manifestări: 29 ani şi 17 zile.

II. **Cadrul**: Întâlnirea neoficială premeditată a 47 punctatori şi a familiilor lor, din care 32 oaspeţi de peste hotare, cu ocazia aniversării unui succes individual (naşterea unui copil), întâlnire ce a avut loc la domiciliul lui M.A. Klepp la patru ore de la încheierea lucrărilor Consfătuirii Mondiale a Punctatorilor.

III. **Faptele**: Susnumitul Martin A. Klepp, la orele 21.47, deci la 3 ore după sosirea ultimului invitat, a întrerupt brutal printr-o avalanşă verbală tăcerea plină de semnificaţii şi subînţelesuri care învăluia civilizat reculeasa adunare, boicotând fructuoasele schimburi de opinii ştiinţifice, artistice, morale şi mondene, exprimate de fizionomiile grăitoare, pline de viaţă interioară ale participanţilor. Debutul afecţiunii, brusc, a fost determinat afirmativ de ingerarea unui avocado glasat, deşi experimental, în condiţii similare, simptomul nu a mai putut fi declanşat. Intervenţiile deznădăjduite ale familiei şi ale prietenilor intimi - între care şi un medic - s-au soldat cu succesive eşecuri, Martin A. Klepp refuzând cu îndârjire să părăsească încăperea şi continuând, spre oroarea invitaţilor, Niagara-i verbală, astfel că în scurt timp aceştia au părăsit jigniţi petrecerea. Chestionaţi ulterior asupra celor rostite de Klepp, toţi au refuzat să dea declaraţii scrise, unii afirmând însă că nu credeau că s-ar mai putea întâmpla aşa ceva în secolul nostru - 51%, că au fost prea şocaţi pentru a mai înţelege sau reţine ceva - 38%, că nu cunoşteau limba în care perora Klepp - 6,8%, diverse opinii needificatoare - 4,2%.

IV. **Consecinţa**: Aduse imediat la faţa locului, detectoarele de stimulente artificiale din grupa alcoolilor, opiaceelor, amfetaminelor au negat repetat prezenţa acestora atât în incinta locuită, cât şi în organismul delincventului. Comisia de experţi care a studiat cazul - al doilea în această decadă - a stabilit, după efectuarea tuturor testelor de laborator necesare şi după examinarea completă somatică, psihiatrică şi psihologică a pacientului, că este vorba despre aceeaşi cauză, în fond încă neelucidată, ca şi la celelalte cazuri întâlnite, respectiv reactivarea unui atavism secundar declanşat însă în mod conştient cu titlu de experienţă, ca urmare a apropierii individului de încheierea perioadei sale de maturizare existenţială. Având în vedere cazurile precedente, s-a hotărât prin comparaţie că declanşarea conştientizată este mai asocială decât celelalte; de asemenea, datorită prezenţei atâtor specialişti punctatori de peste hotare, faţă de care ne-am compromis pentru mult timp, s-a recomandat luarea celor mai severe măsuri pentru reintegrarea rătăcitului.

V. **Ispăşirea**: Subiectul a fost condus la Centrul de Reabilitare nr. XII, unde i s-a aplicat tratamentul 2504. Relaxarea completă a musculaturii trunchiului şi membrelor, cu excepţia diafragmului aflat sub protecţie, a survenit la 3 minute şi 52 secunde de la administrarea

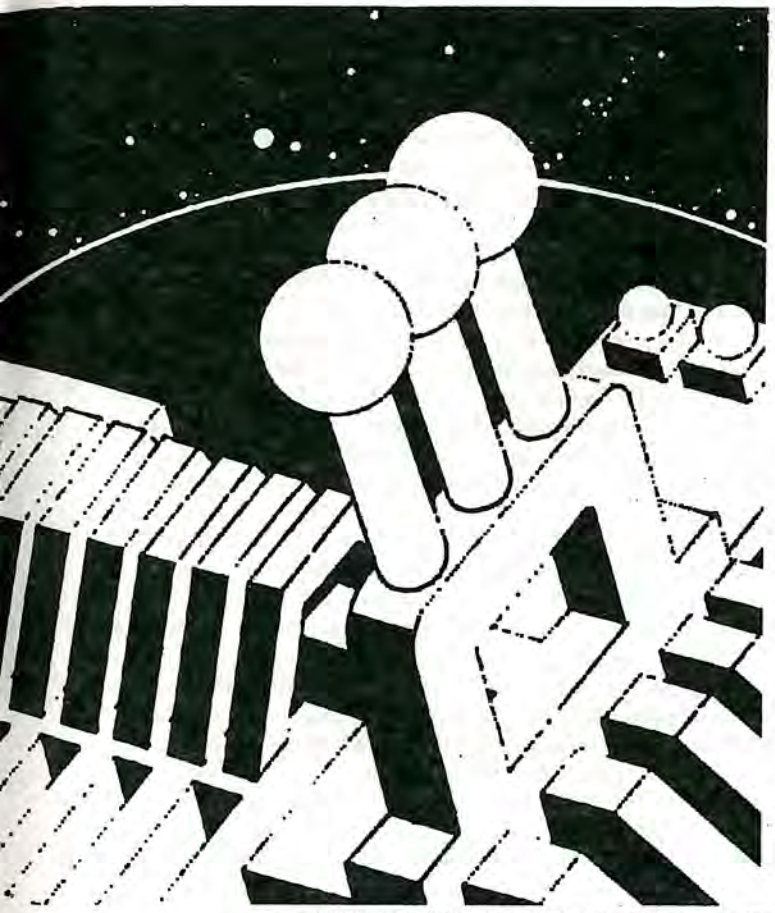

DESEN DE SERGIU NICOLA ("PARADOX" NR. 6, 1981)

curarei, dovadă în plus a stării sale normale. După orientarea electronică a jetului stimulator radiant asupra zonei elective din creier, acestuia i s-a suprapus un al doilea, informațional, reglat la o frecvență de transmitere a informațiilor de $2493x10^4$ biți/minut. Frecvența s-a calculat după un test capacitiv prealabil, astfel ca respectivul condamnat să poată simultan înțelege logic, simți afectiv și exprima obligatoriu prin viu grai textul emis. Conform recomandării Comisiei, textul a fost ales dintre cele mai dificile. Redăm aici fragmente infime ale evoluției tratamentului lui Martin A. Klepp:

Ora 0: "...Slavă, tu al lui Ra vlăstar iubit ce fecundezi câmpiile, ce vlagă dai vieţuitoarelor, ce holdele le faci, în mâlul tău, înalt și des să crească, ce-n temple sărbători orânduiești, tu care... care e mai presus, destinul sau fapta omenească, așa a întrebat înțeleptul Vasishta și Marele Părinte grăi vorbele împodobite cu pilde: nimic nu se naște fără sămânță, din sămânță provine fructul, după cum e sămânța pe care o arunci pe ogor bună sau rea, tot așa e și rodul pe care îl capeți, după cum ogorul nu dă roade dacă nu se aruncă pe el sămânța, tot astfel și destinul nu se împlinește fără faptă omenească... el a văzut ceea ce este ascuns, lucruri tainice, veşti ne-a adus despre zilele dinainte de potop, cale lungă a umblat dar a ostenit și s-a întors, povestea muncilor sale în piatră a săpat-o, cu un zid a împrejmuit Uruk-ul și luminosul hambar din zidul ale cărui creneluri..."

Ora 6: cefalee, primele semne de oboseală. "...printre realitățile care ne stau în față, unele-s în puterea noastră și altele independente, țin de noi părerea, impulsurile, dorința, toate cele ce sunt treburi specifice nouă... pe-un picior de plai, pe-o gură de rai, iată vin în cale, se cobor la vale, trei turme de miei, cu trei ciobănei... spre-amiaza vieții noastre muritoare, ajuns într-o pădure întunecoasă, mă rătăcii, pierzând dreapta cărare; nu-i chip să spun, căci prea cumplit m-apasă și mă-nfioară gândul ei, ce-adâncă și stufoasă-i... ieșit-a vremea din țâțâni și, vai, am fost născut ca tocmai eu s-o dreg..."

Ora 11: oboseala crește, clipit des, încreţirea frunții, spasme musculare faciale involuntare, îngroșarea venelor superficiale. "...cât de greoi se mișcă drumeţul cu aripe, frumos cândva, acum ce slut e și plăpând, unu-i lovește pliscul cu coada unei pipe, iar altul fără milă îl strâmbă șchiopătând... a fost odată ca-n povești, a fost ca niciodată, din rude mari, împărătești, o preafrumoasă fată... străinul își făcuse apariția cam pe la începutul lunii februarie, într-o zi geroasă, cu vânt șfichiuitor și cu o ninsoare deasă - de altfel ultima din anul acela. De la gara din Bramblehurst o luase pe jos, tăind drumul peste câmp; într-una din mâinile-i vârâte în mănuși groase purta un geamantan mic..."

Ora 15: semne de șoc hipoglicemic, paloare, tahicardie, transpirații reci, obnubilare; i se administrează perfuzie Vitali timp de 20 de minute; tratamentul continuă. "...unul din ei se apropie de K și-i scoase haina, vesta și cămașa, le împăturiră apoi cu grijă ca pe niște lucruri de care avea să mai fie nevoie, chiar dacă nu foarte curând... centralizarea mijloacelor de producție și socializarea muncii ajung la un punct în care devin incompatibile cu învelișul lor de clasă; acesta este sfărâmat..."

Ora 18: instalarea indicilor marcând apropierea cedării sistemului nervos; redarea se face aproape mecanic. "...la sfârșitul săptămânii vulturii au coborât în balcoanele palatului prezidențial și au sfâșiat cu secera ciocurilor plasele de la fereastră, repunând în mișcare cu aripile lor timpul împietrit din interiorul acestuia, astfel că în zori..."

Ora 20: semne marcante de epuizare fizică și psihică, ideație lentă, permanentă bâlbâială. "...cal-u-ul căl-căl-călare pe-pe-pe-pe cal, calul că-la-la-la-lare pe-pe-pe-pe cal-calul căla-lare..."

Ora 22.30: lentoare mintală la limita conștientului, incoerență verbală. "...arm... grrr... muur... jiiiin... zdc..."

Ora 23.12: subiectul cedează, refuză să mai înțeleagă și să transmită informații; i se administrează o doză masivă de narcotice. La trezire subiectul compune o măiastră declarație scrisă, autocritică, luându-și pe viitor angajamentul unui sporit autocontrol, pentru o comportare civilizată, interiorizată.

VI. Concluzii: Subiectul s-a dovedit surprinzător de rezistent, confirmând alegerea unui tratament dificil, precum și valabilitatea noului test capacitiv. Efectul dublu al tratamentului, pe de o parte oboseala de neuitat, generată de cele aproape 24 de ore de recitare neîntreruptă, pe de alta reîmbogățirea universului interior prin trecerea prin conștient a celor mai celebre opere ale scrisului, a dus la o vindecare - suntem siguri - completă. Totuși nu putem exclude o posibilă apariție a unei recidive în urma unor factori externi aleatori; de aceea este necesară punerea lui Martin A. Klepp sub supraveghere, precum și colaborarea asiduă cu un centru de genetică. □

("Paradox" [nr. 10], 1985)

1976-1982. În acești ani, Timișoara domină fandomul românesc. Majoritatea premiilor naționale (pentru schiță, nuvelă, eseu, artă plastică, fanzin) sunt câștigate de cenacliștii bănățeni. Între numeroșii premianți ai acelor ani, îi remarcăm pe Mircea Popp, Claudiu Iordache, Doru Treta, Marcel Luca, Robert Kocher, Lucian Ionică, Mihai-Corneliu Donici, Sergiu Nicola, Dușan Baiski, Silviu Genescu, Constantin Cozmiuc.

Alexandru Pecican

SPITALUL

Totul a început în ziua în care m-am angajat ca psiholog la spitalul de boli nervoase. Acceptasem postul la insistențele directorului, un savant de renume internațional.

Poate nu aș fi avut niciodată curajul să istorisesc cele ce urmează dacă nu aș fi fost susținut moral tot timpul de soția mea, cunoscuta și îndrăgita scriitoare de literatură pentru copii, Tatiana Spiridonovna.

Încă de a doua zi am trecut la testele de rutină. Mi-a atras atenția îm mod deosebit un individ bărbos și cordial, care, născut în spital, în urmă cu mulți ani, din doi părinți bolnavi, se dovedise atins congenital și nu mai părăsise niciodată așezământul.

Subiectul era dotat cu o inteligență ieșită din comun (de altfel doborâse toate recordurile în topul personal pe care îl țineam la zi), cu o sensibilitate la fel de mare și aș zice chiar - dacă termenul, în acest context, nu ar părea forțat - cu o înțelepciune magistrală.

L-am privit cu mirare și l-am întrebat cum se face că un om atât de dotat e ținut într-un ospiciu. Mi-a răspuns că totul se trage de la încăpățânarea lui de a susține adevărul. L-am întrebat despre ce adevăr este vorba. "Acela că sunt Leonardo da Vinci." Am înțeles totul, dar, conform unui bun sfat, l-am întrebat în continuare, prefăcându-mă că nu înțeleg, ce îi deranjează pe doctori. "Ei susțin că cel care mă cred eu a murit de foarte mult timp."

Nu avea rost să-l contrazic, l-am îndemnat să-și vadă în liniște de treburi și să nu pună la suflet nimic. M-a invitat la el, ca un fel de recompensă pentru încrederea și înțelegerea de care am dat dovadă. Mi-a spus că, fiind cel mai vechi în stabiliment, are o cameră separată pe care a transformat-o în atelier și că nu primește pe nimeni să-i calce pragul.

În încăperea destul de mare și bine luminată erau îngrămădite tot felul de instalații și mașini din lemn, care mai de care mai complicate. Lângă fereastră, pe un trepied, aproape gata - Mona Lisa. Am zâmbit. Trebuie să recunosc însă că părea o copie fidelă. Am început să mă minunez și să o laud. Bolnavul a luat o pensulă și, cu o mână sigură, a început să finiseze câteva detalii. Abia atunci am remarcat amănuntul și, mirat, l-am întrebat cum poate picta cu ochelari fumurii. Mi-a răspuns că-i poartă fiindcă i-au fost impuși de direcția spitalului, dar că, atât cu ei, cât și fără ei, îi este totuna, el fiind din naștere orb. □

("Paradox" [nr. 11], 1986)

Caius Chiriță

ORA MESEI

E o minune că pendula străbunului a reușit să înfrunte peste o sută de ani, funcționând cu aceeași exactitate ca la început, dar toată uimirea s-ar spulbera aflând că străbunicul fusese un vajnic ceasornicar. Ținem mult la tradiție, dovadă și pereții încărcați de tablouri între ramele cărora nu sunt picturi, ci zeci de fotografii gălbejite mai mult sau mai puțin, pe care, în ciuda insistențelor mele, nu am reușit să le pun în albumul de familie. Chiar și Mary susținea că era mult mai romantic așa, ori, cum de ea mă temusem și cum țineam mult la ea, am lăsat și eu totul la locul său. Acum, deasupra pendulei își țesuse tacticos plasa un păianjen pricăjit, cenușiu, pe care nu m-am îndurat să-l înlătur. Mi-e cel mai bun prieten, din când în când pun un scaun sub pendula ce atârnă preț de un metru de perete ca un dulap hodorogit și-i azvârl câte un gândăcel din ăia scârboși care ne tot dau târcoale noaptea.

De partea cealaltă a mesei, tata face "e-e-e!" din gura-i știrbă și arsă. Nu e un râs sardonic, cere de mâncare. De altfel, e și ora. Pendula începe conștiincios: "zdrang-fâșș-zdrang-fâșș..." și-așa mai departe, trântesc cartea pe masă, deschisă și zdrențuită - a nu știu câta zecea oară o citisem - și deschid dulapul, scot supa, alung gândacii de pe pesmeți, înșir totul pe masă, care e curată, o șterge Mary atunci când nu stă țintuită la fereastră, o șterge cu mânecile, îngânând visătoare ceva ce pare atât de păgân, încât mă opresc atunci înfiorat de neliniște și admirație totodată.

Bătrânul mănâncă puțin, două-trei linguri, un pesmete, și gata. Apoi face iar "e-e-e..." Nu e deloc greu să te înțelegi cu el: primul "e-e-e" înseamnă că-i e foame și cum asta se întâmplă la ore fixe, e clar; al doilea e când s-a săturat și al treilea când vrea la toaletă. O oră dimineața și o oră seara îmi pierd plimbându-l prin odaie - pentru că toată ziua e țintuit în scaun, chiar și noaptea tot acolo doarme - temându-mă să nu-i putrezească șezutul. Și el așteaptă cu nerăbdare aceste plimbări: prin vechea încăpere, umăr la umăr și încet-încet, șontâc-șontâc, fiecare sprijinindu-se de celălalt, într-un balans caraghios, facem turul "lumii" și el scoate de astă dată un fel de "hâh" de satisfacție din gâtlej.

Dar niciodată nu se oprește la fereastră, în cadrul căreia stă Mary, nemișcată. Privește doar așa, în trecere, peisajul de afară și parcă vede și prin Mary.

Deodată se oprește din mâncat. Lingura cade cu un pleoscăit în farfurie și Mary sare din nou la fereastră scoțând niște gemete înăbușite. Costumul! Îl îmbrac, jerpelitul meu costum, pun casca și ies sub soarele roșu. În spatele casei, acolo, permanent la umbră, își duce traiul firava mea grădiniță. O acopăr repede cu foliile de plastic și fug din cele patru picioare ale mele înăuntru. Nu dau jos decât casca și mă apropii. Ea plânge, sunt singurele ei clipe de luciditate dureroasă. Plânge Mary a mea, cu ochii și așa vineți, cu lacrimi prelingându-se pe fața palidă, o durere care-i încrâncenează surd subconștientul, plânge Mary și mă îmbrățișează și pe mine și cârjele-mi, în timp ce afară se dezlănțuie o furtună fără nori. Zbang! zbang! poc! se aude,

miroase a ars, scântei violete sar din colţurile ruinatei camionete, din cutia poştală, din ţevile ruginite şi din gardul de sârmă al cărui leş se mai sprijină pe doi-trei stâlpi. Aştept cu înfrigurare furtunile acestea în care parcă diavoli nevăzuţi s-ar încăpăţâna să ne amintească de prezenţa lor şi de fiecare dată îmi lasă un gust amar în gură. Dacă ai putea, Mary, să scoţi măcar un cuvinţel printre hohotele de plâns, cât aş da să aud şi alt glas în afară de glasul meu răguşit!

O, mamă! Mă rog ţie ca unui zeu, ocroteşte-ne pe mine, pe Mary care plânge la pieptul meu, pe tata care face "hâh" de plăcere când îl plimb în jurul mesei şi, în sfârşit, pe micul păianjen cenuşiu care îmi aleargă în întâmpinare ori de câte ori îmi vede umbra! Ocroteşte casa, şi spanacul, şi cartofii din grădină, şi fierăraiele din curte, şi pendula şi sufletele tuturor celor care mai trăiesc pe pământ! □

("Paradox" [nr. 11], 1986)

DESEN DE **NICOLAE LENGHER** ("PARADOX" NR. 4, 1980)

Lucia Robitu

PĂRINTELE

Atmosfera rămânea în continuare încordată. Polemica se transformase în ceartă; oamenii de rând nu puteau înţelege ce se întâmplă de fapt, dar urmăreau totul cu ochi avizi şi curioşi, căutând să treacă dincolo de aparenţe.

Situaţia fără precedent pusese Biserica în mare dificultate. Evoluţia ştiinţei şi, mai ales, dezvoltarea intensivă a industriei calculatoarelor submina însăşi existenţa ei ca instituţie. Se lansase lozinca: "Maşina e perfectă, maşina nu poate greşi!" iar sfinţii părinţi se văzură nevoiţi să recunoască scăderea permanentă a numărului de enoriaşi.

Adversarii afirmau că în acea perioadă religia ajunsese într-un asemenea impas încât cei ce-o propovăduiau n-aveau altceva de făcut decât să-şi arate unul altuia calea pe care trebuiau s-o urmeze întru dobândirea vieţii veşnice. Se tipăriseră cărţi de popularizare a ştiinţei. Se ajunsese la înzestrarea fiecărei familii cu câte un calculator infailibil, astfel încât predicile strălucitoare aveau un ecou tot mai redus în rândul maselor. Dacă n-ar fi apărut atunci Părintele, Biserica ar fi devenit în curând martora propriei sale agonii.

I se făcuse o publicitate uriaşă. Sute de afişe viu colorate se puteau zări pretutindeni. Publicaţiile bisericeşti nu mai scriau decât despre el.

Părintele predica mereu în acelaşi loc şi la aceeaşi oră. O mulţime de oameni veni să asiste la întâia predică, iar adversarii se văzură nevoiţi să recunoască ingeniozitatea de care Biserica dădea încă o dată dovadă. Nu puteau să nu rămână surprinşi. Ca şi în multe alte situaţii precedente, Biserica adoptase acelaşi principiu ca şi al inamicilor: "Maşina nu poate greşi!" Părintele constituia dovada concludentă. Construit într-un scop bine determinat, Părintele îşi îndeplinea cu sârg datoria de îndrumător pe drumul credinţei, iar oamenii se adunau cu sutele să-l poată vedea.

Când începea să vorbească, liniştea se întindea peste puhoiul de mase tălăzuind şi doar vocea lui se rostogolea peste capetele plecate. O voce, e drept, cu inflexiuni metalice, dar atât de caldă în clipele povestirii întâmplărilor biblice.

Dorinţa se îndeplinise şi sfinţii părinţi se puteau felicita. Îşi pomeneau triumful în toate conferinţele de presă. Dovediseră lumii că o maşină nu poate crede în Dumnezeu atâta vreme cât nu este lăsată să cunoască scrierile sfinte, cât nu este lăsată să creadă.

Părintele îşi petrecea tot timpul studiind. Fotografii îi tulburaseră singurătatea şi sute de imagini înfăţişându-l adâncit în lectură invadaseră revistele şi ziarele. Biserica marcă în acea perioadă o creştere numerică atât de accentuată a membrilor ei, încât trebui să aloce fonduri necesare ridicării unor noi lăcaşe de cult, capabile să ofere adăpost mulţimii celor ce-şi căutau refugiul în dreapta lume a credinţei.

Într-o zi, părintele nu apăru la ceasul obişnuitei predici. Oamenii îl aşteptară câteva ore, dar el nu veni. Se împrăştiară apoi, căutându-l, şi, în afara oraşului, în mijlocul unei cete de copii, îl găsiră povestind, culegând flori şi prinzând fluturi.

Convocat de către consiliul ecumenic să dea seamă de comportarea sa, Părintele recunoscu, în faţa gazetarilor uluiţi şi a mulţimii, că Dumnezeu nu există şi că viaţa omului e frumoasă şi şi-o rânduieşte singur.

Atunci l-au încuiat într-o încăpere şi au cerut mulţimii să hotărască ce pedeapsă i se cuvine.

În ziua aceea, pe care mai apoi o proclamară sărbătoarea sfântă închinată victoriei Bisericii împotriva ereziei, oamenii se adunară. Îmbrăcaţi în veşminte din pânză de sac, îşi aprinseră torţele, alcătuind o impresionantă procesiune. Către prânz îl scoaseră în piaţa publică, intonând pioase rugăciuni pentru salvarea sufletului. Şi-l arseră pe rug. □

("Paradox" [nr. 11], 1986)

1982. O dată cu **"Paradox"**-ul din acest an (nr. 8), formula revistei se definitivează. Accentul cade pe proza originală. Există şi traduceri, texte de teorie şi critică. În fiecare număr sunt două medalioane, propunând nume ce promit (un timişorean şi un "invitat"). Rubrica îi va prezenta pe Lucian Petrescu, Alexandru Ungureanu, Voicu David, Alexandru Pecican, Silviu Genescu, Lucian Merişca, Constantin Cozmiuc, Traian Urdea, Viorel Pârligras, Györffy György, Dănuţ Ungureanu.

Györffy György

PĂRUL AURIU

- Da, l-am cunoscut în tinerețe pe străbunicul tău, a întărit moș Anatole, numit de mulți Kicki Balaurul. Își confirmase porecla dragonică din prima clipă, când, cu aerul distrat al fizicianului rămas cu oul în mână lângă ibricul unde-și fierbea ceasul, a început să-și amestece cafeaua cu degetul mic, uitând să folosească linguriță sortită acestui scop. Ceașca mea stătea plină, abandonată după prima sorbitură. Inofensivă pentru epiderma unui deget de "balaur", licoarea fusese suficient de fierbinte ca să-mi vătuiască limba.

Moș Anatole n-a dat semn că ar fi remarcat tulburarea mea, ci a început să istorisească dus pe gânduri:

- S-a întâmplat ca un amic să-mi relateze cele citite într-o revistă despre preocupările deloc obișnuite ale unui pensionar de la marginea orașului. Am parcurs rândurile respective conștient că nu tot ce zboară are aripi; faptele mi s-au părut gonflate, reporterul nu-și masca deloc entuziasmul, îi lipseau experiența și simțul ridicolului, caracteristice unui profesionist versat. Imaginea bătrânului păstrător al unor tehnici primitive, cu ajutorul cărora ar fi reușit să surclaseze realizările tehnologiilor genetice, merita un surâs înțelegător. Dacă ar fi fost să dau crezare pledoariei înfierbântatului gazetar, tot arsenalul de nuclee celulare izolate, enzime-bisturiu și culturi "in vitro" se dovedea depășit de iscusința unui fost fierar înarmat cu un cuțit de altoit și cu câteva alifii preparate din vegetale comune.

Moș Anatole își șterse alene degetul într-un șervețel și mă privi cercetător printre gene:

- Mă îndoiam, dar nu este cazul să mă învinovățești. Oricine altul ar fi greșit la fel. Trăiam anii marii expansiuni tehnice, când la fiecare zece minute era proiectat un aparat sau un sistem nou. Nimeni nu credea în supraviețuirea trecutului, lumea își schimba înfățișarea de la o clipă la alta. Evoluția mașinii devansase și aproape că blocase ascensiunea omului. Ne-am oprit pe buza prăpastiei.

- Eu cred în simplitatea lucrului bine făcut, m-am simțit dator să intervin. Străbunicul meu trebuie să fi gândit la fel.

- Corect, s-a înviorat gazda mea. A fost o lecție de neuitat. Într-o zi de toamnă neîncepută am trecut prin cartierul de la periferia Citadomului și am căutat casa grădinarului din revistă. Am găsit-o după o jumătate de oră de rătăciri. Nu fusese construită la stradă, ci mai în spate, lipită de clădirea vecină. În grădinița din fața casei, gospodarul plantase, la umbra unui păr, câteva tufe de trandafiri imperiali.

- Este pomul sădit în ziua când s-a născut tatăl meu, am ținut să remarc. Moș Anatole se miră:

- De ce tocmai un păr?

- Din câte știu de la tatăl meu, străbunicul susținea că fiecare pom posedă o personalitate proprie. Mărul este mai-marele grădinii: falnic, înveșmântat în catifea și bogat în roade. Caisul își risipește zadarnic frumusețea exotică, pe când vișinul seamănă cu un filfizon primăvăratec. Corcodușul stă modest în fundul grădinii și-și face cunoscută prezența abia la sfârșitul verii, când crengile sale fumurii se înroșesc sub povara roadelor. Părul este cocârjit și are ramuri noduroase, frunze puține și fructe mari, zemoase. Nu poate fi decât pomul înțelepciunii și al bătrâneții senine, sfârșitul unei vieți împlinite.

- Am trăit treizeci de ani fără să-mi dau seama, recunoscu moș Anatole. Oricum, vorbă din prostime, mai bine mai târziu decât niciodată.

Își roti ochii și adăugă în șoaptă:

- Spaniolii zic că strada "Mai târziu" duce în piața "Niciodată". Potrivește-le, dacă poți, surâse viclean. Dacă ești leneș, îți poate da de gândit.

- Nu s-a născut încă un om sănătos care să nu lenevească din când în când. Poți spune că ești obosit, nu te grăbești, ai răbdare și să-ți trosnească oasele de lene. Dar ce faci, nu-ți bei cafeaua? Cred că-i tocmai bună.

Am prins derutat urechea ceșcuței și am dus-o la gură. Avea dreptate, se răcise exact cât să-i savurez în pace gustul. Moș Anatole și-a dres glasul și a continuat:

- Am sunat - nu era o târâitoare electrică, ci o sârmă de oțel legată de un clopot - și mi-a răspuns o bătrânică. M-am interesat dacă am nimerit adresa. Auzindu-mi vocea, femeia s-a oprit și s-a întors din drum. "Imediat. Așteptați, vă rog." Zgomotul unei uși și vocea bătrânei. "Tată, te caută cineva." *Cine-i?* "Nu știu, nu-l cunosc. Un tânăr." *Spune-i, mamă, că vin imediat.* Apoi mai slab, dar suficient de clar ca să înțeleg: *O fi din nou vreun gură-cască trimis de nepotul nostru. Când o să mai treacă pe aici, să-mi aduci aminte să-i dau câteva palme din moștenirea părintească.*

Mi-a deschis chiar el. Purta o salopetă gri, atât de uzată, încât părea mai cenușie decât fusese odinioară. Mi-a strâns mâna cu forța unui fost fierar; până astăzi mă îndoiesc uneori că degetele sale viguroase, obișnuite să strângă coada barosului, au efectuat delicatele operații de chirurgie vegetală. S-a întunecat când am pomenit de articolul cu pricina și m-am temut că-mi voi primi pe loc partea cuvenită de moștenire.

- V-a speriat numai. Așa era străbunicul meu, morocănos cu necunoscuții, dar pe cei apropiați îi răsfăța.

- Da, mi-am făcut griji degeaba. M-am și văzut dat afară, când m-a invitat să-l urmez. Grădina începea din spatele casei. S-a oprit la fiecare cultură și mi-a explicat amănunțit tot ce vroiam să aflu:

Vezi, aici sunt brânduțe comestibile. Bulbii se culeg, se fierb în sirop, apoi se coc la foc mic și se garnisesc cu frișcă. Eu le zic steluțe. Nepotului îi plac foarte mult, trebuie să sosească și el, acum e vremea lor. Aici am un soi de cartofi cu multă nicotină în frunze. Ce zici, i-am păcălit? Știam eu că gândacii de Colorado nu sunt fumători. Te miri că vezi și buruieni? Le îngrijesc pentru că-mi stau în ajutor. Ele sunt spițerii rândurilor de legume. Rădăcinile lor secretă substanțe cu efecte superioare fungicidelor și pesticidelor sintetice.

În spate de tot era o seră. Aici am întâlnit părul auriu. Nu l-am descoperit imediat, stătea ascuns în spatele unor lămâi. Cred că numele i se trage de la strălucirea crengilor: un galben patinat, de bijuterie moștenită din generație în generație. Avea trunchiul scurt și strâmb, răsucit într-un gheb, de unde se răsfirau ramurile. Coroana îi fusese modelată cu priceperea și migala unui asiatic bătrân, astfel încât să

farmece ochiul privitorului. Creanga cea mai înaltă părea susţinea bolta cerească, registrul mediu simboliza omul, iar restul, potrivit tradiţiei orientale, aparţinea pământului.

Făcu o pauză şi-şi trecu mâna printre pletele cărunte. Mă fixă cu atenţie.

- Spuneai că părul este pomul unei vieţi împlinite?

- Străbunicul credea că da.

- Şi tu? Tu ce zici?

Am tăcut încurcat. Era un simbol interesant, dar parcă-i lipsea ceva. Ori poate că eu nu eram suficient de "copt" ca să-l înţeleg?

- Ţi-ar plăcea să vezi un păr auriu? mi-a pus într-un târziu o întrebare fără de răspuns.

- Există cu adevărat? Unde?

- Prin preajmă. L-am primit de la străbunicul tău. E o poveste lungă, poate o vei afla cândva. Vino!

- Ne-am ridicat şi am ieşit pe terasă, aproape de cerul netulburat. Aici, pe ultimul nivel al unui corp din Citadom, moş Anatole amenajase o grădină japoneză în miniatură: o plajă de nisip alb, cernut printr-o sită deasă, greblat concentric în jurul unor bolovani de bazalt, stânci întunecate ca o noapte fără vise. Nostalgia unui petic de mare. Asimetria formelor îndulcea liniile şi unghiurile drepte turnate în beton.

Pe ţărmul pietros, de leagăn homeric şi ultim refugiu al destinelor furtunoase, se înălţa un păr auriu. L-am recunoscut imediat după descrierea lui moş Anatole. Fructe mici, mălăieţe, punctau ramurile suflate cu metalul solar. Dintre frunzele înguste, cu peţiolul foarte fin şi alungit, atârnau smocuri de fire albicioase. M-am interesat de rostul lor.

- Sunt un fel de corzi vocale, mi-a spus gazda mea. Ai în faţă pomul cântător, minunata făptură din poveştile Şeherezadei. Primul soi a fost obţinut în urmă cu vreo două milenii dintr-o specie de păr sălbatic din Tibet. Prin selecţii şi ameliorări succesive s-a reuşit stabilizarea taliei la dimensiunile unei plante ornamentale de interior şi pigmentarea scoarţei. În Europa a intrat, ca şi hârtia, cafeaua şi algebra, prin mijlocirea arabilor. A poposit mai întâi în Peninsula Iberică, apoi s-a răspândit pretutindeni, fără să i se cunoască minunatele însuşiri. Smulgerea inesteticelor filamente fonatoare şi lipsa unei educaţii susţinute l-au păstrat mult timp în umbră. Străbunicul tău l-a descoperit într-un parc dendrologic şi a reuşit să-l îmblânzească. Rezultatul îl poţi admira cu ochii tăi.

- Părul auriu trebuie să fie educat? nu mi-a venit să cred.

- De ce nu? Un copil învaţă să vorbească numai între oameni. Lăsat de capul lui se sălbăticeşte, fără speranţa de a fi recuperat mai târziu. Mowgli, din poveştile lui Kipling, este o metaforă. Tarzan rămâne monstrul fabulos; un prunc abandonat între gorile devine o maimuţă albă, nimic mai mult. Părul auriu există pentru că a fost îngrijit. Cât a fost puiet îi citeam poveşti în fiecare seară. Sau ascultam muzică. De obicei, clasicii. Am citit pe undeva că plantele nu agreează producţiile moderne.

- Chiar cântă?

Moş Anatole îmi făcu semn să mă apropii. Îmi prinse mâna deasupra încheieturii. Avea palma moale, de parcă ar fi fost căptuşită cu muşchi de pădure uscat într-un cuib de veveriţă.

- Atinge-l.

Degetele îmi tremurau. Mă aşteptam la un fel de şoc electric. Copăcelul şi-a ferit frunzele şi s-a auzit un fel de susur melodios, o vagă ordonare a unor sunete desprinse din aerul uşor al verii, aşa cum trebuie să fi sunat harfa de iarbă din nuvela lui Truman Capote.

- Chiar el cântă? mi-am arătat neîncrederea.

- Dar nu cântă, hohoti moş Anatole. Vorbeşte. Spune că te-ai speriat ca o umbră.

- De ce tocmai ca o umbră?

Răspunsul nu s-a lăsat aşteptat, un freamăt de trestii frânte, o alunecare pe corzile pescăreşti uitate în bătaia soarelui, cu momelile abandonate jocurilor din adâncuri.

- Pentru că doar umbrele se lipesc de pământ, să nu le desprindă vântul.

Mi-am retras braţul.

- Sunteţi sigur că n-aţi poleit crengile, astfel încât atingerea lor să declanşeze un magnetofon ascuns?

Moş Anatole nu se supără.

- Foarte sigur. Dacă vrei, convinge-te.

Am ezitat. Stăteam lângă un singuratic. Ce anume l-ar fi determinat să măsluiască jocul? Ca să atragă atenţia? Nu. Moş Anatole se învăluise în pânzele unei iluzii ca o cadână în voaluri. Îmbrăcase o plasă de camuflaj spre a-şi masca vocaţia pentru solitudine. Un naufragiat în mijlocul unei mări umane stă închis între zidurile întrebărilor indiscrete. Kicki Balaurul dorea ca lumea să-l bage în seamă atât cât să-şi trăiască liniştit viaţa. Porecla viza o mulţime de gesturi puţin ieşite din comun, dar nu incitante. Vecinii mi l-au prezentat ca pe un individ manierat, bonom, uneori distrat, tipul de om puţin ţâcnit, dar inofensiv. Părul auriu nu se încadra în această imagine. De ce mi-l arătase? Cred că norocoşii care-l văzuseră se puteau număra pe degetele de la o singură mână. Nu exista decât un singur răspuns plauzibil. Amintirea străbunicului fusese o punte între sufletele noastre şi-mi înlesnise accesul într-o lume nebănuită.

- Vă rog să mă scuzaţi, am bâiguit tulburat.

- Nu-i nimic. Te-a surprins, nu-i aşa? Despre lucrurile serioase ea discută numai în glumă.

- Ea? Nu este un el?

- Nu. Părul auriu are o personalitate feminină. Străbunicul tău mi-a atras atenţia că, dacă ţin să cresc o astfel de făptură, va trebui să am multă răbdare şi, mai ales, să pun suficientă dragoste în îngrijirea ei. Suficientă, acesta era cuvântul. Nici prea multă, să n-o sufoc; dar nici deloc, să nu se sălbăticească.

- Şi aţi iubit-o? m-a luat gura pe dinainte.

Moş Anatole zâmbi inocent, bisturiu sterilizat pus pe masa de operaţie.

- Ştiu eu? Tu ce zici?

I-am simţit ochii aţintiţi în adâncul sufletului meu. Apoi se întinse şi culese câteva poame. Mi le oferi prietenos:

- Serveşte-te cu încredere. N-o să devii mai înţelept, dar nu se cuvine să refuzi o doamnă. □

("Paradox" [nr. 13], 1988)

APRILIE 1983. Debutează **"Biblioteca nova",** caiet de teorie, critică şi istorie a literaturii s.f. Primul număr apare sub coordonarea lui Lucian Ionică. Următoarele sunt redactate de Cornel Secu, Constantin Cozmiuc şi Dorin Davideanu. După "Paradox" şi "Helion", "Biblioteca nova" obţine, la rândul ei, **premiul I** în competiţia naţională a publicaţiilor de profil.

Laurențiu Nistorescu

ȘI NU-ȘI VA DA VINUL VIA VERDE PE GRUI

Două pietre în paful drumului: aproape rotunde, aproape identice, aproape una de alta. Praf e mai mult sub ele decât peste - și alte pietre nu-s pe drum. Nici umbră n-au, e miezul zilei. Sclipirile le sunt ca scufundate-n apă. Cine să mai creadă c-ar însemna ceva? Le lovi cu piciorul.

"Stai."

Din tulburarea aerului se iviră doi bărbați palizi. Unul din ei își purta brațul în eșarfă și părea că dormise. Celălalt se apropie mai mult. Îi întinse actele.

"Nu e nevoie."

"Atunci, pot să trec?"

"Nu. Drumul ăsta nu mai duce niciunde."

"De ce?"

Regretă imediat întrebarea, privirea celuilalt arăta mai mult decât supărare.

"Am pus noi barieră." Și, răsucit spre cel pe care-l însoțea: "Să se întoarcă la mașina cu care a venit, nu?"

"N-am venit cu mașina, sunt pe jos."

Una din pietre căzu departe de marginea drumului, într-un loc unde ajunseseră mai întâi bucăți de asfalt. Își pierduse rotunjimea și era murdară. Deasupra ei, smulsă de bătaia aerului, mai plutea, crudă, o frunză de viță. Părea ca și când...

"O să plouă", spuse cantonierul. Stătea pe bancă și continua să-și numere banii. Băiatul care i-a adus se făcea că așteaptă, încercându-și echilibrul pe șine. I-ar fi plăcut să fie timp frumos.

"N-o să plouă", spuse nevasta cantonierului. Ieșise cu găleata după apă.

Tânărul zâmbi și se așeză pe capătul unei traverse:

"Sunt toți, nene?"

"Da; puteau să mai fie." Cantonierul își mormăise răspunsul abia când fu să intre-n casă. La ieșire era mai vesel: "Tu ești băiatul cel mare?"

"Eu lucrez tot la stație. Mi-au dat banii că aveam drum pe-aici."

"Așa; casierul n-are decât fete. Bei ceva?"

Nu așteptă răspunsul; un țârâit strident îl duse iar înăuntru.

...ca și când ar fi venit toamna.

De dinăuntru se auzi o ceartă înăbușită, ceva trântit - și femeia se strecură afară. Cantonierul ieși mai târziu, când a auzit lătratul câinelui. Adusese sticla și-o cană.

"Latră degeaba, s-a anulat cursa. D-asta m-au sunat."

Băiatul coborâse de pe terasament să mângâie animalul. Primi cana. Câinele mârâi deranjat, se dădu mai încolo și continuă să latre.

"E o cruce la drum, am văzut-o când veneam din sat. A murit cineva?" Țînuseră vinul la rece.

"Crucea de la râpă?" Femeia se întorsese din spatele casei: "E veche, eu sunt din sat și tot așa o știu."

"Închide geamurile", o mână bărbatul. "Vine furtună."

Băiatul căță în jos - și găsi umbra lățită peste deal a norului.

Se adăpostiră toți trei între roțile mașinii; tabla suna deasupra, mitraliată de grindină.

"De la fermă vii?"

"Nu, din sat. Mergeam la canton."

Celălalt își privi însoțitorul.

"Încotro e cantonul? E departe?"

"Dacă tai peste dealul viilor, mai e puțin."

"Peste care deal? Aici toate se numesc la fel."

"Încolo" - și, răsucindu-se să arate direcția, văzu cum drumul se dizolva în apă.

Mai tună de câteva ori, apoi întunericul se liniști. Pe tavan, becul cu lumină oarbă continua să penduleze.

"Trebuie să scot niște traverse."

Femeia nu înțelese și nu se dezlipi de lângă geam.

"Auzi, trebuie să scot niște traverse în dreptul cantonului." Cantonierul se ridicase.

"Nu se poate să le scoți. N-ai cu ce."

Un fulger surd luminâ fereastra. Băiatul se ridică și el:

"Ați văzut? Un meteorit."

"Trebuie să le scot." Și cantonierul deschise ușa; afară nu ploua.

Toamna era încă departe. Se bucură: îi era teamă de frunzele moarte. Porni să urce dealul prin via răvășită. Salcâmul cu un cuib pe creanga uscată rămase în urmă.

Topită pe dealuri, apa se scurgea-n drum, ruginie. Sub apă asfaltul pârâi lung, amestecând-o cu noroi.

"E undeva pe-aici o râpă" - dar înțelese că nu se puteau adăposti acolo. Vântul se-nteți și strecura printre stropii de gheață șiruri de frunze. Își trase picioarele sub mașină, ghemuindu-se.

Fulgeră iar. Fără zgomot, pe locul drumului apăreau buturugi. Unele se desfăceau în aer; o rădăcină căzută lângă el îl stropi.

"Trenul ar fi să vină seara", spuse cel cu eșarfă. Hotărât să vorbească, glasul îi sunase răgușit. Celălalt își îngropă fața în palme și clătină din cap - a acord sau speranță. Deasupra lor, un tunet repetat sfâșie cerul.

Când deschise ochii din nou, ploua mărunt. Privi după roată: apele groase, vișinii se trăgeau spre râpă. În urma lor, drumul creștea iar, cârpit de butuci de vie. Cei doi ieșiseră în ploaie; se întinse să-i vadă și zări cerul rupt, atârnând în vânt pe coama dealului.

Eșarfa rămăsese lângă el, sub mașină - și cel care-o purtase se aplecă să-i spună:

"Ar trebui să nu ne-auzi. Încerci să dormi?"

Farul îi fulgeră privirea. Se aplecă. Retina-i reținuse, însă, ca o siluetă conturul luminii. Urmări șina, îi unduia pe lângă palmă.

Câinele se porni iar să latre. Cantonierul striga înfundat - nu-nțelese. Pământul curgea de sub el, suspendându-l. Apucă de șină cu ambele mâini; deasupra, aerul răsufla adânc. Lumina se stinse. Îi păru că mai strigă cineva. Pași grei se auzeau spre canton. Simți o apăsare pe piept, apoi pământul printre traverse. Se-ntinse-n lungul șinei. Apăsarea crescu și, ca să poată respira, deschise gura.

Undeva, câinele tăcuse, iar casa, dând să se-ndoaie, zgâria bezna. Își ridică brațul: deasupra lui, întunericul avea substanță.

Îl mai strigau - prea de departe.

Poate că iarba de jos e udă, ca-n diminețile-acelea când ploua. Dar de căldura lui s-ar fi oprit și ploaia. Își descleștă palma și se lăsă să cadă.

"Te poți trezi?"

Se trezi: era celălalt. "Ce facem acum?"

"Trebuie să fac ce dorești. Voiai să mergi la canton?"

Tot ud și sângeriu, asfaltul se deschidea pentru butucii de viță înfrunziți. Porniră pe jos, mașina dispăruse cu primul.

"Atunci să nu ne grăbim. Oricum, am pierdut cursa."

Retras pe coama dealului, norul ascundea ceva.

"Nu ne putem grăbi."

Coloana îi ajunse după râpă. Ofițerul din camionetă le ceru actele și îi pofti să urce. Porniră mai departe, trecând cât puteau peste via din drum.

"Sunteți de-aici?"

"Oarecum." Trebui să se ferească de-o coardă de viță. "Ai mei sunt din sat."

Coarda îl plesni pe celălalt, ca un bici. Își acoperi cu palma mâneca ruptă. Văzându-l sângerând, ofițerul îi dădu o batistă.

Coloana se oprise, motociclistul din față făcea semn că ajunsese la calea ferată. Coborâră și ei și se apropiară. De partea cealaltă, cantonierul și nevasta așteptau lângă ruinele casei.

"Ce s-a întâmplat?"

"Furtuna."

Ofițerul se aplecă să cerceteze dârele paralele ce-ntretăiau calea ferată pe unde lipseau traverse. Le urmări cu privirea: veneau din spatele cantonului și se pierdeau în iarba de pe deal.

"Ați fost singuri?"

"Mai era..." - și femeia se opri. Ofițerul aștepta.

"Mai era câinele", spuse cantonierul, "dar era-n casă. A murit."

"Bine. O să v-ajutăm să strângeți ce se mai poate și vă ducem în oraș." Le făcu semn câtorva subalterni să urce pe coastă.

Putea să se așeze aici, în umbra tufelor: pământul era cald și era liniște. Îi plăceau colierele din muguri de flori. Mai sus începeau viile, care țineau până departe, în sat. Le mulțumi în gând.

"Se mai vede cineva?"

Unul din ei îi zări dincolo de vie, îmbrățișându-se. Făcu și el semn că nu. Coborâră cu toții, se dăduse semn de plecare.

Ofițerul îi înapoie actele.

"O să treacă un tren mai târziu, puteți să-l așteptați aici: va opri. Celălalt unde-i?"

"Nu știu, eu eram singur", spuse, împingând cu piciorul o piatră spre șină.

"Ar fi păcat să dispară", adăugă ofițerul, aplecându-se să-și culeagă batista. "Știți, avea actele false, de-aceeași culoare cu sângele."

"Albastre?"

Se ridică și rămase aplecat deasupra ei.

"Ți-e sete?" Era din nou amiază.

O pasăre plană spre ei și se ascunse-n ramurile arbuștilor.

"Ai văzut-o? Știi de unde venea?"

"De la pomul de-acolo?" Arătase spre salcâmul dintre vii.

"Aha! E a ta, a apărut o dată cu tine."

"Mi-e sete."

Se ridică de tot: "Știi, cred că nu-i nici o fântână pe-aici. Dar sunt viile și nu se poate să nu găsesc apă. Cei care sapă aici au obiceiul să-ngroape sticle, ca să le țină reci."

Se pregăti să plece.

"Stai!"

"Ce e?"

"Să nu pleci prea departe... Dacă pleci departe, pasărea va plânge și nu-și..."

"Știu: când veneam încoace am citit titlul."

Și se așeză din nou alături. □

("Paradox" [nr. 14], 1989)

Lucian Vasile Szabo

CRONIA

Zile întregi camioanele au cărat echipamente de la bazele dezafectate aflate în marginea orașului. Roțile lor imense au spart pietrele din pavajul drumului. Au săpat ogașe. Frunzele toamnei s-au împrăștiat zburătăcite de curentul de aer. Peste tot s-a așezat praful. S-a așezat praful ca o mantie regală pe umerii unui lepros. Veniți să vadă spectacolul, copiii și-au uitat zmeiele, cercurile și mingile de cârpă. Apoi a urmat liniștea. Ultimul camion s-a îndepărtat în viteză, parcă schelălăind. În urma lui, strada arăta ca o magazie veche și părăsită. Copacii aveau crengile smulse. Casele - fațadele zgâriate și înnegrite. În ferestre - hârtie albastră sau jurnale colorate. Gardurile, majoritatea din fier forjat prins în nituri, au rămas prăbușite, cu înfloriturile smulse. Prin ronduri, pe trotuare, în rigole zăceau resturi din aparatura cărată cu atâta grabă.

Lumea a fost la început nedumerită. După aceea speriată. Se vorbea despre un furt masiv de informație. Tehnicienii din bază au constatat la un moment dat o împotrivire a rețelei de calculatoare în eliberarea datelor și rezultatelor necesare activității. S-a trecut la verificarea casetelor ce conțineau seturi de informații. Erau descompletate. S-a întâmplat să dispară și casete întregi. Nu le sustrăgea nimeni; dispăreau în neant cu plasticul ce le învelea și cu lichidul folosit ca suport al datelor, sub privirile mirat-tâmpe ale inspectorilor. Tehnicienii zâmbeau deja. Uimirea lor se consumase. Nu mai punea nimeni întrebări. Arareori cineva se arăta puțin mirat, doar puțin, a povestit martorul ocular. Apoi s-a trecut la dezafectarea bazelor.

Am găsit-o în drum când camioanele se îndepărtaseră lăsând în urma lor un praf mărunt ce avea să se așeze cu încetineală și hotărâre peste mica noastră lume, peste case, peste iluziile noastre întârziate în fața unor uitate și închise uși, pe hainele negre îmbrăcate numai în călătorii nostalgice spre cimitirul unde, pentru eternitate, rămânea un prieten sau o frumoasă amintire; am găsit-o în drum, să nu vă mire femininul; are o mare doză de sentimentalism, aidoma unei iubite plecate pentru totdeauna. I-am adunat organele risipite în mormanele de frunze și pământ de pe marginea străzii. Numele meu este CRONIA, numele meu este CRONIA, au fost primele ei cuvinte. Nu știu ce am simțit atunci. Poate că am fost bucuros. Singurătatea mea se cățăra pe pereți țipând cu spaimă ca să fie apoi alungată cu pietre pe maidanul

OCTOMBRIE 1987. De trei ori învingător la confătuirile naționale, **"Paradox"** este distins cu premiul pentru cel mai bun fanzin de către Societatea Europeană de Science Fiction, cu prilejul **Eurocon**-ului de la Montpellier.

"Helion" obținuse același premiu în anul 1984, la Brighton.

din spatele curții. Sau poate am fost neliniștit. Starea de echilibru relativ dobândită după moartea Idei mi s-a părut amenințată. Vedeam ridicându-se în jurul meu aburii neîncrederii.

Aici jurnalul scriitorului se întrerupe. Celelalte date au fost culese din mapa romanului autobiografic *Cartea imperiilor viitoare*. După dispariția autorului, Cronia nu a putut oferi nici un amănunt. Repeta doar cuvintele: Numele meu este Cronia, numele meu este Cronia. Lumea și-a dat seama destul de târziu că scriitorul nu mai este. Locuia singur într-o vilă cu două etaje, despre care povestea că este o bojdeucă acoperită cu tablă râcâită de rugină pe unde timpul își vântură secundele, ferestrele au lemnăria mâncată de carii și sticla năclăită de mizerie și praf, că zidurile sunt acoperite cu iederă cenușie ce suge sângele pământului. Nimeni nu a știut vreodată dacă atunci când debita toate acestea credea în ele sau încerca doar să fie ironic. Avea prieteni, însă și în mijlocul lor știa să rămână oricând izolat și singur.

Pe Cronia a adus-o în casă în ciuda interdicțiilor făcute de autorități. A pus-o la punct și, după moartea soției, i-a fost singurul tovarăș apropiat. Legătura creată între ei a izvorât zi și noapte în oraș, mirându-i pe mulți; a făcut să crească, din zidurile balcoanelor, garoafe și lalele, a povestit martorul ocular.

La un moment dat Cronia a început să-mi promită. Lumea personajelor, spunea ea, nu trebuie decât să scrii o povestire și Ida va fi din nou lângă tine. Suferi și poate că mie nu-mi este indiferent, poate că *nouă* nu ne este indiferent. Cred că te-ai atașat de mine. În singurătatea noastră, când nu ești cu ceilalți ca să minți, mințindu-te pe tine, felul tău de a fi, nostalgia, răsar în toată puterea lor și atunci le potențezi. Le arunci în afară cu putere. Aproape cu încrâncenare. Scrie *Cartea imperiilor viitoare*. Pune-te pe tine acolo. Pune totul ferindu-te de spaima locurilor comune, uitând de frica faptului că ar putea fi numai sensibilitatea ta, emoțiile tale fără corespondent universal. Lasă prejudecățile și scrie. Scrie cum crezi că ar fi mai bine sau cum ți-ai dori să fie. Atunci, în lumea personajelor, suprapusă sau în prelungirea lumii acesteia, veți fi din nou împreună. Ori poate tu vei reuși să existi, să ființezi și atât. Cronia îmi repeta la nesfârșit. Cuvintele săltau prin cameră îmbâcsind aerul, adunându-se în roiuri pufoase, se așezau pe cărțile din bibliotecă, pe hârtiile de pe birou, pe covor, pe fruntea mea frângându-mi gândurile cu incandescența lor. Apoi am construit romanul *Cartea imperiilor viitoare*. Nu l-am scris, l-am construit pur și simplu dictându-l Croniei. Ea a sistematizat fragmentele, a adunat amănunte din ce i-au povestit altădată, le-am cizelat împreună și ea a transpus totul pe hârtie. Mâine am să-l duc la editură. Spre seară promisiunea Croniei va deveni realitate.

Toate acestea au apărut într-o addenda la *Cartea imperiilor viitoare*. Scriitorul a adunat acolo tot ceea ce i s-a părut important în legătură cu romanul. Aceasta a apărut la câteva luni după dispariția autorului său. A avut succes. Lumea a început să întrebe. Organele de ordine au cotrobăit prin locuință după indicii. Nu au găsit nimic. Nimicul plutea material prin încăperi, învăluind mobilierul. Pe Cronia au luat-o să o cerceteze în altă parte. Când locul ocupat de ea a fost gol, mimoza ce o străjuia s-a chircit pentru prima dată și pentru totdeauna, a adăugat martorul ocular, apoi a tăcut și el. Definitiv.

Acum voi apucați din când în când cartea și o citiți. Vă frapează desigur începutul: Zile întregi camioanele au cărat echipamente de la bazele dezafectate aflate la marginea orașului. Roțile lor imense au spart pietrele din pavajul drumului. □

("Paradox" [nr. 12], 1987)

Traian Urdea

POVESTEA UNUI OM CARE A VISAT

Pe la vreo șaptesprezece ani, Miguel Eduardo Genuda a avut un vis. Se făcea că se trezise dimineața bolnav. Stătea cu ochii închiși și asculta foșnetul saltelei umplute cu paie. Prin odaie se mai auzeau pașii apăsați ai unei femei. O cunoștea foarte bine, altfel pașii aceia nu i-ar fi spus nimic. Erau ai Iulianei, vecina măritată cu un negustor de vite. Aceasta îi punea batiste, înmuiate în apă rece, pe frunte. Miguel stătea de mult timp așa, când Iuliana și-a dat seama că el se trezise. Atunci a început să-l înghiontească, strigându-i să se ridice să-și bea ceaiul de ierburi, fiert de ea, și după aceea îl fricționă pe întreg trupul. Avea mâini puternice, dar mici, și palmele netede. Când începeau să-i alerge pe trup, întinzându-i pielea sau lovindu-i-o, le simțea în același timp peste tot. Părea un miriapod.

DESEN DE TRAIAN ABRUDA ("PARADOX" NR. 14, 1989)

Terminând, Iuliana își plimbă mâinile pe pântecul lui, spunându-i că, dacă vrea, poate să-l facă bărbat și izbucni în râs. El nu știa dacă vrea sau nu, însă îi promise să nu spună nimănui. Ce s-a întâmplat după aceea nu mai ține minte. Doar că dimineața s-a trezit bolnav, iar visul s-a împlinit întocmai.

*

Pe Arieta, fata băcanului de peste drum, n-a mai căutat-o niciodată. A început din acea zi să facă febră cam o dată pe săptămână, când bărbatul Iulianei pleca la oraș cu treburi. Întotdeauna, în noaptea dinainte, visa ce vor face ei, cum Iuliana va râde și-l va mângâia pe pântec, cum se va plimba apoi goală prin cameră și se va privi în oglindă, întrebându-l dacă-i place cum îl iubește și cum, înapoindu-se în pat, ea se va transforma din nou într-un miriapod. Iar el sta și se gândea la Arieta și la cuvintele ei întotdeauna noi.

*

Cu timpul, Miguel Eduardo a început să aibă și alte vise de această natură și a învățat să le deosebească de celelalte. Pe foarte multe le uita dimineața, pentru că reprezentau scene obișnuite, ca gestul de a deschide o carte sau urma mușcăturii dintr-un măr, și numai atunci când se întâmplau în timpul zilei și le amintea. Câte o scenă îi rămânea însă foarte bine întipărită în minte. Aceasta avea de obicei ca subiect întâlnirea cu un prieten, o lovitură dureroasă dată din joacă, un cadou promis care în sfârșit este primit și alte lucruri pe care de asemenea le uita, dar cu puțin timp înainte de a se împlini, astfel încât amintirea lor constituia doar o confirmare a visului avut. Alte imagini din somn, nelegate de realitate, îi intersectau existența zilnică dându-i senzații de "déja vu" ori așteptări zadarnice, astfel încât Miguel deveni pentru cei din jur un băiat foarte retras, trist și care vorbea și se comporta de multe ori anapoda. A fost de fapt o perioadă de acomodare cu un proces psihic nou, de care, cu toate că nu era destul de conștient și nu îl putea înțelege, se bucura oarecum. În cele din urmă a inventat un joc în care trebuia să intuiască, înainte cu o clipă, apariția imaginii din vis și lucrul acesta i-a mai limpezit mintea bântuită de nălucile nopții.

*

Farmecul, însă, s-a risipit curând, căci după ce a împlinit douăzeci de ani, înmulțindu-se, visele acestea au început să-l sperie. Visând, gândea el, în fiecare noapte întâmplările din ziua următoare, ar fi condamnat să-și trăiască viața de două ori. Cu toate acestea, nu s-a întâmplat niciodată așa ceva, pentru că, atingând o anumită densitate a "prevestirilor", visele au început să-i arate și întâmplări dintr-un viitor mai îndepărtat. Avea douăzeci și patru de ani. Cu toate că atunci nu știa, începuse cunoașterea propriei vieți dintr-un mozaic de imagini netrăite.

*

Și după mulți ani a reușit să și-o cunoască destul de bine. Aflase, de exemplu, că nu se va însura niciodată și știa și de ce. Asta îi dădea o oarecare siguranță. Mai știa că nu va fi niciodată bogat, dar nici sărac, că nu va avea copii, afară de bănuiala că Iuliana îl născuse pe Gabriel cu ajutorul lui, că îi va fi operat apendicele, că îi vor muri părinții într-o vară, incendiați, și că le va păstra cenușa în debara, împreună cu un singur os, care nu a ars și care nu știa cui îi aparținea.

*

Într-o zi, însă, Miguel Eduardo și-a dorit să poată face ceva pentru visele sale. Pentru aceasta și-a cumpărat un caiet albastru unde a început să-și noteze, în fiecare dimineață, visul pe care l-a avut. Scrisese pe copertă, cu litere mari de tipar: "Caiet pentru vise". În el a început să adune, zi de zi, întâmplări din viața pe care trebuia să o trăiască. Caietul semăna cu un jurnal copiat alandala, în care erau notate fiecare gest și fiecare lucru oricât de neînsemnat de care își aducea aminte. Pentru că nu în fiecare noapte visa întâmplări dintr-un viitor îndepărtat și pentru că numai o anumită parte dintre acestea și le amintea, încă din prima săptămână Miguel Eduardo le-a îndepărtat pe celelalte, care vizau a doua zi, dându-și seama de inutilitatea adnotării lor. Ele, desigur, își aveau partea lor de importanță, însă ceva mai redusă și ocupau un spațiu mult prea mare.

Eduardo, care putea să le deosebească pe unele de altele, prin densitatea lor și prin puterea de impresionare, a umplut și așa, în numai trei ani, zece caiete, fiecare gros de două degete, scrise numai pe o parte a filei. Când a terminat treaba aceasta, fiind de părere că adunase o cantitate minimă de informație, s-a apucat să decupeze foile și să sorteze fragmentele în funcție de evenimentele reprezentate sau pe care credea că le preced, într-o ordine, pe cât posibil, logică. Avea acum posibilitatea să cunoască acel mic semn aducător de nenorociri și să-l ocolească.

În primul rând, își spuse, după ce termină de citit această ciudată autobiografie, va trebui să se mute într-un oraș unde, chiar dacă o va duce la început mai greu, va putea să se însoare. Apoi, într-o anumită zi, va putea ajunge la timp pentru a stinge incendiul izbucnit în casa părintească și poate nu-și va rupe mâna, alunecând pe o coajă de banană, ci se va alege doar cu o lovitură mai puternică sau, cine știe, cu o luxație. Ar putea să-l hulească încă de pe acum pe vecinul care trebuia să se apropie de el la sfârșitul înmormântării și să-i șoptească la ureche: "Îmi pare bine că s-a întâmplat așa." Și încă multe altele.

În noaptea aceea visă că-și schimbase viața. Își vânduse casa și se mutase într-un oraș. Acolo reușise să-și deschidă un mic atelier de reparat încălțăminte și se însurase cu o văduvă bondoacă și prolifică, pe care, însă, cu toate încercările lui disperate, nu o putea face să rodească. Într-o altă imagine, stătea întins lângă nevastă și nu putea dormi din cauza unei dureri îngrozitoare de apendice. Era însă altă apendicită, diferită de cea din visele anterioare. Iar imaginile erau și ele altele.

Miguel Eduardo se trezi cu amintirea foarte clară a acestui vis în minte. Rămase multă vreme în pat, privind în gol. Pe la ora prânzului, când merse în bucătărie, făcu singurul lucru pe care nu-l visase astfel niciodată. Și-a apucat arma de vânătoare agățată în cuier și, proptind-o de un scaun, și-a descărcat-o în gură.

Avea 43 de ani și își trăise întreaga viață cel puțin o singură dată. □

("Paradox" [nr. 13], 1988)

1983-1989. Numerele 9-14. **"Paradox"** apare în fiecare an, cu excepția lui 1984. În afara numelor amintite, publică proză Marian Melinte, Antuza Genescu, Lucia Robitu, Ovidiu Guleș, Lucian Vasile Szabo, Adrian Chifu, Daniel Vighi și Gheorghe Secheșan publică veritabile seriale eseistice, alături de prozatori ai cenaclului care își încearcă talentul în aria teoriei și criticii. Partea grafică este dominată în continuare de Sergiu Nicola și Traian Abruda.

Antuza Genescu

FRAGMENTE DIN VIAȚA LUI WILKIE (III)

Circul era așezat pe locul numit Insula cu Plopi. Printre copacii înalți lumea se plimba în pas domol: copii veseli, câțiva bătrâni cu fețele neîntinerite de vraja circului și tineri cu figuri blazate, care nu aveau în oraș alte posibilități de distracție decât cinematograful, discoteca sau, rarisim, câte un spectacol la teatru, cu actori obosiți. Locul părea tot de un verde închis, culoare de august sfârșit, când, seara, dacă te uitai la frunze și la iarbă, le vedeai înlemnite într-un decor static. Râul, liniștit, păzea cu strășnicie peștii rari ascunși în el. Asta pentru că era murdar, de un gri impenetrabil. Și totuși lumea făcea baie în apa lui. Incitați de căldura din timpul zilei, oamenii se bălăceau cu curaj, murdărindu-se de sus până jos. Numai în locul numit Plopii Mari era apa ceva mai curată. Puțini se duceau să se scalde acolo, din cauza unor gropi foarte adânci care își alegeau victimele dintre tinerii curajoși și dintre caii țiganilor. Animalele, legate de picioarele din față ca să nu poată fugi, se mai aventurau din când în când în apă. Unele rămâneau acolo pe veci, neputincioase în fața râului vrăjmaș.

După lungi plimbări prin țară, circul se așezase deci la Insula cu Plopi. Căuta parcă loc de odihnă, nu orașe populate cu lume dornică de distracție. Oameni și animale trăiau un fel de oboseală continuă, vrând să se stabilească într-o zonă liniștită, unde locuitorii să-i lase în pace, știind că circul a venit nu ca să distreze, ci ca să se refacă.

Clovnul Wilkie privea din cabina dezordonată grupurile de spectatori plecând spre casă. Era seară, amurg, se simțea un vânticel binevenit după o zi caniculară. Reprezentația din ziua respectivă a fost un eșec. Spectatorii n-au aplaudat, n-au fluierat, au așteptat apatici finalul, numărul lui Wilkie - figura fără de care circul nu e circ: nas borcănat și roșu, păr cârlionțat ieșind din scufia strâmtă, obraji îmbujorați, buze cărnoase și ochi mari, blajini, un cap aruncat pe un trup de statură mijlocie, învești mântat în costum mulat, cu carouri galbene și roșii. "Ruda mea, bufonul, își zicea Wilkie, nu cred că arăta mai bine ca mine cu pălăria aia din care atârnau vreo cinci moțuri; sau câte-or fi fost. Numai că el distra regele și curtea lui, pe când eu nu mai distrez pe nimeni."

Wilkie stătea întins pe pat. Costumul lui nu mai reprezenta nimic. Trucuri vechi, glume obosite, lacrimi false care nu impresionau. Fetele și doamnele știau toate gluma cu floarea din care rămâneai numai cu tulpina, ca să nu mai pomenim de veșnicul trandafir stropind cu tot felul de lichide. Odată Wilkie o stropise pe o doamnă zdravăn fardată, îmbrăcată elegant, cu o frezăuriașă din care venea un miros puternic de fixativ. Doamna respectivă era soția primarului. Directorul circului aproape că-l dăduse afară. Pentru ca gafa să fie și mai mare, tot în același spectacol nefericitul clovn își alesese ca victimă a glumei cu floarea tăiată o tânără frumușică, sufocată de brațele păroase ale unui pletos în costum de blugi. Tânăra se dovedise a fi fata primarului, în familia căruia se pornise astfel un scandal ilustrat așa cum trebuie de presa locală. Soarta făcuse ca mama și fiica să meargă la același spectacol fără să știe una de alta. Ocazie cu care fata descoperi amantul mamei, iar mama pe cel al fetei. Wilkie îngrijise o săptămână tigrii jigăriți și furioși ai circului și suportase capriciile maimuței preferate a directorului, blestemând ideea doamnei primar de a veni cu amantul la circ, în loc să prefere teatrul sau cinematograful. Acolo nu e atâta lumină.

Din cuștile animalelor sălbatice se auzea biciul pocnind. Apoi un elefant mugi dureros. În rest, Wilkie își imagină rochii cu paiete sclipitoare aruncate pe scaune, jobenuri agățate în cuier, uitând că sunt fermecate, acrobați și echilibriști curajoși relaxându-se după dansul pe sârma cocoțată cât mai sus. "Acum cred că pot să-mi văd și eu de treabă", făcu clovnul pentru el.

De niște luni bune încoace, se simțea copleșit, pe lângă oboseală, de plictiseala care intra în el venind din fiecare obiect sau om din jur. Ca să se mai dezmorțească, își lua rolul de clovn în serios, dar nu pe scenă. Ținta glumelor lui era maestrul iluzionist Merlin, care se străduia, fără să reușească, să nu facă de rușine numele magicianului de pe vremea regelui Arthur. Maestrul suferea de grandomanie, deși în sinea lui recunoștea că nu e bun de nimic. Ori de câte ori se făcea de râs în fața publicului, Wilkie se distra de minune. El era cauza nereușitei lui Merlin: îi schimba jobenul, speria iepurii care ieșeau mai devreme din cușca ascunsă, meșterea câte ceva la cutia neagră care se dezmembra pe scenă și dădea la iveală fundul dublu în care se ascundea asistenta. Fata era speriată de moarte, deoarece chiar credea, în naivitatea ei, că Merlin o trimite în ținutul spiritelor. Și, după fiecare ispravă, Wilkie își compunea o figură spășită, zicând: "Am glumit..."

În noaptea asta clovnul voia să se întreacă pe sine. Spoiala de Merlin merita o lecție pe măsura îngâmfării afișate zi de zi. Circul întreg avea nevoie de o lecție. La început, când se angajase, credea că o s-o ia de la capăt cu viața. Wilkie sărmanul... nepricopsitul din mansarda unei case ordinare, ca și persoanele care locuiau în ea, bărbatul jalnic venea la circ pe post de clovn, ca să facă lumea să râdă. Circul, de fapt, era un loc unde tu râdeai de oameni. Când, pe scenă, juca rolul unui curtezan și trebuia să cadă în postúri ridicole, publicul se amuza. Dar ce distracție pentru ridicolul de curtezan! Oamenii râd de ei înșiși, pentru că toți sunt ridicoli în majoritatea împrejurărilor.

Wilkie își puse peruca roșcată și cârlionțată. Ce femeie avusese părul ăsta înainte ca el să fie transformat într-un obiect artificial? Apoi lipi nasul borcănat. Ce de bețivi pe lumea asta și ce de nebuni! Cei mai mulți se află printre noi. Mintea oamenilor care se cred sobri și cuminți are și ea o doză de scrânteală. Obrajii ăștia roșii sunt ai unei domnișoare cu rușine prinsă de tata sărutându-se cu noul vecin, fără ocupație. Costum lipit de corp, mănuși albe, ținută caraghioasă, dar nu penibilă ca rochiile sumare atacând bunul simț al modei demult apuse. Și-n cele din urmă lacrima, nelipsita lacrimă din colțul ochiului drept; Wilkie și-o desenă ca un adevărat profesionist.

"Și-acum mă duc să glumesc", zise clovnul, făcându-și semne de rămas bun în oglinda pătată. Închise ușa cabinei și, îndreptându-se spre cabina lui Merlin, meditá la soarta bufonilor. Oare erau triști sau veseli? De ce-i țineau regii la

mare cinste, ca pe niște sfetnici înțelepți? Cu siguranță că bufonii aveau ceva de spus când se lua o hotărâre importantă. Azi lumea e plină de bufoni, la tot pasul dai de ființe care nu se liniștesc până nu ies în evidență cu o prostie. Clovnii sunt rude cu bufonii, numai că primii au statut legal, adică se pot face de râs fiindcă li se oferă mediul potrivit. La concluzia asta înțeleaptă și plină de tâlc Wilkie a ajuns în somn, culcat în fundul dublu al cutiei magice, folosită de Merlin ca instrument de tortură a bietei sale asistente.

- Melinda, vezi că imediat crapă costumul pe tine. Iar gătiți carnea din porția animalelor! Merlin, spală cumva jobenul, că pute a rahat de iepure. Și nu ți-l mai pune pe cap.

"Într-o zi, publicul ar trebui să fie chemat să asiste la repetițiile noastre, nu la spectacole", gândi Wilkie, trezit de vocea poruncitoare a directorului. Ar fi ca și cum familia n-ar mai ține cont de musafiri și și-ar spăla rufele de față cu ei. Ce mai spectacol!

Fusese căutat cu febrilitate toată dimineața și, în final, declarat trădător nenorocit. Directorul circului striga în gura mare că e deja concediat, chiar dacă are de gând să vină înapoi, nu are nevoie de oameni care fug atunci când întreaga trupă se află la ananghie. Deci îl credeau fugit. Cu atât mai bine, distracția o să fie și mai mare. Undeva, aproape de el, prinse o discuție care se repeta în fiecare zi; spațiul era destul de mic, adică arena nu făcea față deodată și acrobaților și tigrilor și maimuțelor.

- Nu mai repeta aici, zise dresorul către Merlin. Știi bine că e locul meu și că aseară am mâncat împreună friptura tigrilor. Ia-ți blănile și du-te mai încolo!

- Nu-i nici o blană pe-aici și nici măcar nu repet.

- Dar ce faci?

- Cercetez.

- Cercetează mai atent. Mi se pare că azi noapte un iepure scăpat din coteț și-a uitat labele în botul tigrului meu preferat. Și cum botul lui nu e joben magic, n-o să-l mai scoți de-acolo nici dacă ești vrăjitor adevărat!

- Sunt un vrăjitor adevărat, strigă Merlin, doar am dovedit-o de atâtea ori!

Problema acestui vrăjitor era că nimeni nu-i recunoștea meritele, nimeni nu-i acorda, nici măcar din privire, dreptul de a-și manifesta autoritatea în domeniul magiei. Complexat și înfrânt, maestrul era de acord că face trucuri vechi, fără priză la public, dar numai în sinea lui. Wilkie tocmai asta specula, momentul când Merlin cel adevărat, un iluzionist ratat, va cădea în genunchi în fața oglinzii, recunoscând că toată viața a făcut exact ce nu trebuia, neglijând ocupații demne de nivelul lui intelectual: hamal, vizitiu, hangiu sau alte meserii de acest fel.

Lumea agitată se străduia să pregătească spectacolul final în cele mai mici amănunte. La trapez, cuplul Jackie-Millie exersa săritura mortală care încă nu a cauzat moartea nici unui acrobat. La una dintre primele reprezentații, Jackie a scăpat bara și a căzut în public. Și el, și cei peste care a aterizat au scăpat teferi. Biciul pocnea, maimuțele cu fustițe și gulerașe albe se jucau alergând în toate părțile. Orchestra își amintea cu greu ordinea fragmentelor muzicale, pentru că la fiecare spectacol directorul modifica ordinea intrării în scenă. Forfoteala se mai domoli după prânz și încetă la apariția primilor spectatori, niște copii gălăgioși. Când majoritatea locurilor se ocupară, se dădu drumul reprezentației.

Wilkie ghicea numărul după câte aplauze se auzeau. Cuplul de la trapez nu stârni prea mult interes, copiii râseră de maimuțele cu comportament ciudat de ființe iritante semănând bine cu niște femei răutăcioase și clevetitoare. Femeia cu șarpele nu avu nici ea succes; cineva din public descoperi că șarpele era mort, sau aproape, și strigă asta în gura mare. Ca să calmeze spiritele, directorul făcu semn orchestrei să cânte și-l aduse în scenă pe maestrul Merlin. Trecu o vreme până ce toate accesoriile necesare unui nou eșec fură aduse în fața publicului. Wilkie și-o imagina pe asistentă tremurând de frică înainte de noua excursie în lumea neagră a spiritelor. Într-adevăr, fata își făcu apariția lângă Merlin, înfășurată într-o pelerină albă. După planul lui Wilkie, ea trebuia să se sperie și mai tare când în fundul dublu al cutiei îl găsea pe el. Amândoi n-ar încăpea, fata ar țipa și ar fugi, iar el își va face numărul cel nou, de care nu știa nimeni. Merlin, bineînțeles, era ridiculizat și alungat din arenă.

După ce cutia goală fu arătată publicului, Mira se strădui să intre în locul obișnuit. Și reuși. Wilkie simți o senzație de sufocare, apoi simțurile nu-l mai ajutară cu nimic. Merlin bolborosi niște vorbe la întâmplare, acoperi și descoperi cutia fermecată cu mantia și, când o deschise, publicul o văzu goală. Ar fi aplaudat, poate, dacă un imens glob de plastic umplut cu apă, pentru scamatoria următoare, nu s-ar fi rostogolit și nu s-ar fi desfăcut în două, stropind spectatorii.

- Să fiu al naibii, Merlin! țipă Wilkie, tot ud.

Maestrul, roșu de nervi și fără să înțeleagă nimic, se repezi la clovn. Publicul, care la începutul numărului de iluzionism văzuse globul numai cu apă, se porni pe aplauze, crezând că scopul maestrului fusese să-l aducă de nicăieri pe clovn și să-l trimită, prin magie, în glob. Ultimul spectacol, cea mai tare scamatorie. Pentru spectatori totul făcea parte din spectacol, chiar și Merlin fugind după Wilkie și fata țipând.

Când, în sfârșit, Merlin puse mâna pe clovn, îl răsuci spre el și-i trase o palmă zdravănă. Numai atunci apăru directorul între ei. Până atunci stătuse pe loc, încântat de aplauzele publicului. Făcu iar semn orchestrei să cânte și muzica acoperi cearta din mijlocul arenei. Wilkie își ținea mâna pe obrazul care încasase palma și zicea întruna: "Să fiu al naibii, Merlin, am glumit! Dar tu te-ai întrecut cu gluma." Iar maestrul replica: "Asta a fost ultima, auzi, ultima oară când ai glumit!" Apoi, cu un gest rapid, îl înșfăcă pe clovn de nas și trase cu forță. Wilkie urlă și lacrima din colțul ochiului drept alunecă pe obraz. Nasul era adevărat. Și lacrima. Wilkie era un clovn în carne și oase; trăgea de ceea ce credea că era costumul lui vechi, de locul unde știa că era rupt, dar găsea peste tot corpul lui, pielea lui tatuată cu carouri mari, galbene și roșii. Își ștergea lacrimă după lacrimă.

- Să fiu al naibii, Merlin! Să fii al naibii, vrăjitor afurisit!

Privind în oglinda maestrului, pe care acesta i-o așeză ironic în față, lui Wilkie i se păru că cel de-acolo îi spune: "Am glumit..." și îi face semne de rămas bun.

Orchestra cânta, circusanții se înclinau în fața unui public aplaudând frenetic. Merlin o luă la fugă și nu se opri decât pe malul apei, unde strigă plin de satisfacție:

- Sunt un mare vrăjitor! Un vrăjitor adevărat! Adevărat!

(Inedită)

1989. Almanahul **"Anticipația '90"** găzduiește un medalion dedicat cenaclului "H.G.Wells". Textele sunt semnate de Mihai Alexandru, Alexandru și Ovidiu Pecican, Dorin Davideanu, Adrian Chifu, Constantin Cozmiuc, Voicu David, Silviu Genescu, Lucian Ionică, Lucian Vasile Szabo, Traian Urdea, Eugen Timbus. În anii anteriori, beneficiaseră de medalioane Marcel Luca, Lucian Ionică, Silviu Genescu, Constantin Cozmiuc, Sergiu Nicola.

Adrian Chifu

GUNOYA

Preț de o clipă, un obiect acoperi soarele verde și arzător al după-amiezii gunoyene, umbrind poligonul aflat în plin avânt muncitoresc.

- Picăăă! se făcu auzită o voce îndepărtată, cu naturalețea și calmul celui ce anunță sosirea în gară a unui tren.

Oamenii asudați ridicară privirile și, în secunda următoare, lăsară baltă uneltele și lucrul, apoi se aruncară fiecare acolo unde i se părea că nici moartea nu-l va ajunge, ci, dimpotrivă, va trăi fericit și lipsit de griji până la adânci bătrâneți.

Brusc, pământul prinse a sălta îndrăcit, iar în aer se răspândi un bubuit de zile mari, ce făcea parcă reclamă sfârșitului lumii.

Cădeau încă tot felul de obiecte azvârlite de suflu, când lumea își reîncepu lucrul, iar un mic grup gălăgios se înfiripă în jurul containerului ce fumega, îngropat pe jumătate.

- Ie be optu', își dădu cu părerea un tip sfrijit, ce părea că toată viața se hrănise numai cu aer, dând ocol obiectului și privindu-l circumspect.

- Ba, să mă ierți, ie haș nouăș'pe, îl contrazise un altul. Apoi, pentru a-și întări spusele prin fapte, scuipă pe mânecă și, cu riscul de a se frige, șterse cu mișcări iuți grila de identificare, ce răsări argintie de sub stratul de funingine.

- Ei, ce ți-am spus?! jubilă răutăcios și pus pe harță scheletul, începând să țopăie gata în orice clipă să se transforme într-un sac plin cu oase, numai bun de dat câinilor jigăriți ce scormoneau alături de găini și șobolani prin munții de resturi intrate în putrefacție. Ce ți-am spus? Ie be nouăș'pe? Ie!

Un bătrân ce părea că se impune în rândurile celorlalți, atât datorită bărbii sale imense și unsuroase, presărată cu etichete multicolore dezlipite cu multă grijă și trudă de pe ambalaje, cât și prin măreața oală ce-i trona pe creștetul plesuv, ridică solemn brațele cerând liniște, după care, privind în jur cu seninătate, zise:

- Gata, dragii moșului... gata! Ce atâta ceartă deșartă? Că-l trimite cutare sau cutare, ce importanță are? Noi să fim sănătoși și tot timpu' bucuroși. Apoi, după câteva clipe, încercând să mimeze că așteaptă răbdător rezultatul spuselor sale, continuă: ieu, ca om bătrân ce îs... ă... zic să trecem chiar acum la lucru, că să face noapte...

Și pentru a nu-i lăsa pe ceilalți să i-o ia înainte, se căută într-un buzunar al pantalonilor peticiți cu "sos de pește criogenizat" și "firma Orion-Sitri vă pune la dispoziție un bogat sortiment de tirbușoane cu sau fără memorie", de unde scoase o cheie franceză și se apucă entuziast să desfacă șuruburile containerului.

*

După o zi plină de succese și împliniri pe toate planurile, cei doi, Bătrânu și Făraș, fiul său adoptiv, se regăsiră relaxați, de-o parte și de alta a mesei, în baraca ce trebuia grabnic reînnoită, dacă nu voiau ca un vânt ceva mai puternic să o transforme într-o ruină deplină.

Tânărul ucenic deșertă pe masă sacul voluminos, sub privirile nerăbdătoare și mustind de așteptări ale Marelui Înțelept, ce-și vedea munca pe deplin răsplătită.

- Asta ce-i? făcu el culegând din mormanul infect o plăcuță transparentă în raza "luminii eterne", agățată pe perete cu o sârmă.

Făraș examină obiectul, clătinând din cap gânditor.

- Nu-s sigur, da' cre' că-i o... *holograna*.

- Ă!

- Ce "ă"? E o holograna, am văzut prin reviste.

- Da' ce-i, totuși? insistă Bătrânul, bătând cu degetul în obiect.

Înainte de a-i răspunde, tânărul dădu ochii peste cap și răsuflă cu spasme.

- Ce-i, ce-i! O holograna, lua-o-ar naiba!

- Hooo! Da' ce țipi așa? Omu-ți grăiește frumos și tu...?

Fiul adoptiv scăpă plăcuța pe jos și, cu priviri goale, se așeză rigid pe pat, de unde nu se mai urni până dimineața.

Bătrânul, văzând cum stau lucrurile, se întoarse cu spatele și, mormăind în surdină un cântec deșucheat, începu plin de râvnă să sorteze trofeele după mărime, culoare și alte criterii neclare.

La urmă, asigurându-se la ușă că nu-l spionează nimeni, ascunse totul sub podeaua colibei. Spera să câștige astfel, măcar o dată, concursul ce avea loc în fiecare lună.

*

Cu toții, vreo douăzeci de suflete năpădite de singurătate, după o zi de lucru înverșunat, în care demontaseră în bucățele absolut tot ce mai rămăsese cât de cât întreg, se strânseseră ca de obicei grămadă să discute ultimele noutăți.

- Ciudat lucru mai ie și ăsta! gâfâi Făraș, scărpinându-se furibund la o gleznă.

- Ce ți se pare așa ciudat? sări Bătrânul, trezit din visare.

Tânărul răsuflă ușurat, își încălță la loc ciubota și se trânti lângă el, foindu-se în căutarea unui loc mai comod. Abia după aceea cataclisi să răspundă:

- Ei, ce! Parcă n-ai știi. De vreo zece zile nu ne mai trimet nimic, nici măcar un cocoloș de hârtie sau un fir de praf. Nimic-nimic! Ce-or avea de gând ăia d-acolo?

Zumzetul monoton al celorlalte discuții încetă brusc, fiecare fiind dornic să prindă fiecare cuvințel din discursul iminent al Bătrânului.

Acesta își dădu seama la timp că, pentru a-și păstra neștirbit statutul său de Mare Înțelept după cinci luni de leneveală și trai în huzur, trebuia, spre marele său regret, să-și pună mintea la lucru. De aceea, netezindu-și teatral zdrențele de pe el, spuse:

- Pentru a lumina a voastră minte, pas de-a exista cuvinte și să nu fiu teleleu... nu știu sigur nici chiar eu. Când văzu privirile contrariate ale celorlalți, trebui să-și înghită zâmbetul de victorie ce i se lățise pe față. Încercă rapid să o dreagă:

- Adică știu, știu... Da' o să fim mâncați de carii pân' la probele contrarii.

Chiar dacă vorbele nu mai aveau nici o noimă, oamenii se relaxară, aprobând cu voce tare, fericiți că Bătrânu' lor nu-i chiar așa de prost precum erau gata să-l creadă.

- Da... și Marele Înțelept goni un șoarece ce i se urcase în spinare, apoi continuă cu forțe noi: Eu cred c-ăia, hop, dă sus, au plecat și s-au tot dus, iară noi, cei făr' de iască, am rămas, hâc, gură-cască. După care făcu din nou imprudența să ridice din umeri și să adauge un evaziv "Știu eu?".

- Păi, parcă spuneai că știi! sări iute sfrijitul, rânjind bucuros că-l prinsese pe picior greșit.

Moșul se ridică repede în picioare și, cu bidonul strâmb pe cap, începu să strige cât îl țineau bojocii:

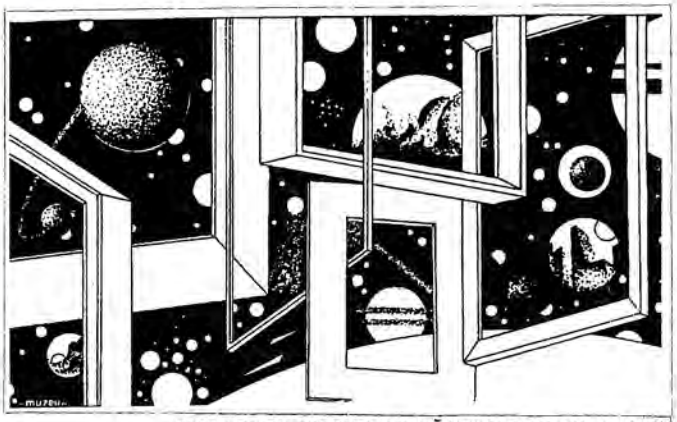

DESEN DE GHEORGHE CHIRIȚĂ ("PARADOX" NR. 6, 1981)

- Știu, știu! Cum să nu știu? Da' pân' la probele contrarii...

- Noi vom fi mâncați de carii! scandară brusc înflăcărați oamenii și, luându-l pe sus, îl duseră cu alai în oraș, ca pe un rege la încoronare.

*

Trecuseră câteva luni bune de când ultimul container zguduise din temelii mica așezare și oamenii, după buimăceala primelor săptămâni de așteptare în care li se lungiseră urechile de foame, iar barba crescuse bogată și stufoasă până și la copii, își găsiseră alte îndeletniciri, mai mult sau mai puțin utile.

Iată însă că într-una din aceste zile ceva clătină din nou viața oamenilor, făcându-i să privească în sus, ca în zilele bune de odinioară. Ceea ce atrăgea atenția tuturor era o ciudată construcție, un fel de cupolă ce începuse să se contureze enigmatică la orizont și creștea văzând cu ochii. Drept pentru care, în mai puțin de o oră, toată suflarea orășelului se înghesui în curtea bătrânului, strângându-se unii în alții, atât din cauza spațiului restrâns, cât și a gerului ce făcea ca din mulțime să răzbată un adevărat concert de clănțăniturî de dinți.

Nespus de uimit, moșul își făcu apariția în ușa colibei, dansând pe loc.

- Ce-i? lansă după câteva secunde, timp în care el și marea de oameni se priviseră de parcă s-ar fi așteptat în orice clipă ca unul din ei să dezamorseze o bombă.

O mare de arătătoare se ridicară tremurânde spre începutul de cupolă.

- Ce este? răsări o întrebare din mulțime, pesemne a aceluia ce reușise să-și stăpânească maxilarul suficient pentru a putea rosti cuvintele în mod inteligibil.

- Da' fără versuri! Să mai înțelegem și noi câte ceva! adăugă unul în numele tuturor.

Marele Înțelept zâmbi liniștit în barbă. De altfel, putea să râdă și în hohote, că tot nu s-ar fi observat.

- Păi ce drac să fie?! zise el mirat parcă de prostia celorlalți. Doar trebe să facă și păreți, să nu pice gunoiu' în capu' ălora de-l tot aruncă!

- Adică cum? materializă cineva nedumerirea mulțimii.

- Adică așa cum îi! hotărî Bătrânul, dând a înțelege că nu poate fi altminterea și, trăgându-și după el fiul de pripas ce tocmai ieșise să se destindă, intră în baracă.

Oamenii plecară buimaci la casele lor, cu impresia că ascultaseră vorbele moșului de la coadă la cap.

În zilele următoare, când cupola acoperise o treime din cer și amenința să-i lase fără lumina soarelui, oamenii își dădură seama că profeția în chip de explicație a Bătrânului nu era nici de la șapte poște valabilă și că acesta își bătuse joc de ei. Așa că un grup mai curajos se înarmă și porni spre colibă, hotărât să-l linșeze. Nu găsiră însă pe nimeni și nimic, în afară de un bilețel înfipt într-o crăpătură a ușii, pe care scria că "dacă voi mă vreți, eu nu vă vreau" și "m-am hotărât să-mi pun capăt zilelor, aruncându-mă în marea cea mare, că așa nu se mai poate, încercând să-mi țin respirația cinci ore și douăzeci și trei de minute", iar la urmă: "Adio! Al vostru, Bătrânu".

Însă Marele Înțelept nu-și făcuse felul deloc, de fapt nu avusese nicicând de gând, cu atât mai mult cu cât, în acele zile, pofta de viață îi revenise înzecită.

În acest timp, marea cupolă spațială acoperise mai bine de jumătate din cer, producând panică în rândurile oamenilor, care nu mai știau de ce tremurau: din cauza frigului ce amenința să-i transforme în statui de gheață, ori a gândurilor și profețiilor negre răspândite în colonia lor mai repede decât o molimă. Putea fi lesne observată munca miilor de navete ce roiau în jurul construcției, indiferente la gurile căscate și ochii holbați ai celor de jos. Lucrul înainta uluitor de repede, la fel și numărul celor care, urmând exemplul Bătrânului, își înfundau urechile cu cârpe, își umpleau gura cu hârtii și încercau să-și țină respirația până numărau la un milion. Partea proastă era că habar n-aveau să numere și, încurcându-se pe la nouă, o luau de la început.

- Aia să fie Ros-Algheti? ținti cu degetul Fărăș singura stea rămasă vizibilă.

- Îhî, aprobă Marele Înțelept îngropat în cârpe. Și-n jurul lui să-nvârte Litra, învârti-s-ar în veci ca titirezu', să-i ameață dă cap p-ăia!

- Și, totuși, ce naiba-i asta? gemu tânărul, scărpinându-și spatele de un birou.

- Ne acoperă, doar ți-am mai spus!

- O fi, da' ce te face să crezi asta?

- Mai multe... Da' nu ți le pot spune, pen' că nu le știu...

Fiul ridică din umeri, semn că logica perfectă de care dăduse seama moșul se situa undeva, dincolo de granițele restrânse ale înțelegerii sale.

- Și noi? Ne-au uitat aici?

- Nu.

- Ș-atunci? Vor să ne omoare de vii?

- Că doa' nu dă morți! pufni enervat bătrânul, învelindu-se mai bine. Noi, ăștia d-aici, suntem pântru iei făr' d-importanță, așa... cum ai călca tu în picioare un verme, fără să te uiți la iel.

- Da' ce, noi suntem vermi? Pen' ce toate astea?

Moșul, văzând mutra speriată a celuilalt, răspunse sarcastic:

- Vezi tu... planeta asta, pe care ne târâm oasele, nu-i decât o ladă dă gunoi unde ăilalți, adică ai dă sus, aruncă putreziciunile iar noi... noi suntem... șobolanii, niște amărâți dă șobolani, nu alta. Cine s-ar uita după noi?

Tresăriră. Cineva, dinspre oraș, striga cât îl țineau puterile:

- Picăăă! □

("Paradox" [nr. 15], 1990)

1969-1989. Bilanțul primilor douăzeci de ani ai fandomului timișorean, reprezentat de cele două cenacluri, "H.G. Wells" și "Helion", însumează 14 "Paradox"-uri, 6 "Helion"-uri, 4 "Biblioteca nova", aproape optzeci de premii obținute la consfătuirile naționale, organizarea acestora (în 1973, 1980 și 1989), prezențe în culegeri și antologii de profil, confirmarea internațională a celor două reviste.

Cotizo Draia

GENOTIP DE LUX

Sosirea unei curtezane Genothron constituia întotdeauna un eveniment major. Era normal să fie așa: navele-palat soseau o dată la cincizeci de ani, cu tentațiile lor uriașe, cu luxul și voluptățile unei alte lumi. "Clienții" nu știau niciodată de unde vine curtezana. Un mister aproape mistic îi învăluia aparițiile. Cupolele argintii, turnurile transparente și mirajele holografice ce înconjurau modulul de coborâre se deschiseseră ca un boboc de floare pe esplanada din centrul orașului. O mulțime numeroasă și pestriță asistase la asolizare, fermecată de splendoarea policromă a palatului zburător.

Un bordel blestemat, înjură în gând Golda. Stătea în fața oglinzii electronice urmărind cum automatele o machiau și-i aranjau părul. Pentru a câta oară o lua de la început... Trecuse parcă un mileniu de când își începuse existența de techno-gheișă.

Afară, clienții așteptau. Îi văzuse prin holocamerele de sub scutul termic al astronavei, înainte de Etalare. Însăși deplierea structurilor palatului zburător crease în acea lume ciberbionică o adevărată isterie erotică. Proiectoarele fotopterelor se plimbaseră impasibile deasupra mulțimii, scoțând din beznă capetele de diverse forme și culori, solzoase, păroase, țuguiate, septate, duble sau numai simple, rotunde, cu pielea doar ușor încrețită după ultima modă arcturiană. Lasere multicolore se întrețeseau la diferite înălțimi, materializând reclamele și lozincile obscene înregistrate pe imense panouri de cristal pelicular. Iar în fundal - umbrele fastuoase, impresionante, ale orașului, cu clădirile sale baroce din ceramică și cuarț sintetic. Era o lume în care arhitectonica fabuloasă concura cu înfățișarea locuitorilor la capitolul extravaganță. Nu mai puteai să-i numești oameni decât din obișnuință; tipul clasic de *homo sapiens* ajunsese o raritate, un lux, o delicatesă. Golda se cutremură. Încercase să se obișnuiască după acea primă experiență îngrozitoare. Proprietarii Genothroanelor aveau dreptul primei nopți. După anii petrecuți în compania inteligenței și a rafinamentului rece al automatelor, își cunoscuse adevăratul destin. Simțise cu groază atingerea monștrilor perverși, apetitul lor anormal, epidermele dezgustătoare, pe alocuri rugoase, sau delicate, dar oricum înfiorător de străine, urlase când o defloraseră, crezând că-și va pierde mințile, le îndurase capriciile și obsesiile... Învățase să-i cunoască. În fond, numai datorită perversității lor se născuse. Clătină din cap cu înverșunare. Nu dorea să simtă că le datorează ceva.

Tresări. Un semnal telepatic. Venea primul client, fără nici o îndoială. Computerele erau asaltate cu cereri de rezervări, în ciuda prețului astronomic. Doar persoanele importante își puteau permite luxul de a se acupla cu ea, în mod direct. Restul populației urma să se mulțumească cu iluzia telematelor. Sex hipnotic. Un alt surogat, zâmbi Golda cu amărăciune, mângâindu-și sânii. Dragoste cu mutanți...

*

Avusese două mame. Prima dintre ele, o Selectă înaltă, hidoasă, asigurase o fecundație optimă și echilibrarea genotipului. Cealaltă, soția-purtător a tatălui său, îl născuse, apoi murise după nici trei luni, printr-un proces de îmbătrânire accelerată. Își încheiase misiunea fiziologică. Soțiile-purtător erau ființe înalt specializate. Nu era nimic neobișnuit în asta. Specia umană explodase într-o imensă varietate. Moda genetică, cu fenotipurile ei exotice, zooinserturile, mutațiile de adaptare operate pe stații orbitale, astronave și planete străine, cu alte reguli de viață, creaseră un adevărat caleidoscop biologic, în care ordinatoarele clasificaseră peste un milion de subgenuri. Acest haos avea totuși un punct comun: indiferent de câți indivizi era nevoie pentru reproducere - unele varietăți de pe Proxima aveau șase sexe distincte - flacăra inițială a libidoului nu putea fi aprinsă decât de o Ancestrală. Techno-gheișa, curtezana, târfa rătăcitoare printre stele... Blesior strânse din buze, încercând să-și stăpânească ura absurdă, să-i dea un sens. O iubise pe Golda în adolescență, ca toți ceilalți, răscolit de imaginile corpului ei gol, de zeiță coruptă. Holopornourile o puteau aduce incredibil de aproape, tulburându-l și amăgindu-l. Cu vremea, anii lungi de frustrare se condensaseră într-o ură năprasnică.

Opri mașina în fața rampei palatului și făcu semn unui fotopter; cyborgul coborî ascultător, ca un liliac de lumină. Blesior șovăi o clipă. Era perfect conștient de ceea ce voia să facă. Golda trebuia să moară.

*

Coridorul era împodobit cu o serie de holograme, înfățișând un embrion uman în diferitele lui stadii de dezvoltare. "Ontogeneză", citi Blesior la baza unui panou, după ce se aplecase ușor, atent să nu întrerupă fasciculul celor trei lasere. "Eu sunt", râse Golda, ridicându-se de pe tatami și privindu-l cu mirare. "Un bun tehnician", aprecie Blesior, dând aprobator din cap. "Prin endoscopie?" Golda ridică din umeri. "Nu, nu era nevoie. Nu ne naștem natural..." Glasul ei conținea o nuanță de regret. Era mai înaltă decât și-o imaginase din holopornouri. Părul castaniu, ușor ondulat, cădea bogat, învăluind-o, până la șolduri. Păr adevărat, se înfioră Blesior. "Mă surprinzi", îi mărturisi ea, turnând un lichid rubiniu în două pahare elipsoidale, de mărimea unui cap de om. "Ești primul care nu sare direct pe mine", surâse apoi, la vederea minei lui întrebătoare. Blesior încuviință. "Avem timp. Am plătit destul, nu-i așa?" făcu el un gest evaziv. "Plăcerea mea e alta." Golda își ridică o sprânceană; de după genele lungi, răsfrânte, irișii negri sclipeau șăgalnic. "Un amator de sex rafinat?" șopti ea, întinzându-i paharul. Mutantul respiră adânc. Trebuia să se stăpânească. Luă paharul, urmărind mișcările lente, hipnotice, ale brațelor ei. Mânușile lungi până la coate erau de un negru strălucitor. Holopeliculă, tresări Blesior când Golda își ridică mâinile deasupra capului, lovind un laser subțire, aproape insesizabil. Desene ciudate apărură pe mânuși. Golda îi făcu semn să ridice paharul.

Trecând prin laser, băutura roșie se transformă într-o mare sângerie în care înota o sirenă. Fascinat, Blesior ciocni, încercând să înțeleagă. "Ciocnitul în rază e un obicei al amanților de pe Sirius", murmură femeia visătoare, sorbind încetișor din licoarea parfumată. Blesior o urmări cum se

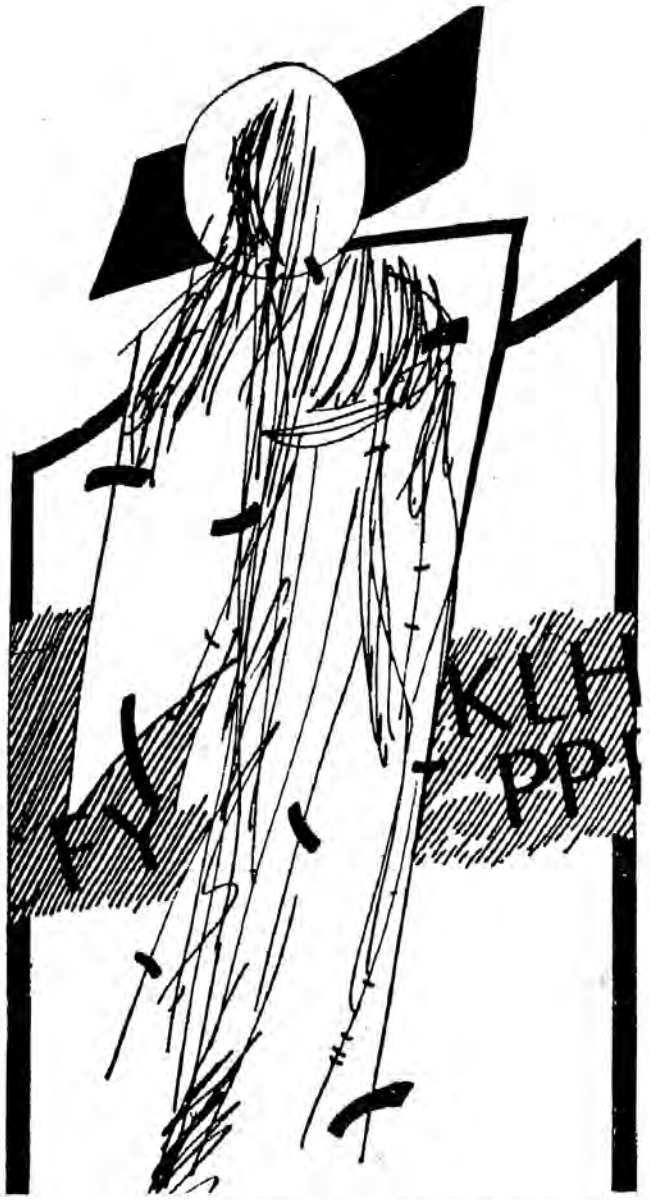

DESEN DE MIRCEA ŞIPEŢAN ("PARADOX" NR. 12, 1987)

aşază în genunchi pe tatami, încet, pliindu-şi cu gesturi aproape rituale partea de jos a veşmântului. Fusese ca un semnal, constată mutantul, dezorientat de revărsarea bruscă a mirajelor. Pereţii dispărură graţie unor ingenioase trucuri optice; te puteai acum rătăci printre proiecţiile înşelătoare, decupate de lasere şi pânze de aer ionizat. Scene de teatru suprarealist, peisaje, compoziţii absurde, imagini cubiste de femei, sau părţi feminine, plutind tulburătoare, ca nişte fantome ale deşertului, dezvăluindu-şi farmecele unduitoare preţ de o clipă, violând imaginaţia, toate se roteau într-o sarabandă halucinantă. "Ce-ai făcut?" strigă Blesior, clătinându-se, ca intoxicat cu mescalină. "E o reproducere după un interior de tavernă psihedelică", răspunse curtezana. "De ce vrei să mă omori?" întrebă ea apoi. Blesior îngheţă. Un ritm languros de *reggae* începu să curgă peste stupefacţia sa, cald şi învăluitor, din difuzoare nevăzute. "Moartea e suprema perversiune", continuă Golda. "Te înţeleg, dar e păcat să amesteci splendoarea ei cu absurditatea fanatismului religios. Nu nega, n-are rost. Computerul te-a evaluat psihologic de cum ai intrat. Statutul tău nu ţi-ar fi permis să vii aici nici într-o mie de ani. Locul tău este printre ceilalţi, abonaţii umili ai telematelor, lipsiţi de dreptul la sex direct. Nu vreau să ştiu cine ţi-a deschis cont şi te-a trimis să mă omori. Apropo, poţi s-o faci?" suspină curtezana. Aureolată într-un albastru mistic, Golda începu să se dezbrace. "Îţi recunoşti visul?" şopti din nou Golda. Blesior dădu din cap, sfâşiat de porniri contradictorii. Parcă fusese congelat în interior, iar fiinţa aceea îl dezgheţa, dezlănţuindu-l ca pe un torent de primăvară. "Dă-mi arma", îi ceru ea. Fascinat, mutantul îşi scoase blasterul miniatural disimulat în jacheta de piele şi i-l aruncă. "Te temi de moarte?" întrebă ea, prinzându-l cu dexteritate. Îl ţinti cu calm pe Blesior, activând micul reactor al armei. "Moartea nu există", speculă mutantul, dând peste cap paharul. "E o banală pierdere de informaţie." "Ai dreptate. Există doar plăcerea", murmură Golda, arcuindu-şi corpul şi îndreptând blasterul asupra sa. Înfiorat, Blesior văzu vârful negru al radiantei pătrunzând ca un medalion între sânii încordaţi ai femeii; pieptul Goldei palpita sub cămaşa subţire de voal. "Nu trebuie să faci asta", bâigui mutantul. Arma sclipi orbitor, învăluind bustul minunat al curtezanei într-o ghirlandă de flăcări. Cu gesturi rapide, Golda se descotorosi de bluză; văpăile efemere dispărură în nebunia mirajelor înconjurătoare. "Vino", îl chemă. "N-ai de ce să mă doreşti", ripostă Blesior. "Acum am", zâmbi Femeia.

Folosiseră toate jucăriile erotice inventate pe trei sute de lumi. Îşi satisfăcuseră reciproc fiecare celulă a organismului. Îşi aminti că se aprinsese cum n-o mai făcuse niciodată. O forţă irezistibilă reuşise s-o supună total. Buzele i se deschiseseră lacome, cunoscând fiecare părticică din acel corp ciudat. Fusese ceea ce se numea un mutant discret, de la distanţă nu părea să aibă nici o stridenţă morfologică. Doar o anumită parte a corpului, închise Golda ochii de plăcere, depăşea orice imaginaţie. Dusă pe alte tărâmuri, procedase aproape inconştient la îndeplinirea unui ritual ancestral, cu precizia şi veneraţia unei primitive.

Roboţii ridicară cadavrul în tăcere. Magia se risipise. Camera redevenise ceea ce era de fapt: o cabină cenuşie de astronavă, cavoul sinistru în care fusese îngropată de vie. Îl ucisese în toiul celei mai mari plăceri posibile. Unica soluţie... N-ar fi avut unde să fugă împreună, romantismul murise de mult. Fanaticii ce-l trimiseseră l-ar fi lichidat pentru trădare. Şi totuşi, ceva continua să o tortureze, adânc în abisurile fiinţei sale... Dragoste? Sau doar atavisme, resturi afective ale strămoşilor, manifestându-se într-un viitor sofisticat şi crud, la care ei nu visaseră nici în cele mai oribile coşmaruri...

Un nou semnal telepatic îi întrerupse meditaţia. Comandă cu indiferenţă deschiderea trapelor pentru următorul client. De data asta unul adevărat, animalic, fără complexe. În timp ce acesta intra, corpul neînsufleţit al lui Blesior era transportat înspre locul unei înscenări. Computerele se pricepeau la aşa ceva. Nimeni nu murise, niciodată, în patul unei curtezane Genothron, îşi repetă Golda, studiind micul blaster.

Era, în fond, un templu al dragostei. □

(din Almanahul "Anticipaţia", 1993)

1990. Apare culegerea de proză scurtă **Anatomia unei secunde** (Editura Facla, Timişoara, 1990), cu un cuvânt înainte de Cornel Ungureanu. Volumul cuprinde proze semnate Dušan Baiski, Constantin Cozmiuc, Dorin Davideanu, Silviu Genescu, Lucian Ionică, Marcel Luca, Alexandru Pecican, Ovidiu Pecican, Cornel Secu.

Costel Baboș

SOLDATUL (I)

Joia trecută, soldatul s-a oprit în dreptul gospodăriei lui Furcoi. S-a oprit și s-a uitat lung printre șipcile putrezite ale gardului, ca și cum ar fi observat ceva în neregulă.

Eu știu de ce se uită așa și știu și ce o să se întâmple în continuare. De-aceea-mi și bate inima cu atâta putere. O ating cu palma și o simt bubuind ca o tobă.

Gospodăria lui Furcoi e peste drum de a noastră și, în primul moment, am crezut că soldatul va opri lângă gardul nostru. Pe de-o parte, aș vrea să merg cu el, pe de alta, sunt atât de laș, iar frica mă paralizează țintuindu-mă în spatele ușii.

În hârtia albastră cu care am acoperit fereastra, am decupat o gaură și am numit-o "punct de observație". Prin acest punct urmăresc tot ce se întâmplă în afară, iar uneori parte din observații le notez într-un carnețel, așa cum fac și acum. În legătură cu punctul de observație am notat că "acesta va fi secretul meu!" însă, nu știu cum se face, oamenii din sat au aflat de existența lui și i-au spus, în batjocură, "ochiul dracului". Singura explicație e că mă spionează și ei și nu sunt cu nimic mai presus decât mine.

Între timp, soldatul s-a desprins de gard și acum așteaptă liniștit în mijlocul drumului.

Așteptarea sa nu durează mult; ușa casei lui Furcoi se deschide brusc și iată-l pe fecioru-său, Grățian, alergând ca o nălucă, chiuind din răsputeri, cu privirea transfiguratâ și cu părul răsculat pe creștet. Taică-său și cu maică-sa încearcă să i se agațe de mâini și de picioare, de păr sau de haine, rugându-l, implorându-l. În timp ce el, Grățian, încercând să scape de ei pentru a i se alătura soldatului, îi trântește și-i hoisează prin colbul gros al ogrăzii.

Văzând că nu-l mai poate opri, maică-sa, ieșită din minți, strigă disperată: "Nu te du, Grățianee! Nu te du, nu te du..." Iar taică-său, Furcoi, culegând de pe jos o bucată de sfoară, se-ndreaptă hotărât spre părul din fundul grădinii. Dacă nimeni nu-l va opri, se va spânzura, așa cum a mai încercat s-o facă o dată, când soldatul i l-a luat pe celălalt fecior al său, pe Victor.

Până la urmă, rupând două șipci, Grățian reușește să treacă peste gard și-apoi să dispară, alături de soldat, pe drumul dinspre Răzoare. Nimeni și niciodată nu-l va mai revedea, iar deseară, ca de obicei, părintele Cârlig va face o slujbă pentru pomenire.

Uneori cred că e o pedeapsă. Uneori cred că e un blestem. Uneori cred că e, pur și simplu, destinul, soarta fiecăruia.

Cine poate ști?

Data viitoare va fi, poate, rândul lui Ilarie, poate al lui Simion, sau poate, o Doamne, chiar al meu.

Babele dau în bobi să afle cine e soldatul, de unde vine, unde dispare, ce face cu feciorii din sat pe care îi ia cu el. Dar nu li se arată nimic. Bobii lor sunt proști sau sunt mincinoși și nu spun nimic concret.

Tot ce-au aflat babele care dau în bobi e că soldatul apare din senin sau din neguri, din cer sau de sub pământ; dar nimic, nimic concret. Astfel, în carnețelul meu n-am putut să notez decât că soldatul apare pur și simplu.

Strigoaia, vrăjitoarea de peste deal, crede că soldatul nu-i de pe lumea aceasta și nici de pe aialaltă și că de-aceea slujitorii ei, spiridușii adică, sunt neputincioși în fața soldatului. Și-atunci, cum, Doamne, să nu-ți fie frică? Că parc-ar mai exista și altă lume în afară de asta și de aialaltă.

De obicei, soldatul își face apariția în sat fie prin ulița Bregească, fie prin cea a Polhocilor. De când am eu ținere de minte, o singură dată s-a întâmplat să se abată prin altă parte. Asta a fost într-o iarnă, cu mulți ani în urmă, când l-a luat pe Crăciun al Tomii. Era singurul fecior de pe ulița Cionchii pe care soldatul îl putea lua. Ceilalți erau prea fragezi, ori trecuseră vârsta. Crăciun fusese un flăcău arătos din cale-afară, toate fetele îl plăcuseră. Toate și l-ar fi dorit de bărbat, își făcuseră vise în legătură cu el, își făcuseră iluzii. În cele din urmă îl câștigase fata părintelui Cârlig și, dacă nu ar fi intervenit soldatul, urmau să se cunune într-o săptămână. Satul întreg a bocit atunci. Întregul sat a purtat negru. Iar eu aș fi preferat să mă ia pe mine soldatul, în locul lui. Să nu văd atâta jale, să n-aud atâtea blesteme.

Bătrânii noștri sunt de părere că feciorii sunt duși la război, dar ce război, doar se știe că nu mai există nici unul. Și chiar dacă ar fi, cine-și poate imagina un război atât de lung?

Bătrânii noștri spun că apariția soldatului în sat se pierde în negura vremurilor. Ei mai spun că e vorba de un război al crucii dus împotriva păgânilor și că soldatul e un trimis al celui Atotputernic.

După câte spun bătrânii, îți vine să crezi că s-au prostit sau că așa au fost dintotdeauna.

Pentru că, susțin ei, toate acestea le știu de la părinții și de la moșii lor.

Eu, unul, nu știu ce să cred. Sper doar că, într-o zi, mă va lua și pe mine și atunci voi afla și eu adevărul. Cel mai mult aș dori să aflu la ce-i folosesc bidoanele acelea pe care le poartă în spate și par atât de grele; și la ce-i servește tubul ce duce de la ele spre gură; și pentru ce poartă pe cap ceea ce poartă. Și-apoi, hainele sale de un alb strălucitor, fără nasturi, fără fermoare, fără șireturi, de parcă ar fi propria sa piele.

Alaltăieri, duminică, soldatul a venit din nou. Nu țin minte să mai fi apărut la un interval atât de scurt. A venit și l-a luat pe Gligor. Încă o șansă pe care n-am folosit-o. Am vrut să mă iau după ei, însă frica m-a paralizat ca de fiecare dată și n-am fost în stare să mișc un deget.

O Doamne, așa că mai aștept.

Sunt sigur că, într-o bună zi, soldatul va veni și pentru mine în mod special. Voi ști când, cunosc toate semnele. Mai întâi se va opri în dreptul gardului nostru și va privi cu atenție, concentrându-se înspre ușă sau spre punctul meu de observație. Pe urmă, din piept îi va crește un braț subțire și elastic pe care și-l va pendula încoace și-ncolo. Și știu, la un moment dat, din vârful acelui braț va țâșni un fulger ce mă va lovi în inimă. Frica mi se va risipi ca prin farmec, iar locul ei va fi luat de un curaj supraomenesc. Voi smulge lanțul, zăvoarele, încuietorile. Voi alerga mai repede ca o nălucă. Nimeni și nimic nu mă va putea opri.

Voi pleca cu soldatul.

O Doamne, o Doamne, o Doamne... □

(Din volumul ***Un om din Waifalua****, Editura Marineasa, Timișoara, 1994)*

Viorel Marineasa

HEXAMERONUL

Nici vorbă de coborât. Se aşteptaseră la vijelie, dar n-au crezut că va fi aşa de vârtoasă şi că va dura atât de mult. Ziceai că-n orice clipă cubul de beton se poate desprinde şi că o să-i poarte cu totul prin văzduh. Abia de mai stabileau legătura radio cu baza şi cu cei de la poale. Pentru măsurători doar Terente se-ncumeta uneori să iasă, ţinându-se strașnic de cablul ce-l conducea spre aparate. Noroc că apucaseră să taie două oi atunci când stihia abia se dezlănţuise. Pus de cioban, cu încă doi, să vadă de turmă cât el le venea de hac mioarelor, Mirel se trezise aproape-n căldare, neştiind cum să stăpânească puhoiul zăpăcit, nici cum să dialogheze cu câinii ce-l târcoleau ameninţător. L-au scos de acolo mai mult mort decât viu - Terente râdea să se prăpădească, în vreme ce-i căra în spinare pumnii lui ca nişte berbeci -, l-au înfofolit, l-au depus în faţa focului şi i-au aşezat dinainte, într-un borcan de muştar, votcă amestecată cu sirop de afine.

Meteorologii se arătau calmi, mai pomeniseră aşa ceva în luna iulie, numai o parte din lumea de adunătură dădea semne de panică. Mirel chiţăia isteric, înecându-se cu băutura, că luni e musai să fie la serviciu, altfel bossul, care-l pândeşte de mult, o să-l dea afară. "Du-te", făcea Terente, "hai, du-te" - hohotea la concurenţă cu grozăvia ce încerca să vină peste ei.

Treptat, spiritele s-au mai liniştit. S-au reluat partidele de rummy, de table şi de pocker. Femeile bârfeau în preajma oalelor fumegânde.

Deci foiau geologi, păstori, pădurari, cărăuşi, turişti şi, bineînţeles, oamenii de la staţie. Singurul care s-a rupt de ei, Partenie, campion naţional de judo la juniori, zăcea ore-n şir, fără a-şi lepăda completul de schior, pe o laviţă de lângă sobă, cu faţa la perete. Nici la mâncare nu reuşeau să-l pună în fund. Pe când ceilalţi dormeau, a observat Terente, se scula pe furiş şi înfuleca la nimereală, apoi ieşea în tindă, ca să se sloboadă în butoiul de lângă uşa masivă de metal. Revenea la locul său şi, o dată aşezat, rămânea aşa, ca un butuc, netulburat de ce se petrecea în jur.

Deosebirea dintre zi şi noapte o făceai după ceas, căci negura era egală, compactă şi, ai fi zis, veşnică.

1. "...obişnuitul chef cu prelungiri de la terminarea liceului..." Partenie îşi dădu seama că e glasul studentului sau al proaspătului inginer. "Căsoaia aparţinea unchiului Doiniţei sau, în orice caz, era a statului, dar el avea drepturi depline asupra ei. Mă aflam în mare lav cu Doiniţa şi simţeam momentul s-o părăsesc. Nu face farafastâcuri, Doiniţa, doar ştii că aşa gândesc bărbaţii. Am atras-o spre fundul curţii, unde... ce să vezi? în pragul unei cocioabe, de care habar n-aveam (Doiniţa, drace, tu m-ai lăsat să muşc!), Fery, orbul cel lungan, cunoscut de tot cartierul, cu concubina lui, Maruşa cocoşata, nu mai răsăritā decât statul mesei, se împreunau cu mare tămbălău. Amândoi goi puşcă, el - pinocchio uriaş, făcut numai din scândurele, ea - pe lângă beţe - noduri şi gâlci. Erau, pesemne, tare beţi, el îi vomita întruna pe spinare, dar nu se oprea din zbănţuială, iar ea, suită pe-un scaun şi proptită de prichici, îl întărâta cu indicaţii porcoase, pe când ghebul i se unduia neverosimil, parcă voind să-i părăsească trupul, şi borâtura ăluia, mereu înnoită, dădea, în bătaia lunii, o strălucire de argint şi mătase cărnii crescute chinuit şi pielii pline de zbârcituri..." Şi cât de serafici se plimbau prin mahala orbul şi cocoşata cât era ziua de lungă, ţinându-se copilăreşte de mână! Absolventul conchise că, deşi amândoi, el şi Doiniţa, pândindu-se, sperau **s-o facă** în acea seară, multă vreme după căsătorie au fost **obstaculaţi** de clămpăneala îngrozitoare a amorului dintre Fery şi Maruşa.

2. În altă noapte (sau zi?) îi fu dat să audă cum o sfădea nevasta şefului de staţie meteo pe cea a fostului mecanic, cei din urmă mutaţi acum la oraş şi veniţi la vechii colegi să-şi petreacă o parte din concediu, decât să stea în poziţie de drepţi în faţa unor chelneri O.N.T. molcomi la servit, dar spurcaţi la vorbă şi la apucături...

"Ai crezut că-s proastă şi nu observ. Te momea în pivniţă, apoi te punea să te apleci asupra poloboacelor, iar el îşi făcea mendrele în timp ce gâlgâitul motorinei astupa gâfâiala şi sudălmile lui groase, dar şi ţipetele tale mici şi prefăcute. Sau te îndemna să urci scara de la pod, ca să-şi poată vârî scăfârlia chelă şi asudată sub fustele tale. Da-da, ştiaţi că mă chinuiţi, de aceea nu alegeaţi ceasul sau locul, era destul să aibă poftă unul din doi". Cealaltă se prefăcea că plânge, se jura pe nişte morminte că nu-i adevărat, că...

3. ... îşi aminti cum, cu o săptămână înainte de potop, Didina, amanta geologului, l-a găsit (sigur că îl spionase şi-i luase urma) printre Stâncile-n Cruci, unde el făcea nudism. Acolo ea l-a deflorat cu multă delicateţe. "Partenie, voinicul meu, stânjenelul meu neatins", neştiind că bestia de geolog (furios şi excitat) vedea totul ca-n palmă de pe Creasta Sugușată, uzând de binoclul lui ţais (Zeiss!). La cabană, când bruta căutătoare de comori ale adâncurilor l-a pocnit, putea să-i aplice un yusei-goshi, dar şi-a oprit gestul în aer cu gândul la Didina. Neiertată eroare şi slabă cunoaştere a şmecheriei muiereşti, căci a doua zi ea nici măcar nu-l învrednici cu o privire, pitită toată pisicos între barba agresivă şi burdihanul plin de sine al geologului!

Adormi Partenie şi visă bucile ei maiestuoase. Trădătoare şi maiestuoase.

4. ...banalele poveşti ale oierilor, ieşite probabil din chiar închipuirea lor îmbolnăvită de sălbăticie şi singurătate, despre fârtaţi ce trăiau cu mioare, cu măgăriţe, cu vulpi, cu iepuroaice...

MAI 1994. Timişoara găzduieşte Convenţia Europeană de Science Fiction - **euROcon**. Principalul organizator este Asociaţia Română de Science Fiction (ARSFan). Cu acest prilej, apar şi două numere ale **"Paradox"**-ului (17 şi 18), urmând altor două, realizate în 1990 şi 1991. Colectivul de redacţie iniţial îi cuprinde pe Lucian Ionică, Duşan Baiski, Tudor Beşuan, Dorin Davideanu şi Marcel Luca.

5. ...prostănacul de Terente, hohotind aiurea, de-abia înțelegeai ce voia să spună. Că se hăituiau două găști de băieșandri pe malul Mureșului. Că perechea a apărut ca din cer. Că ăla era înalt, serios, mustăcioară, costum, cravată, pantofi din piele întoarsă. Că aia își scosese încălțările și le ținea c-un deșt de baretă. Mică, dar nu bondoacă, sâni opulenți, picioare un pic răsucite, bună de prăsilă, ha-ha! "Spune-mi cu cine l-ai făcut, nenorocito, spune-mi cu cine l-ai făcut!" "Iartă-mă, iartă-mă!" - și cârdul de copii după ei, pe plajă, fără ca asta să-i deranjeze. "Tare-aș fi curios să știu ce s-a ales", își încheie Terente istoria lui nesărată.

6. Ultima noapte a fost lungă cât una polară. Amețeală, rușine și frică, asta ar fi, după Partenie, formula ce s-ar potrivi. Scandalul s-a întâmplat cu adevărat sau doar e rodul jocului combinatoriu urmat de micile mizerii îngrămădite în spațiul cubic? Profitând de o ușoară destindere a vremii, cine a riscat să părăsească stațiunea? Ciobanu' cel rău cu Doinița? Cărăușul imberb cu Didina? El însuși o fi luat-o din loc, într-un elan de ubicuitate? Dar de ce în compania consoartei mecanicului? Destul că iată-i pe toți porniți în căutare, cu lămpașe, cu lanterne chinezești, în urma cotigii ce deslușește prin zăpadă drumul îngust. Uite-i la intrarea peșterii Uierului, unde-i întâmpină, ca de obicei, ciceronele beat tot timpul, cu aceeași poantă - "stalactita - sus, stalagmita - jos, țineți minte: stalactată - stalagmamă, mama dedesubt, tata peste ea". Cu greu îl fac să priceapă că doi dintre cei de la stație au plecat pe furtună, precar echipați, și că n-au ajuns la punctul următor. "Da, zice ghidul peșterii, cineva a forțat grilajul și a intrat, eu am constatat fapta, fără lămpi de carbid sunt pierduți; bașca pârâul subteran, care trebuie că s-a umflat nebunatic..." Nici vorbă să-i caute, ar însemna să crape până la unul.

În cele din urmă l-au convins să pătrundă în hăul pe alocuri tumultuos. I-au găsit când nu mai sperau, într-o fundătură ce putea lesne să scape demersului explorator. Confundându-i cu binecunoscutele depuneri calcaroase, ghidul se mira de nefireasca poziție stalactată-stalagmamă. De fapt aveau în față niște siluete descărnate, aflate într-o tandră și abjectă învălmășire, succesiune de ascuțișuri și protuberanțe măcinate de frenezia unei imposibile asamblări. Cineva murmură: "Orbul și Cocoșata". Călăuza trase o zbierătură: "Nașul să vină cu cinstea!"

"Să facem reconstituirea, tovarăși". Toți se întoarseră: bravul plutonier venit din vale intra și el în scenă.

"Picură, nu se opresc din picurare", bolborosi, brusc pleoștit, ghidul și mai trase un gât de trăscău. □

(Din volumul ***Dicasterial****, Editura Arhipelag, Târgu-Mureș, 1995)*

Darius Luca Hupov

SONDA

Avea ordine precise, din momentul plecării. Era o sondă inteligentă care nu greșea niciodată.

Întruchipa visurile proiectanților, arta constructorilor. Dar mai ales era inteligența din inteligența civilizației care o crease și pe care o reprezenta. Călătorea în cosmos de mult și nu întâlnise făpturi cu adevărat inteligente. Programul auxiliar o îndemna să spere. Uneori, plictisită de atâta sperat, cataloga civilizațiile la repezeală. Mai ales când densitatea lor era de două ori sub cifra medie. Făcea astfel economie de timp și energie, cu toate că nu era neapărată nevoie.

Acum se apropia de o planetă unde detectase viață. Era destul de supărată, avea o defecțiune în sistemul energetic și dorea să termine repede cu analiza pentru a se apuca de reparații. Branșă sistemul care îi furniza ordonat, conform unui algoritm, datele despre planetă: volum, densitate mijlocie, suprafață, viteză medie pe orbită, accelerație gravitațională, albedo. Era cel mai important dintre toate. O interesa în special capacitatea de reflexie a undelor electromagnetice de frecvență foarte mare. Rațiuni de ordin strategic, să zicem.

Apoi urma catalogarea: constantă de localizare, codul sistemului, albedoul. De exemplu, planeta aceasta va fi de acum înainte: G2-CY-A12. Îi plăcea cum sună. Ordonase cifrele după criterii estetice. Totul era prevăzut în program. Se putea considera perfectă.

După catalogare, cerceta eventualele forme de viață. Structura chimică pe care o aveau, metabolismul, modul de reproducere. Dacă aveau activități protointeligente sau nu. Abia apoi evalua gradul de inteligență.

Elementele minerale descoperite pe această planetă erau alcătuite din materii feromagnetice. Se deplasau în interacțiune cu rocile de la suprafață. Principala lor ocupație: "jocul cu pietrele".

Folosindu-se de câmpul magnetic propriu, ridicau bucăți de rocă de diferite mărimi, imprimându-le traiectorii bizare. Le adunau pentru a forma diferite alcătuiri, le împrăștiau, le grupau din nou. Dar aceste manifestări nu puteau fi considerate inteligente. Pe ultima centură de asteroizi cercetase niște elemente care descompuneau lumina albă în razele spectrului. Din acestea foloseau opt nuanțe ale culorilor albastru și verde, pe care le roteau alternativ, cu diferite viteze, în jurul unui ax imaginar, alcătuind evantaie luminoase. Ce era inteligent în asta?

Definiția inteligenței, așa cum o cunoștea, nu admitea nici un dubiu: un element posedă inteligență dacă are manifestări externe ale procesului de gândire, acestea fiind Limbajul crionis, Arta însingurării sau cel puțin Sublima părăsire de sine și, în plus, un coeficient de seriozitate de peste cincizeci la sută. Iar elementele de pe G2-CY-A12 nu aveau așa ceva. Deci, lucru clar, nu erau inteligente. Însă puteau fi folosite ca sursă de materiale feromagnetice foarte pure. Consideră dosarul închis și porni mai departe. În neant.

Luase direcția unei planete dintr-un sistem solar învecinat, atrasă de semnalele electromagnetice pe care le recepționase din sectorul acela. Erau generate artificial, fără îndoială. Catalogase câteva sute de emisiuni ce împânzeau o bandă largă de frecvențe. Speranțele îi creșteau.

Ajunsă în apropierea planetei, cu tot entuziasmul care o cuprinse, acționă ordonat, după algoritm. Înregistră volumul, densitatea mijlocie, suprafața, viteza medie pe orbită, accelerația gravitațională, albedoul. Catalogă: G3-CW-A39. Din multitudinea de viețuitoare care populau planeta se concentră asupra unei specii care îi atrase de la început atenția. Ea producea emisiunile electromagnetice pe care le detectase. În afara acestei activități, părea să aibă o manie ciudată. Indivizii speciei scrijeleau cu încăpățânare scoarța astrului natal, într-o acțiune căreia, deocamdată, nu reușea să-i

descopere finalitatea. Foloseau materia astfel obținută în scopuri stranii: o aglomerau în grămezi întinse pe suprafețe foarte mari, hrăneau cu ea elemente ce păreau să o metamorfozeze, foloseau produsul finit la alcătuirea unor noi grămezi ce aveau o organizare geometrică primitivă.

Sonda era dezamăgită. Aceste elemente erau protointeligente, doar atât. Le compătimea. Câtă risipă de energie! Pentru ce? O specie cu disponibilități, cum părea aceasta, putea ajunge departe. Dar nu astfel, risipindu-și puterea de muncă fără rost.

Își îndreptă atenția, conform algoritmului, spre posibilitățile de folosire a planetei, trecând în revistă datele acumulate din analize. Fu surprinsă de cifra albedoului. Treizeci și nouă la sută! Planeta era foarte potrivită pentru stațiile de pompare energetică. Însă elementele băștinașe constituiau un factor perturbator. Transformând morfosfera, chiar într-un timp destul de îndelungat, afectau și cifra albedoului. Trebuiau eliminate. Nu dispunea de o energie suficient de mare pentru a le transporta, pe toate, până la o planetă care avea condiții asemănătoare. Va selecționa câteva exemplare pe care le va aclimatiza undeva, salvând specia. Restul vor muri. Va schimba raportul gazelor din atmosferă.

Selecția o făcuse după criteriul calității individuale. Indivizii trebuiau să aibă dezvoltată cu precădere acea latură a protointeligenței, întâlnită și la elementele inteligente, care să favorizeze transportul: Arta însingurării. Găsise cu greutate câțiva reprezentați potriviți dintre miliardele care alcătuiau specia. Norocul făcuse ca aceștia să posede și altă caracteristică a inteligenței, Sublima părăsire de sine, lucru foarte rar întâlnit la ființele protointeligente.

Naveta de serviciu plonjă în oceanul atmosferic al planetei, îndreptându-se spre o aglomerare geometrică situată în emisfera nordică și se opri la câțiva metri deasupra acesteia.

Paznicul instituției se trezi brusc. Privi panoul de control. Totul părea să fie în ordine. "Hm, am ațipit", își spuse și se ridică de pe scaun pentru a se mișca puțin. La fiecare genuflexiune, cheile de la brâu îi zăngăneau vesel.

Atmosfera din încăpere devenise înăbușitoare. Deschise fereastra, inspiră cu poftă aerul rece al nopții. Înălțându-și privirea spre stele, descoperi uimit un obiect ce plutea la câțiva metri deasupra curții. O sferă. Răspândea un halou albastru. Aerul mirosea a ulei ars, un bâzâit porni să cânte îngânat, molcom, apoi tot mai tare, nestăvilit. Se aprinseră proiectoarele din curte, alarma panoului de control cârâia acompaniată de pâlpâirile luminilor de avarie. Electromagnetul yalei de la ușă țăcănea sacadat.

Paznicul se repezi la telefon. Își retrase grăbit mîna: receptorul frigea. Încercă să iasă. Reveni la geam și se propti în gratii, înjurând. Dezastrul tocmai începuse.

Rând pe rând se deschideau ușile camerelor din Corpul Special. Geamurile se spărgeau cu zgomot, gratiile erau smulse din pereți de forțe nevăzute. Nebunii ieșeau pe coridoare, unii tăcuți, serioși, alții profetind cu fervoare sfârșitul lumii, rupând de pe pereți inscripțiile "**Atenție, bolnavi periculoși**". După ce au distrus tot ce se putea distruge, au pornit spre curtea spitalului, folosind cu nonșalanță ieșirile de siguranță, ale căror uși se deschideau cu docilitate în fața lor.

Sfera albastră a coborât, înghițind rând pe rând pasagerii. S-au urcat în ordine, râzând fericiți, făcând semne prietenoase paznicului ce stătea la geam. Apoi s-au pierdut între stele. A rămas doar bâzâitul dinainte. Acționa ca un catalizator, obligând azotul din atmosferă, inert în condiții obișnuite, să se combine cu oxigenul. Se forma dioxid de azot, iar oxigenul din aer se consuma, încet... □

("Jurnalul SF" nr. 22, 1993)

Radu Pavel Gheo

HEY, YOU, AUTHOR...

Ce lume, dom'le, ce lume! Bine că e ultimul zbor, UL-TI-MUL! După aia - fericirea sau înmormântarea, ziceți-i cum vreți, întoarcerea, nu la vatră, în jegul ăsta de lume, ci acolo, la el, în Lumea lui, care n-a existat, poate, niciodată, dar... poate să fie. Chiar, lasă să fie! Era momentul returului, Still direcționă nava pe lângă inelele saturniene, cu botul ațintit iar spre globul albastru-cenușiu, încă 76 de ore... până la pensie. Hă!

Ce să facem acum cu Still Norland? Nu-l putem lăsa să se întoarcă așa, liniștit, pe Pământ, doar e erou! Acolo, după înmânarea actelor de pensie, a unei diplome și a unei medalii onorifice, s-ar retrage într-un apartament micuț de la marginea Brooklyn-ului, unde și-ar mesteca zilnic pensia mediocră și și-ar toci 10-15 ore pe zi cuplat la neurotrad, vizionând filme pornografice sau bobine "de aur", cum le zicea el vechilor înregistrări rock-live pe care le adunase cu greu, cine dracu' mai caută așa ceva în ziua de azi?

Uite, Still, facem un pact: lasă-mă să-ți găsesc o afacere eroică pe ultimul traseu, o întâlnire cu alieni sau altceva, să te acoperi de glorie și bani! Ce zici? Să trăiești în lux câte zile oi mai avea, cu neurotrad, benzi rock și fufe pe care le tot visezi, ba te las și viril mai vreo 20-30 de ani, ce zici? Batem palma? Hai, zău, cititorii așteaptă Ceva, nu-i pot lăsa...

- Sună rentabil, dom'le, dar... îmi promiți că nu mă tragi în piept? Nu mă schilodești ori, mai rău...?

OK, s-a rezolvat. Deci... Still se plictisea, cu automatizările de ultimă oră nu avea decât să zacă în fotoliu, cu ochii pe ecrane, până să ajungă pe orbita planetei, adică tare mult pentru un tip singur, care n-avea voie să ia la bord nici alcool, nici drog și nici măcar tutun. Mă rog, cu tutunul era altceva, nimeni nu respecta regula, dar Still nu fuma decât marijuana ori "Promise", iar astea erau bune pentru Pământ, nu pentru un astronaut ce trebuie să aibă mintea limpede, căci de el depinde...

- Depinde pe dracu'! Robotu face filmu', el dirijează nava, accelerează, frânează, dă de mâncare la hoit, virează, alarmează, eu nu mai fac de mult nimic pe-aici, te-ai prins?

Still, te rog, parcă ne înțelesesem. Eu îți ofer chestiile alea, iar tu taci și faci tot ce trebuie... Deci, Still Norland se plictisea

1990-1997. Autorii timișoreni se afirmă și în publicațiile naționale. Noua generație de prozatori - Costel Baboș, Adrian Chifu, Cotizo Draia, Darius Luca Hupov, Radu Pavel Gheo, publică în **"Anticipația", "Jurnalul SF", almanahul "Anticipația".** Alături de mai vechiul volum (premiat) **Ziua confuză** al lui Lucian Ionică, apar cărțile lui Dușan Baiski, Mihai Alexandru, Costel Baboș, Silviu Genescu, Radu Pavel Gheo.

teribil, așa că scoase dintr-o nișă vechiul său stratocaster și începu să lălăie un cântec de mult uitat al unei trupe obscure, "The Jerks", unde fusese prim-chitarist și chiar voce prin anii adolescenței târzielnice.

- Auzi, nici chiar așa! N-om fi dat noi marea lovitură, da' nici obscuri n-am fost! Nu știu dacă ți-a trecut prin cap, dar în nouăș'ceva am avut două piese în "Halfhundred".

Orgolios tip. Am impresia că ține mai mult la pseudo-gloria lui de chitarist decât la recunoașterea eternă a eroismului său în cucerirea Necunoscutului. Treacă de la mine...

Still zdrăngănea chitara sa veche, fredonând un hit de mult uitat al unei trupe destul de cunoscute prin anii '90, "The Jerks", unde el fusese chitarist și chiar voce în anii adolescenței târzii, na! Și nu te mai zgâi așa! Cânți "Alone In The River" și-ți amintești de anii ăia când, deodată, un punct apare pe ecranul radarului.

Still se opri brusc, rezemând apoi chitara de fotoliul capitonat în care ațipea uneori cu ochii la ecrane.

- Băi, sulă!

Da, ațipea, ațipea, ațipea! Still ațipea uneori, urmărind traseul monoton al navei sale, ce parcurgea un traseu de rutină prin sistemul solar. Ațipea, chiar le soilea puternic, dormea tun, hiberna! Și mai taci din gură, eu conduc balul, nu?

- Decât așa erou...

Totuși, Still își fixă privirea pe ecran, mărind imaginea. Avea în față o navă de investigații din aceeași clasă cu a lui, numai că atunci, acolo, nu era programat nici un zbor. Vroind să ia legătura cu nava necunoscută, eroul blond se izbi de un zid de tăcere.

- Aici ZQ-47, ZQ-47, răspunde dacă mă auzi! ZQ-47 cere identificare la ZQ din quadrantul 2! Cer identificare la ZQ din quadrantul 2! ZQ-47 cere răspuns!

Mormăia fără nici un entuziasm, halal erou al Cosmosului! Dar, dacă l-am luat... Nava necunoscută se apropia de el și era clar că nu avea de gând, sau nu putea să răspundă. De când sistemul era împânzit de relee, Still nu mai auzise să se fi întâmplat așa ceva. Bărbatul rămase pe gânduri. Nu știa ce să facă acum, când...

- Pe dracu'! Du-te naibii, scriitor de două parale! Știu ce trebuie să fac, doar n-am trecut degeaba prin Academie!

Still se apropie de nava suspectă, reducând viteza și cuplând sistemul de protecție. Ajunsese destul de aproape ca să distingă însemnele străinului: ZQ-...

Nu te amesteca! ZQ-47. Surpriza pilotului...

- Ba nu, ZQ-72! Asta cu toate că ultima ZQ, fabricată cu vreo lună în urmă, purta numărul 49 și abia intrase în testările preliminare pe orbita circumterestră. Și mă piș pe reclama ta! Crezi că ești singurul scriitor de SF? Să te văd măcar în locul meu, că de la masă nu-i greu să critici! Adică... de ce nu? Obscurul scriitor de SF, care acceptase să urce într-o navetă spațială în locul cunoscutului Still Norland, deși avea oroare și de avion, regreta pariul acela nesăbuit care-l adusese...

Hei, ce faci, ai uitat cine scrie aici? Tu nu ești real, ești personaj, nu exiști, EU sunt autorul, n-ai dreptul, cretinule...

- Gura! Până acum le-ai știut pe toate, acum ciocul mic! Scriitorul deci, căruia puținii amici îi spuneau Pinhead (din cauza disproporției dintre trupul și țeasta sa), se văzu forțat să oprească nava, în timp ce din strania ZQ-72 coborî, cu mișcări agitate, un ins în costum spațial. Aprinzând proiectorul, Pinhead observă că astronautul, care părea foarte nervos, era Daniel Norland, nepotul cunoscutului chitarist și solist vocal al grupului "The Jerks", glorie a anilor '90, apoi astronaut nenorocit chiar de el, de Pinhead, într-o povestire SF ratată. Abia când privi ceasul de la bordul navei înțelese: era 17.52 (ora standard), dar... Doamne, cu 50 de ani mai târziu! Mult mai periculos decât viitorul părea însă tânărul Daniel...

De unde îl cunoșteam, nenorocitule?

- Gurrra! ...așa, Daniel, care avea un levier în mâna dreaptă și se târa cu îndemânare spre sasul navei lui Pinhead. Pentru el, astronaut încercat, nu era o problemă să pătrundă în nava acestuia și...

Auzi, Still, n-are nici un sens! Nu e logic, nu respecți nici regulile unei... Nu! Facem alt pact? Daniel, te rog, nu! Ce faci? Lasă-mă, nu vreau, jur... pe onoarea mea că "The Jerks" e trupa mea prefe... nu, auuu! Lasă-mă... aaa! Nu, Daniel, te implor... □

("Anticipația" nr. 522, 1995)

Laurian Cnobloch

INCANTAȚIE

Priveam înainte cu îndârjire. Loveam cu ochii pereții, din nou și din nou. Era încăperea întunecată și ușa. Ușa boltită, ușa visată de-atâtea ori. Am aruncat cu totul speranțele împingând-o. Dincolo... deja o altă lume.

Curtea interioară era imensă și tăcută. Nefiresc de tăcută, căci razele soarelui o străbăteau stinghere, născând luciri stranii pe ziduri... Ei, da! Zidurile, cum mai sclipeau! Erau înalte, curtea era imensă, doar v-am spus. Se prăbușeau, îmbrățișându-te, peste mine care priveam mozaicul placat cu șerpuiri albe.

Străbătând curtea, neliniștit mă târam pe mozaicul străveziu, încercând să nu-l sparg cumva, atent la zgomote, la culori.

Și cerul aruncat deasupra peisajului! Ce bine că aveam cerul!

Când am ajuns la poartă, arăta 16:30 și ticăia întruna. Am trimis ceasul în ea, dar l-am auzit rostogolindu-se dincolo era o stradă. Aceleași culori, aceeași tăcere.

Mozaicul părea că se deplasează ba chiar părea că prinsese viață. Mai întâi irizații apărute sub pași; se duceau val după val, se îngânau, se spărgeau de ziduri în șoapte albastre? roșii? verzi?, în tânguiri încete, în gemete. Se întorceau la fel de colorate, însă cu totul noi, se împreunau în urmele ce le nășteau; și se duceau, se întorceau... Într-un ecou nesfârșit m-au învățat, strada asta o cunoșteam, orașul era familiar, în stânga și în dreapta - figuri comune. Munții străbătuți la optsprezece ani, fata de care m-am îndrăgostit la treisprezece, marea pe care am iubit-o un an mai târziu, muntele-ghețar l-am învins la douăzeci, tablourile făcute mult mai târziu, pe la douăzeci și cinci de ani.

Ha, ha, ha! râdea spre mine peretele roz, ih, ih, ih! plângea ocrul ferestrelor, iii, iuuuu! zburdau prin mine, rozul trecea în cenușiu și plecam ochii în fața rânjetului său. Sunetele au înnebunit, sunetele au înnebunit...

Le aflasem metehnele aiuritoare, trecător peste ceea ce puteau imagina. Dintre aceste îngrădiri reuşeam să privesc cerul.

I-am auzit de departe.

I-am simţit pe când zăpada se prelingea în canale.

Şi în sfârşit i-am văzut urlând, alergând, muşcând din măr, bătându-se: ScottyGura, Henry, AlexandraCeaFrumoasă, RalaMişeleaţaDeVampiră... MingeaNoastrăCeaOvală şi PorţileCeleVechi ale caselor, am văzut-o chiar şi pe SuzyCăţeaua lingându-şi ţâţele înroşite.

Eram din nou copil.

RalaMişeleaţa, care ne sugea din vene în pauze, cu care am fost în amor nebun, s-a repezit prima şi m-a sărutat. Apoi ceilalţi au venit, mi-au tras şuturi în fund, m-au drăcuit. - *Ce mare te-ai făcut!* şi - *Da' s-a-nălţat!* şi... şi mi-au mângâiat-o fetele cu durere şi mi-au aprins-o, orgasm pe sub umbletul lucrărilor lăsate la voia întâmplării atunci iar acum, deodată, plângeam de-atâta reîntâlnire câtă aveam în noi.

Deasupra tuturor, admirativ, sculptat măiastru, întors din morţi, cerul prea limpede.

Ne-am învârtit, am scos sunete, ne-am ascuns în imposibile unghere şi când porţile au ticăit de 19:00, iar SuzyCăţeaua a zbughit-o prin sub-gardul familiei Clyde, mi-am amintit că era ora mesei şi ea se ducea să lingă strachina de vorkidium primită încă de la naştere... Porţile au continuat să ticăie, 19:01, 19:02 şi strada se înfierbântase, se mai întunecase de-atâta lumină şi am simţit întreaga putere a mozaicului din stânga, dreapta şi de jos.

O explozie de linişte. Şi razele soarelui, câte mai rămăseseră, au putut să urle între stânga, dreapta şi jos, stropind cu imagini. Imagini pline de viaţă apăreau la ferestre. Portrete într-o galerie adusă din uitare. Ochii amândoi se fixau în perete, adânci. Apoi întreaga faţă, haotic, suprapunând sentimente şi trăiri.

Sunetele, bietele, se materializau în jur. Sunete slabe lângă cele tari, sunete disparate învârtejindu-se în rotiri lente, în rotiri lente... Treceau în fugă virgule nu sunt puncte semnele au dispărut gândurile au murit Doar noi între ele anticele nemuritoarele sclipitoarele neînţelesele sculpturi în cuvinte

Soţii Johnson strigând pe Henry. El era înspăimântat şi ei crescuseră, se apropiaseră atât de violent încât l-au sorbit repede, ducându-l în casă. Tocmai mă aplecam spre Mary când le aud chemarea. Ea, uitându-se împrejur, stă nemişcată. Deci, vocea părinţilor bubuia în ecouri multiple, luând-o centimetru cu centimetru. ScottyGura scoate limba, dă din mâini. Domnul Choat cheamă pe doamna Choat, se întind şi, de la un zid la altul, taie orice cale de retragere. Rânjind, îl prind în braţe, el se dă bătut, ne ferim să nu-l naştem a doua oară azi. Se întunecă şi ei dispar... unul câte unul mă lasă singur.

Din stânga, din dreapta şi de jos curcubeul se revarsă năvalnic asupra casei. Întâi ochii, albaştri şi cenuşii, fixându-se, adânci. Gura strâmbă. Fălcile dure, mâini osoase, bronzate. Irizaţiile nu se mai nasc, ci mor.

Cele două figuri vor să mă ia cu ele. Râzând cât strada cresc necruţător, vin înspre mine.

"Trebuie să ne-nsoţeşti, prietene!" urla stânga.

"Hai, băiete!" urla dreapta.

Şi mă cuprind... sau mi se pare. Calm, piciorul se mişcă încotro... sau mi se pare.

Dar ce bine că pot privi cerul. Mă simt mai uşor decât culorile şi le las în jos, dinspre în sus le pot zări. Le las acolo, să moară roşu în oranj prin galben pentru verde din albastru la violet cu roşu. Se reped, umbre hidoase, de prea mult timp în aşteptare dar eu sunt departe, fugărind ploaia.

Ce întuneric! Trântesc uşa boltită în încăperea pe care am visat-o de-atâtea ori. Am în urmă speranţele când ies afară. M-am împiedicat de iarba amintindu-mi, m-am ridicat uitând norii, admirându-i, m-am minunat de albeaţa lor. Străbătând privirile vieţii m-am liniştit. M-am liniştit cu totul.

"N-o să mai scapi, prietene!" îmi urla creierul.

"Nu poţi scăpa, băiete!" îmi urla creierul.

Nu s-a trezit până dimineaţa, este ceea ce putem afirma. Mult mai târziu noua realitate l-a putut îngloba. □

("Jurnalul SF", nr. 18/ 1993)

Cristian Koncz

ROCHIA FETIŢEI CU BULINE ALBASTRE

Robia disciplinei cazone îl obliga la gesturi de automat. Chiar dacă nu făcea decât să aşeze nişte mărunţişuri personale într-o valiză. Gânduri departe, răzleţe. Şi, deodată, sunetul telefonului aşteptat şi vocea superiorului, neutră:

- Eşti gata, Rodriguez? Maşina lor te aşteaptă la poarta 2.

În ultimii patru ani avusese cinci contractei. Numai trusturi din top. Cel de acum părea ceva serios, chiar şi prin prisma duratei. Şi asta fără a pune la socoteală că solicitantul era Agenţia Naţională. Cine ştie, poate sosise momentul aşteptat...

*

Clădirea laboratorului era înconjurată de o vegetaţie luxuriantă. Privită de departe, aducea cu hacienda bunicilor săi. Însă majoritatea instalaţiilor erau subterane, ca în orice bază respectabilă din vremea Războiului.

Zăbovi ceva timp în camera-filtru. Ieşind, zări două siluete la capătul coridorului. Din mers, adoptă o ţinută adecvată momentului, plus mimica aferentă. Urma sceneta "Întâlnirea cu noii şefi". Două-trei fraze protocolare, tocite deja de atâta uz. Două nume de yankei de Agenţie, asociate unor burţi şi chelii respectabile, cu aere de înalţi funcţionari. Bănuia că pe ăştia doi o să-i revadă numai în cazul că o dădea în bară. Altfel reuşita îi rotunjea contul şi, în acelaşi timp, îl scutea de tandreţurile de despărţire.

Supravieţui momentului şi se îndreptă spre biroul unde se afla restul echipei. Trupa mercenarilor în domeniu era mică. Felia de tort era întotdeauna destul de mare încât întâlnirea pe acelaşi contract să fie motiv de bucurie. Trifonov sau bătrânul Kato poate sunt deja aici.

1990-1997. Activitatea cenaclului "H.G. Wells" continuă, dar acţiunile sale sunt acum altele. Creatorii de literatură şi artă participă mai puţin la viaţa de cenaclu. Sunt prezentate cicluri de filme s.f., audiţii muzicale, sunt invitate personalităţi din diverse domenii ale ştiinţei şi artei (scriitorul Mandics György, fizicianul Tiberiu Toró, arhitectul Mihai-Corneliu Donici, biologul Victor Rojancovschi).

În încăpere, un bătrânel uscăţiv explica ceva unor tineri mirosind de la o poştă a Harvard. Intuise bine, era Kato.

- Te aşteptam, Rodriguez. N-am mai lucrat împreună de câţiva ani buni, pe când erai un învăţăcel, ca domnii aici de faţă.

Păreau copii buni, iar dacă trecuseră prin sita lui Kato însemna că sunt mai mult de atât.

*

Un moment, liniştea stărui în încăpere după plecarea asistenţilor. Aştepta ca bătrânul să înceapă. Kato avea un fel anume de a-şi expune ideile pe un ton molcom, ca un bunic.

- După cum ştii, Carlito, ai fost chemat să faci ce ştii mai bine. Nu cunosc un hacker viral mai bun ca tine. Am făcut amândoi pact cu diavolul prin laboratoarele de arme bio din toată lumea. Ni s-a dat o treabă, am făcut-o, fără să ştim dacă lucrăm la o armă sau la antidotul ei. La urma urmei, sunt tot viruşi, chiar dacă unii strică şi alţii repară.

Bătrânul rămase fără vorbe, continuând parcă monologul în gând.

- Scuză-mă, Kato. Agenţia are proiectanţii ei...

- Avem ceva de demontat. Gângania ce trebuie dresată nu e una obişnuită. N-am reuşit să aflu de unde vine. Oficialii nu ştiu sau nu vor să ne spună. Ca structură, n-ar fi cine ştie ce, dar comportamentul... Dacă virusurile ar fi sexuate, ăsta ar fi o femeie. Una dată dracului.

- Vorbeşte-mi de markeri, zise Rodriguez, brusc curios.

- Răbdare! Partea interesantă abia acum vine. Ştie oricine că viruşii schimbă material genetic cu celula parazitată, în momentul replicării. Gângania asta culege genele altor viruşi. Selectează şi copiază. Face ce faci şi tu. E un hacker, Carlito, e cel mai bun hacker viral pe care l-am văzut. Unul dintre intronii săi terminali joacă rol de cheie universală. Fie ADN, fie ARN virus. La prima vedere acţionează aleator. Un lucru e sigur: învaţă, dar nu aplică ce a învăţat. Deocamdată...

- Interesant, n-aş fi crezut că mutanţii mei vor evolua aşa repede...

- Cum? Ce vrei să spui? Kato era perplex.

- Vreau să spun că nu mă aşteptam ca micul meu experiment să ajungă în ograda Agenţiei. Anul trecut am avut un contract în China, direcţia Control Demografic, ştii şi tu murdăriile de care se ocupă. Voiau o tulpină derivată de urlian, care să mai scadă spermatogeneza gălbiorilor. Numai temporar, vreo 4-5 ani. Ei bine, le-am dat ce doreau. "Şi aici, în centrul structurii, ce e?" m-au întrebat. "Un rest extronic pentru stabilizare în celula gazdă." Au înghiţit găluşca, testele preliminare au fost bune şi l-au răspândit cum ştiu ei. Dacă îmi amintesc bine, l-au inclus şi într-un preparat pentru creşterea potenţei, căruia îi făceau reclamă de dimineaţa până seara pe posturile naţionale. După cum bănuieşti, restul ăla extronic era mutantul meu. La momentul potrivit, s-a dezlipit şi dus a fost. Răspândire aeriană, rezistenţă mare în mediul extern.

Rodriguez observă îngrijorarea lui Kato. Vocea i se înăsprise:

- Te credeam un profesionist, Carlito. Experimentele pandemice sunt interzise de la atacul Bio-Jihadului în Colonii. O simulare ţi-ar fi fost de ajuns. Agenţia n-ar fi mirosit nimic. Te răfuieşti cu cineva anume sau te joci de-a Dumnezeu?

- Eroare, profesore. Gângania e prea deşteaptă ca s-o ţii în lesă. Viteza de schimb a informaţiei şi culegerea aparent aleatoare ar da peste cap orice simulare. Şi agenţia tot ar fi aflat. Le-aş fi spus eu. Am nevoie de ei pentru ca planul să reuşească. Şi acum, mă adresez înalţilor funcţionari ce ascultă în direct discuţia noastră:

Domnilor, experimentul trebuie să meargă până la sfârşit. La capătul lanţului de mutaţii este simbiontul perfect adaptat organismului uman. Ceea ce va părea un cromozom în plus nu va fi altceva decât cel mai sofisticat sistem antivirus. Mutantul meu, anexat pe veci genomului uman. Ultimele date confirmă ipoteza că evoluţia nu se va opri aici. Simbioza ideală implică conştientizarea relaţiei dintre cele două entităţi, dând naştere unui organism nou, adaptat condiţiilor de mediu...

*

- Ce facem cu individul ăsta? E nebun de-a binelea.

- Fabulaţii inofensive. Oamenii noştri au verificat. Nu avea tehnologia necesară. Poate l-a descoprit întâmplător. Ca şi noi. Contractele anterioare îl recomandă ca un profesionist ahtiat după câştig. Psihiatrul nostru spune că ar putea fi o psihoză latentă, decompensată la stres. Delir megaloman.

- Rezolvarea e simplă. Rodriguez la balamuc, Kato la pensie. Bătrânul nu va relata nimănui nimic. Îl avem la mână cu o chestie mai veche.

- Şi mutanţii?

- Renunţăm deocamdată la proiect. Nu pot fi controlaţi. Avem în faza finală o tulpină de neo-honţa cu selectivitate de genotip. Oamenii noştri sunt imuni. Civilii - la fel. În zece zile, pacificăm jumătate de continent.

- Aţi analizat eventualitatea ripostei?

- Şansele sunt minime...

Cei doi birocraţi se despărţiră mulţumiţi.

*

Fetiţa alerga prin ierba înrourată. Ajunsă în faţa intrării, introduse cartela în fantă. Uşa grea a buncărului se urni şi fetiţa păşi în faţa unui vizor. De partea cealaltă, un bărbat cărunt îi făcu semn să se apropie de microfon.

- Bună dimineaţa, bunicule Carlito! Ce mai faci?

- Bine ai venit. Ceva nou în tabăra de cercetaşi?

- Totul e O.K. Într-o săptămână, treminăm de decontaminat zona. Uite, petele astea albastre le am de ieri. Ştii şi tu, capcanele bacteriene le deschidem cu mâinile goale. Până dispar, o să port rochiţa asta, mi-a dat-o prietena mea, Consuela, că se asortează cu petele... Nu mai pot rămâne, bunicule, avem treabă.. Şi nu mai fi supărat. În trei săptămâni, terminăm peste tot şi deschidem buncărele. Bunicii şi bunicuţele vor putea ieşi iar la plimbare. Ca în zilele lor bune dinainte de Atac. □

(Inedită)

DESEN DE SERGIU NICOLA ("PARADOX" NR. 6, 1981)

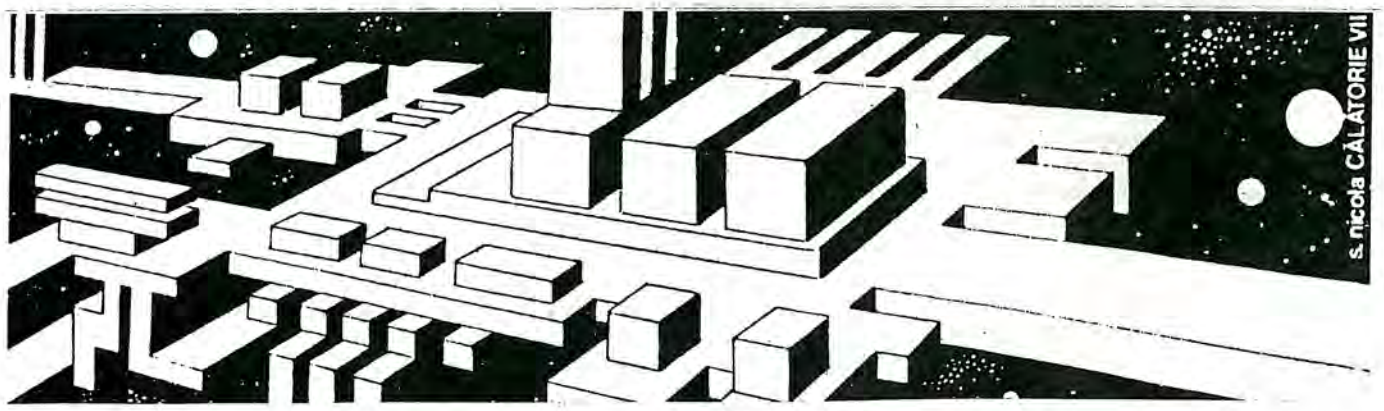

MICRODICȚIONAR

În fișele de mai jos am cuprins autorii prezenți cu proze în acest "Paradox", referindu-ne, atunci când vorbim despre debut sau despre lucrări publicate, la creațiile de science fiction. Desigur, vor fi necesare completări, corecturi. Așa cum revista de față se dorește a fi nucleul unei viitoare antologii, Microdicționarul schițează câteva repere pentru un lexicon detaliat.

ALEXANDRU, MIHAI (n. 1958). Prozator. Absolvent al Institutului de Marină "Mircea cel Bătrân" din Constanța. Debut în "Paradox" (1981), cu povestirea *Capul de somn*. Proză în "Paradox" *(În martie)*, "Helion" *(Octombrie, Prandt, În august)*, almanahul "Anticipația" *(Relatare de la Valea Seacă)*. Volum propriu: *Septembrie, pe la mijloc* (Helicon, 1993).

BABOȘ, COSTEL (n. 1962). Absolvent al Facultății de Chimie Industrială a I. P. "Traian Vuia" din Timișoara. Prozator. Debut în "Helion" (1983), cu povestirea *Acasă*. Proză în "Paradox" *(Rezervația)*, "Helion" *(Dimineața unor roboți, Papara papării)*. Fost lider al clubului de anticipație "Helion". Volum propriu: *Un om din Wayfalua* (Marineasa, 1994) - include proze fantastice.

BAISKI, DUȘAN (n. 1955). Absolvent al Liceului de Filologie-Istorie din Timișoara. Scriitor, traducător, ziarist. Debut în "Forum studențesc" (1977), cu povestirea *Meșterul Manole*. Proză în "Paradox" *(Interferențe, Radiografia unui caz banal, Orizontul, colți de lup, Când zbori, ține-te de rădăcini, Cine l-a ucis pe J.P. Trott)*, "Helion" *(Cioara se teme și de-un vultur mort, Luna și tramvaiul 5)*. Mențiuni și premii la convențiile naționale. Prezent în culegeri de povestiri s.f. Volume proprii - proză: *Averse izolate* (Facla, 1984), *Radiografia unui caz banal* (Facla, 1988 - include proze s.f. și fantastice), *Luna și tramvaiul 5* (Marineasa, 1994).

CHELBA, MARCEL (n. 1962). Absolvent al Facultății de Fizică a Universității din Timișoara. Prozator. Debut în "Paradox" (1982), cu povestirea *O călătorie în timp*. Proză în "Paradox" *(Azilul)*.

CHIFU, ADRIAN (n. 1970). Absolvent al Facultății de Mecanică a I. P. "Traian Vuia" din Timișoara. Prozator, muzician. Debut în "Helion" (1987), cu povestirea *Casa printre nori, omul printre stele*. Proză în "Paradox" *(Drumul spre casă, Gunoya)*, "Helion" *(Unde a plecat domnul Bishop?)*, "Jurnalul S.F." *(Megasensorial)*. Abordează muzica electronică în formația *Urban Experience*.

CHIRIȚĂ, CAIUS. Absolvent al Institutului de Medicină și Farmacie din Timișoara. Prozator. Debut în "Paradox"(1982), cu povestirea *Kilometrul 50*. Proză în "Paradox" *(Partida, Ora mesei)*.

CNOBLOCH, LAURIAN. Absolvent al Facultății de Electrotehnică a I. P. "Traian Vuia" din Timișoara. Prozator. Debut în "Jurnalul S.F." (1993), cu povestirea *Incantație*.

COZMIUC, CONSTANTIN (n. 1952). Absolvent al Facultății de Inginerie Chimică a I. P. "Traian Vuia" din Timișoara. Prozator, eseist, traducător, ziarist. Debut în "Paradox" (1983), cu povestirea *Păpușarii*. Proză s.f. în "Paradox" *(Poetul la masa de smarald, Acasă, prin nori, La poarta timpului)*, "Helion" *(Îl așteptăm pe Khron, Duminică, după-amiază, Numărătoare inversă)*, almanahul "Anticipația" *(Colții tăioși ai speranței, Maidanul cu extratereștri, Șopronul cu neuriștori)*, "Renașterea bănățeană" *(Jarul de lângă lună, Un pumn în oglindă, Mutație în zori de zi)*. Prezent în culegeri de proză s.f. Numeroase premii la convențiile naționale.

DAVID, VOICU. Absolvent al Institutului de Medicină și Farmacie din Timișoara. Prozator, eseist. Debut în "Paradox" (1990), cu povestirea *Abia tangent*. Proză în "Paradox" *(Pe drum, Invers, Muzeul Bicyclette)*, Almanahul "Anticipația" *(Dosar rezumativ nr. 453)*. Fost președinte al cenaclului "H.G. Wells".

DAVIDEANU, DORIN (n. 1956). Absolvent al Facultății de Construcții a I. P. "Traian Vuia" din Timișoara. Prozator, traducător, animator al mișcării s.f. Debut în "Paradox" (1978), cu povestirea *Zece secunde*. Proză în "Paradox" *(Cronolit, Sarea în deșert, Sub cerul ca de plumb)*, "Helion" *(În hățiș, Vânătorii, Hanul de la hotar)*, almanahul "Anticipația". Prezent în culegeri de povestiri s.f. Fost președinte al cenaclului "H.G. Wells". În redacția fanzinelor "Paradox" și "Biblioteca nova".

DONICI, MIHAI-CORNELIU. Absolvent al Institutului de Arhitectură. Grafician; încearcă și simbioze desen-text, publicate în "Paradox" (1978, 1980). Realizează coperta revistei "Helion" în 1981 și, împreună cu Sergiu Nicola, coperta "Paradox"-ului din 1978. Fost președinte al cenaclului "H.G. Wells".

DRAIA, COTIZO (n. 1968). Absolvent al Universității de Medicină și Farmacie din Timișoara. Prozator. Debut în "Helion" (1989), cu povestirea *Vânătorul de strawni*. Proză în "Helion" *(Serenadă pentru stratocaster, Clip, Obsesie finală, Lumea lui Archibaldo)*, "Jurnalul S.F." *(Căutat - paradisul, Hienele)*, "Nautilus" *(Pariu pe Văduva Neagră)*, almanahul "Anticipația" *(Genotip de lux)*. Fost președinte al cenaclului "H.G. Wells".

GENESCU, ANTUZA. Absolventă a Facultății de Filologie a Universității din Timișoara. Prozatoare, traducătoare. Debut în "Paradox" (1986), cu povestirea *Poiana sufletelor*. Proză în "Paradox" *(Liniștea nu trebuie ucisă, Pe urmele lui Copernic)*, "Helion" *(Petrecerea)*. Fostă președintă a cenaclului "H.G. Wells".

1990-1997. În fiecare an, toamna, cenaclul "H.G. Wells" organizează manifestări mai ample, prilej de întâlnire pentru scriitori, plasticieni, animatori, fani. Pretextul poate fi o vârstă rotundă a cenaclului (25 de ani, în 1994), centenarul romanului **Mașina timpului** (marcat în 1995), împlinirea a 130 de ani de la nașterea patronului nostru spiritual, **Herbert George Wells** (sărbătorită în 1996), sau, anul acesta, aniversarea fanzinului **"Paradox".**

GENESCU, SILVIU (n. 1958). Absolvent al Liceului "C.D. Loga" din Timişoara. Prozator, traducător, ziarist. Debut în "Paradox" (1977), cu povestirea *Transplant*. Proză în "Paradox" *(Viitorul, aproape de uşă, Călătoria cea mare, Lucille, Ca Sandra)*, "Helion" *(Imagini dintr-o lume îndepărtată, Varianta Shakespeare, Uraganul)*, Almanahul "Anticipaţia" *(Oraşul, Peisagistul, Sayonara!, Privind spre "Titanic")*. Prezent în culegeri de povestiri s.f. Volum propriu: *T de la sfârşit*, (Marineasa, 1994) - proză scurtă s.f. Numeroase premii la convenţiile naţionale.

GHEO, RADU PAVEL (n. 1969). Absolvent al Facultăţii de Filologie. Prozator, eseist. Debut în "Jurnalul S.F." (1993), cu povestirea *Un alt răspuns*. Proză în "Helion" *(Legea talionului generalizată)*, "Anticipaţia" *(Hey, you, author..., Ţara în carnaval)*, "Jurnalul S.F." *(Cântul pentru calea făr' de tihnă)*. Anul acesta debutează în volum.

GYÖRFFY GYÖRGY (n. 1964). Absolvent al Facultăţii de Fizică a Universităţii din Timişoara. Prozator, eseist, traducător. Debut în "Paradox" (1985), cu povestirea *Vânătorul şi pescarul amator*. Proză în "Paradox" *(Un soare ca un ochi de sticlă, Părul auriu)*, "Helion" *(Lumea din fereastra mea, Umbre pe marginea falezei)*. Prezent în culegeri de povestiri s.f. Fost preşedinte al cenaclului "H.G. Wells". Membru în redacţia "Paradox".

HUPOV, DARIUS LUCA (n. 1968). Absolvent al Universităţii de Medicină şi Farmacie din Timişoara. Prozator. Debut în "Anticipaţia", cu povestirea *Iluzie*. Proze în "Helion" *(Nisip)*, "Jurnalul S.F." *(Sonda, Să poţi prinde rădăcini, Jocul de viaţă al culorii)*. Lider al cenaclului "H.G. Wells".

IONICĂ, LUCIAN (n. 1952). Absolvent al Facultăţii de Filosofie din Bucureşti. Prozator, eseist. Membru fondator al cenaclului "H.G. Wells". Debut în Colecţia "Povestiri ştiinţifico-fantastice" (1969), cu schiţa *Teledragoste*. Proză în "Paradox" *(Audienţa, Grijă părintească)*, "Helion" *(Extraordinarul proiect, Ultimul experiment, Oranj)*, almanahul "Anticipaţia" *(Muzeul, Întrebări, Greşeala)*. Prezent în culegeri de povestiri s.f. Volume proprii: *Ziua Confuză* (Albatros, 1983) - proză scurtă s.f, *Ţarcu* (Facla, 1989). Autor, împreună cu Mihai-Corneliu Donici, al filmului de animaţie *Întâlnirea*. Premii la convenţiile naţionale, premiu pentru volumul de debut.

KOCHER, ROBERT (n. 1958). Absolvent al Institutului de Arhitectură. Prozator. Debut în "Forum studenţesc" (1976), cu povestirea *Peştera timpului*. Proză în "Paradox" *(Flori siderale, Întoarce-te, Simetrie)*, "Anticipaţia" *(Fata morgana)*, "Jurnalul S.F." *(Rătăciri)*.

KONCZ, CRISTIAN (n. 1971). Absolvent al Universităţii de Medicină şi Farmacie din Timişoara. Prozator. Debutează în revista de faţă. Preşedinte al cenaclului "H.G. Wells".

LUCA, MARCEL (n. 1946). Absolvent al Liceului de Filologie-Istorie din Timişoara. Prozator, eseist. Debut în Colecţia "Povestiri ştiinţifico-fantastice" (1970), cu povestirile *Pregătiţi o porţie în plus* şi *Discuţie cu un venusian*. Proză în "Forum studenţesc" *(Contact eşuat, Sfârşitul planetei Zoster)*, "Paradox" *(Planeta fără pterodactili, Ultimul cuvânt, Coincidenţe)*, "Helion" *(Mesagerul, Caroline Project, Lacul păsării Wandoo)*, almanahul "Anticipaţia", alte reviste şi fanzine. Scrie versurile cărţii de colorat *Vreau să fiu cosmonaut* (desene: Sandu Florea). Prezent în numeroase culegeri de povestiri s.f. Premii la convenţiile naţionale. Lider al cenaclului "H.G. Wells". Membru în redacţia "Paradox".

MARINEASA, VIOREL (n. 1944). Absolvent al Facultăţii de Filologie a Universităţii din Timişoara. Prozator, publicist, editor. Eseuri şi critică în "Paradox" şi "Helion". Povestiri fantastice sunt incluse în volume. Animator al vieţii de cenaclu; membru în redacţia "Paradox". Volume proprii - proză: *Litera albă* (Facla, 1988), *În pasaj* (Militară, 1990), *Unelte, arme, instrumente* (Cartea românească, 1992), *Dicasterial* (Arhipelag, 1995).

MELINTE, MARIAN (n. 1956). Absolvent al Facultăţii de Electrotehnică a I. P. "Traian Vuia" din Timişoara. Prozator. Debut în "Paradox" (1980), cu povestirea *Acuarelă*. Proză în "Paradox" *(Femeia cu sărurile, Molumba, Molumba)*.

NISTORESCU, LAURENŢIU (n. 1965). Absolvent al Facultăţii de Drept. Prozator. Debut în "Helion" (1981), cu povestirea *Sandaua de aur*. Proză în "Paradox" *(Şi nu-şi va da vinul via verde pe grui)*, "Helion" *(Contact, Epistola ab Lucus)*. Membru fondator al cenaclului "Sirius" din Lugoj.

PECICAN, ALEXANDRU (n. 1956). Absolvent al Şcolii post-liceale de depanatori radio-tv. Prozator, cineamator. Debut în "Paradox" (1981), cu schiţa *El Dorado*. Proză în "Paradox" *(În munţi, printre stele* - împreună cu Ovidiu Pecican, *Spitalul, $T=T_x \pm T_y$)*. Prezent în culegeri de povestiri s.f.

PECICAN, OVIDIU (n. 1959). Absolvent al Facultăţii de Istorie-Filosofie din Cluj-Napoca. Prozator, eseist. Debut în "Paradox" (1980), cu povestirea *Dispariţia continuă*. Proză în "Paradox" *(Magazinul de tigri, Zeul, Omul-fantomă)*, "Helion" *(Într-o lumină roşiatică, Oul)*. Prezent în culegeri de povestiri s.f. Volum propriu: *Eu şi maimuţa mea* (Dacia, 1990). Membru fondator al cenaclului s.f. "Alphaville" din Arad.

PETRESCU, LUCIAN (n.1956). Absolvent al Institutului de Medicină şi Farmacie din Timişoara. Prozator, eseist. Debut în "Paradox" (1980), cu povestirea *Drum greşit*. Proză în "Paradox" *(Cameleon, Dialog cu caracter particular)*. Volume proprii: *Anonimul îndrăgostit* (Cartea românească, 1990), *Căutându-l pe Adam* (Marineasa, 1996).

POPP, MIRCEA. Prozator. Debut în "Paradox" (1974), cu povestirea *Întâmplare cu Agatha*. Proză în "Paradox" *(Baladă pentru Krin)*. Premii la convenţiile naţionale.

ROBITU, LUCIA (n. 1966). Absolventă a Facultăţii de Jurnalistică din Timişoara. Prozatoare, jurnalistă. Debut în "Helion" (1982), cu povestirea *Lac*. Proză în "Paradox" *(Părintele)*, "Renaşterea bănăţeană". Realizează pagina *Zona crepusculară* în "Renaşterea bănăţeană".

SZABO, LUCIAN VASILE. Absolvent al Facultăţii de Filologie a Universităţii din Timişoara. Prozator, eseist. Debut în "Helion" (1982), cu povestirea *Regăsire*. Proză în "Paradox" *(Pelerin, Martorul ocular, Bursa)*, "Helion" *(Lampagiul, Vânătoare, Satirul)*.

TRETA, DORU (n. 1949). Absolvent al Facultăţii de Matematică a Universităţii din Timişoara. Prozator. Debut în Colecţia "Povestiri ştiinţifico-fantastice" (1971), cu povestirea *Cine ştie?* Proză în culegerea *Povestiri ştiinţifico-fantastice (Taina oamenilor de piatră, Errare humanum est, Cântecul lui Fermat)*, "Paradox" *(Graficul)*. Membru fondator, fost preşedinte al cenaclului "H.G. Wells".

TUDOR, LAURENŢIU (n. 1956). Absolvent al Institutului de Medicină şi Farmacie din Timişoara. Prozator. Debut în "Forum studenţesc" (1980), cu povestirea *Axus mundi*. Proză în "Paradox" *(Uneori, munţii, Peştera timpului)*.

URDEA, TRAIAN (n. 1963). Prozator. Debut în "Paradox" (1983), cu schiţa *Nivelul alb*. Proză în "Paradox" *(După-amiază ploioasă, călătorind, Povestea unui om care a visat, Înti-o lumină stranie)*, "Helion" *(Duminică, seara)*, almanahul "Anticipaţia" *(Incursiune în cotidian)*.

PARADOX
SF
PARADOX 86
PARADOX 81
PARADOX 82
396

DORU TRETA
MIRCEA POPP
MARCEL LUCA
MIHAI-CORNELIU DONICI
DORIN DAVIDEANU
LUCIAN P. PETRESCU
ROBERT KOCHER
LAURENȚIU TUDOR
LUCIAN IONICĂ
MIHAI ALEXANDRU
OVIDIU PECICAN
MARCEL CHELBA
MARIAN MELINTE
DUȘAN BAISKI
SILVIU GENESCU
CONSTANTIN COZMIUC
VOICU DAVID
ALEXANDRU PECICAN
CAIUS CHIRIȚĂ
LUCIA ROBITU
GYÖRFFY GYÖRGY
LAURENȚIU NISTORESCU
LUCIAN VASILE SZABO
TRAIAN URDEA
ANTUZA GENESCU
ADRIAN CHIFU
COTIZO DRAIA
COSTEL BABOȘ
VIOREL MARINEASA
DARIUS LUCA HUPOV
RADU PAVEL GHEO
LAURIAN CNOBLOCH
CRISTIAN KONCZ